FORȚELE RĂULUI ABSOLUT VOL. 2

Revelația

Chloe Saunders fusese o adolescentă normală – sau cel puțin așa crezuse. Apoi a aflat șocantul adevăr – era un experiment științific ambulant. Modificată genetic la naștere de către o sinistră echipă de oameni de știință, cunoscuți ca Grupul Edison, Chloe este o anomalie, o puternică necromantă care poate vedea spirite și poate chiar readuce morții la viață, adesea cu înspăimântătoare consecințe. Mai rău, din pricina puterilor ei tot mai mari a devenit o amenințare pentru ultimii membri rămași în Grupul Edison, care au decis că e timpul să pună capăt experimentului – definitiv...

Acum, Chloe încearcă să scape cu viață fugind, împreună cu alți trei adolescenți cu puteri supranaturale – un vrăjitor fermecător, un vârcolac cu probleme și o vrăjitoare temperamentală. Împreună au o șansă de a-și dobândi libertatea – dar poate Chloe să aibă încredere în noii săi prieteni?

KELLEY ARMSTRONG

FORŢELE RĂULUI ABSOLUT VOL. 2

Revelația

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: CRISTINA APRODU

Kelley Armstrong, *The Awakening*
Copyright © 2009 KLA Fricke Inc.
The moral right of the author has been asserted.
All rights reserved

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii LEDA,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-377-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARMSTRONG, KELLEY
Forțele Răului Absolut / Kelley Armstrong;
trad.: Cristina Jinga. -
București: Leda, 2011
3 vol.
ISBN 978-973-102-375-5
Cartea 2: Revelația - ISBN 978-973-102-377-9

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

UNU

CÂND UȘA CELULEI s-a deschis cu un clinchet, primul gând care a fulgerat prin creierul meu dopat a fost că Liz se răzgândise și se întorsese. Dar stafiile nu deschid uși. Au fost situații în care mi-au cerut mie să deschid una, ca să-i pot readuce din morți și să le pun întrebări zombilor supradotaților uciși de către un om de știință nebun, dar ele n-au niciodată nevoie să li se deschidă vreuna.

M-am ridicat în pat și mi-am frecat ochii împăienjeniți, clipind des ca să alung ceața persistentă a sedativului. Pentru o clipă, ușa rămase doar puțin crăpată. M-am dat ușurel jos din pat și-am traversat în vârful picioarelor covorul gros din imitația de cameră de hotel în care mă aflam, rugându-mă ca persoana aflată de cealaltă parte a ușii să fi fost chemată într-alt loc și eu să pot evada mai înainte ca oamenii ăștia să-și înceapă experimentele, care or fi fost ele, pentru care mă aduseseră pe mine aici...

– Bună, Chloe.

Dr. Davidoff afișa cel mai convingător zâmbet al său de bătrânel de treabă când deschise ușa larg. Nu era bătrân – poate cincizeci de ani –, dar într-un film l-aș fi distribuit în rolul omului de știință ramolit și cu mințile duse. Un rol pe care sunt sigură că l-ar fi repetat până când l-ar fi jucat la perfecție.

Femeia din spatele lui avea un păr blond șic și un costum newyorkez. Pe ea aș fi distribuit-o în rolul mamei celei mai nesuferite fete din clasă. Ceea ce ar fi însemnat să trișez, pentru că exact asta era. Mama Victoriei – Tori – Enright, singura colegă de suferință pe care n-o incluseserăm în planurile noastre când evadaserăm din Sanatoriul Lyle, și din motive bine întemeiate, ținând cont că ea fusese tocmai una dintre cauzele pentru care eu a trebuit să evadez.

Mama lui Tori avea pe braț o sacoșă Macy's[1], de parcă tocmai ieșise la cumpărături și dăduse o fugă pe aici ca să conducă vreo câteva experimente oribile, înainte să se ducă să ia prânzul în oraș.

– Știu că ai o mulțime de întrebări, Chloe, zise dr. Davidoff, când m-am așezat pe marginea patului. Suntem aici ca să-ți răspundem la ele. Avem nevoie doar de puțin ajutor din partea ta, mai întâi.

– Simon și Derek, spuse doamna Enright. Unde sunt?

M-am uitat de la ea la dr. Davidoff, care zâmbea și dădea din cap încurajator, de parcă într-adevăr s-ar fi așteptat să-mi torn prietenii.

N-am fost niciodată un copil-problemă. N-am fugit niciodată de acasă. N-am bătut niciodată din picior, țipând că viața e nedreaptă și că mai bine nu m-aș fi născut. Ori de câte ori tata mi-a spus că trebuia să ne mutăm din nou și urma să mă transfer la altă școală, mi-am înăbușit tendința de a miorlăi „dar tocmai îmi făcusem noi prieteni", am dat din cap și i-am răspuns că înțelegeam.

---

[1] Lanț de magazine americane, al cărui punct comercial de referință este cel din Herald Square, New York City, care, cu spațiul său de vânzare de peste 90 000 m², a fost desemnat drept „cel mai mare magazin din lume".

Împacă-te cu soarta. Vezi partea bună a lucrurilor. Poartă-te matur.

Acum, gândindu-mă că de când mă știam făcusem ce mi se spusese, îmi dau seama că le făcusem jocul. Când adulții mă mângâiau pe cap și-mi spuneau că eram așa o fetiță matură, ceea ce voiau de fapt să spună era că se bucurau că nu eram deja destul de matură cât să pun întrebări, cât să mă opun.

Uitându-mă la dr. Davidoff și la doamna Enright și gândindu-mă la ceea ce-mi făcuseră – mă minţiseră, mă închiseseră – chiar *voiam* să bat din picior. Voiam să țip. Însă n-aveam de gând să le dau satisfacție.

Am făcut ochii mari, întâlnind privirea doamnei Enright.

– Vreți să spuneți că nu i-ați găsit încă?

Cred că mi-ar fi dat o palmă, dacă dr. Davidoff n-ar fi ridicat mâna, împăciuitor.

– Nu, Chloe, nu i-am găsit pe băieți, zise el. Suntem foarte îngrijorați pentru siguranța lui Simon.

– Pentru că vă gândiți că Derek i-ar putea face rău?

– Nu intenționat, firește. Știu că Simon îi este foarte drag lui Derek.

Drag? Ce cuvânt ciudat. Derek și Simon erau frați vitregi, dar mai strâns legați decât oricare alți frați de sânge pe care-i cunoșteam eu. E drept, Derek era vârcolac, dar tocmai acea parte de lup din el l-ar fi *oprit* să-i facă vreodată rău lui Simon. L-ar fi ocrotit cu orice preț – deja o văzusem cu ochii mei.

Scepticismul trebuie să mi se fi citit pe față, căci dr. Davidoff clătină din cap, ca și când ar fi fost dezamăgit de mine.

– În regulă, Chloe. Dacă nu poți simți nici o neliniște pentru siguranța lui Simon, atunci poate o faci pentru sănătatea lui.

– Ce-ce-i c-cu...

Bâlbâiala mă apuca pe nepusă masă când eram nervoasă și nu-i puteam lăsa să știe că-mi atinseseră o coardă sensibilă. Prin urmare, am încercat din nou, mai rar, de data asta.

– Ce-i cu sănătatea lui?

– Afecțiunea lui.

Se părea că nu eram singura care văzuse prea multe filme. Acum aveau să-mi spună că Simon era atins de vreo boală rară și, dacă nu-și lua medicamentul în următoarele douăsprezece ore, avea să sufere o combustie spontană.

– Ce afecțiune?

– Are diabet, spuse dr. Davidoff. Nivelul de zahăr din sângele lui trebuie să fie monitorizat și reglat.

– Cu unul din dispozitivele alea de testare a sângelui? am întrebat, lungind cuvintele și încercând să-mi amintesc.

Simon întotdeauna dispărea la baie înainte de mese. Crezusem că doar îi plăcea să se spele. Mă ciocnisem o dată de el, pe când tocmai ieșea și își băga în buzunar o cutiuță mică, neagră.

– Exact, zise dr. Davidoff. Cu îngrijirea potrivită, diabetul se poate ține cu ușurință sub control. Tu nu ți-ai dat seama de asta, pentru că n-ai avut cum. Simon duce o viață normală.

– Cu o singură excepție, spuse mama lui Tori.

Căută în sacoșa Macy's și scoase un rucsac. Arăta ca al lui Simon, dar n-aveam de gând să mă las dusă doar cu atât – probabil cumpăraseră unul asemănător. Desigur, a scos din el un hanorac pe care l-am recunoscut ca fiind al lui Simon, dar el lăsase în urmă un dulap întreg de haine la Sanatoriul Lyle. Era destul de ușor să ia dintre lucrurile de acolo.

Apoi a scos un blocnotes și un suport de buzunar pentru creioane colorate. Camera lui Simon era plină cu schițele lui din cărțile de benzi desenate. Din nou, era destul de ușor să...

Doamna Enright răsfoi blocnotesul, ridicând câte un desen și arătându-mi-l. Desenele la care lucra încă Simon. Nu le-ar fi lăsat niciodată în urmă.

În sfârșit, puse pe masă o lanternă. Lanterna de la Sanatoriul Lyle – cea pe care îl văzusem cum o bagă în rucsac.

– I-a scăpat lui Simon când a sărit peste gard, explică ea. Avea rucsacul ăsta pe un umăr. I-a căzut. Oamenii noștri erau chiar în spatele lui, așa că a fost nevoit să-l lase. Există ceva în el de care Simon are nevoie mai mult decât de haine și creioane colorate.

Deschise o pungă de nailon bleumarin. Înăuntru erau două fiole autoinjectabile, una plină cu un lichid alburiu, cealaltă cu un lichid limpede.

– Insulină, pentru a suplini ceea ce corpul lui Simon nu poate produce. Își face singur injecții cu din astea de trei ori pe zi.

– Ce se întâmplă dacă nu le face?

Dr. Davidoff preluă conducerea dialogului.

– N-o să te speriem acum să-ți spunem că, dacă Simon sare peste o singură injecție, o să moară. Deja a sărit peste cea de dimineață și sunt sigur că se simte doar puțin indispus. Dar, până mâine, o să înceapă să vomite. În vreo trei zile, o să intre într-o comă diabetică. Luă punga din mâna mamei lui Tori și o așeză în fața mea. Trebuie să-i dăm asta lui Simon. Iar pentru aceasta, trebuie să ne spui unde este.

Am consimțit să încerc.

doi

Într-o dramă bine construită, protagonista nu apucă niciodată pe calea dreaptă către premiu. Trebuie să temporizeze, să se lovească de un obstacol, să facă un ocol ca să-l evite, să o ia pe calea cea mai lungă, un alt obstacol, un alt ocol... Abia când și-a dobândit tăria de caracter pentru a merita premiul reușește, în sfârșit.

Povestea mea deja se potrivea tiparului tradițional. Era adecvată, cred, pentru a deveni subiectul filmului unui învățăcel. Sau, mai exact, al unei foste eleve la cinematografie. Chloe Saunders, cincisprezece ani, aspirantă Steven Spielberg, ale cărei visuri de a scrie și a regiza blockbusteruri la Hollywood s-au năruit în ziua când i-a venit primul său ciclu și când a început să trăiască acel gen de viață pe care, odinioară, își închipuia că o să-l pună pe ecran.

Atunci începusem să văd stafii. După ce trântisem o criză de panică la școală, fusesem luată pe sus de oamenii în halate albe și transportată la un sanatoriu privat pentru adolescenți cu tulburări mintale. Problema este că eu *chiar* am văzut stafiile alea. Și nu eram singurul copil de la Sanatoriul Lyle cu puteri supranaturale.

Simon putea face vrăji. Rae putea arde oamenii cu mâinile goale. Derek avea simțuri și puteri supraomenești și se părea că, în curând, avea să fie în stare să se Preschimbe într-un lup. Tori... ei bine, Tori nu știam ce era – poate numai un copil nevrotic, internat la Sanatoriul Lyle pentru că mama ei făcea parte din comitetul director al instituției.

Simon, Derek, Rae și cu mine înțeleseserăm că nu era o simplă coincidență faptul că ne aflam în același sanatoriu și evadaserăm. Rae și cu mine ne despărțiserăm de băieți și, după ce fugiserăm la mătușa Lauren – persoana în care aveam cea mai mare încredere – sfârșisem aici, într-un fel de laborator condus de aceiași oameni care dețineau și Sanatoriul Lyle.

Și acum se așteptau de la mine să îi ajut să-i aducă și pe Simon și Derek?

Ei bine, era timpul să introduc vreo câteva obstacole din partea mea. Astfel, în spiritul narațiunii adecvate, i-am spus lui dr. Davidoff unde să-i găsească pe Simon și Derek.

Primul pas: stabilirea obiectivului.

– Rae și cu mine trebuia să ne ascundem, în vreme ce băieții rămâneau în urma noastră ca să vă deruteze cu magia lui Simon, i-am spus eu doctorului. Rae a luat-o înainte, așa că n-a auzit, dar în ultima secundă Simon m-a tras înapoi și mi-a zis că, dacă vom fi despărțiți, o să ne întâlnim la punctul de rendez-vous.

Pasul al doilea: introducerea obstacolului.

– Unde e punctul de rendez-vous? Tocmai asta-i problema. Eu *nu* știu unde este. Am vorbit despre necesitatea de a avea unul, dar toate au luat-o atât de razna în ziua aceea. Abia ne hotărâserăm să evadăm, când Derek a declarat că trebuia să acționăm chiar în noaptea aceea. Băieții probabil c-au stabilit un punct de rendez-vous, dar au uitat să-mi spună și mie unde anume.

Pasul al treilea: trasarea ocolului.

– Dar am câteva idei – locuri despre care am discutat. Unul dintre ele trebuie să fie punctul de rendez-vous. V-aș putea ajuta să-l găsiți. Ei or să se uite după mine, așa că s-ar putea să se ascundă până ce mă vor vedea.

Decât să fug din locul ăsta, mai degrabă îi lăsam să mă scoată afară și să mă folosească în chip de momeală. Aveam să le enumăr locuri despre care nu vorbisem niciodată cu Simon sau cu Derek, și, astfel, n-o să fie nici o șansă să fie capturați. Un plan genial.

Răspunsul?

– O să ținem cont de asta, Chloe. Dar, deocamdată, tu spune-ne doar care sunt locurile. Avem noi metode să-i găsim pe băieți odată ce vom ajunge acolo.

Obstacole. O parte esențială în desfășurarea narațiunii. Dar în viața reală? O porcărie.

După ce dr. Davidoff și mama lui Tori și-au notat lista cu falsele puncte de rendez-vous pe care le-am furnizat-o, au plecat, fără să-mi dea nimic la schimb – nici un răspuns, nici un indiciu despre locul în care mă aflam sau despre ce urma să se întâmple cu mine.

M-am așezat cu picioarele încrucișate pe pat, uitându-mă la medalionul din mâinile mele de parc-ar fi fost un glob de cristal care mi-ar fi putut da toate răspunsurile dorite. Mi-l dăruise mama, de mult, pe când vedeam diverși „baubau" – stafii, după cum știu acum că erau. Ea spusese că medalionul îi va împiedica să mai vină, și chiar așa se întâmplase. Mi-am imaginat întotdeauna că, așa cum zicea tata, fusese o chestie psihologică. Eu crezusem cu adevărat că le va opri și asta avusese efect. Acum, însă, nu mai eram atât de sigură.

Știuse mama că eram necromantă? Trebuie să fi știut, din moment ce caracteristica era în sângele familiei sale. Oare medalionul chiar ar fi trebuit să mă ferească de stafii? Dacă era pe-așa, puterile lui trebuie să fi slăbit. Chiar părea ceva mai decolorat – jur că pietrele, altădată strălucitor de roșii, căpătaseră o nuanță

purpurie. Însă ceea ce sigur nu făcea el era să-mi răspundă la întrebări. Trebuia să mă descurc singură.

Mi-am pus din nou medalionul la gât. Indiferent ce voiau dr. Davidoff și ceilalți de la mine, nu era de bine. Nu închizi copiii pe care vrei să-i ajuți.

Cu siguranță n-aveam de gând să le spun cum să-l găsească pe Simon. Dacă el avea nevoie de insulină, Derek avea să-i facă rost, chiar dacă asta ar fi însemnat să spargă o farmacie.

Trebuia să mă concentrez la cum să ies de aici, să scăpăm și eu, și Rae. Dar ăsta nu era Sanatoriul Lyle, unde între noi și libertate nu stătea decât sistemul de alarmă. Camera putea să pară ca și cum ar fi aparținut unui hotel primitor – cu un pat dublu, covor pe jos, un fotoliu, un birou și o baie proprie – dar nu existau ferestre și nici clanță pe partea asta a ușii.

Nădăjduisem că Liz mă va ajuta să scap. Liz, colega mea de cameră de la Sanatoriul Lyle, nu rămăsese în viață, așa că în clipa în care ajunsesem aici, îi invocasem spiritul, sperând că mă va putea ajuta ea să găsesc o cale de a ieși. Singura problemă? Că Liz nu-și dăduse seama că murise. Pe cât de blând putusem, i-o adusesem eu la cunoștință. Ea sărise ca arsă, acuzându-mă că mint, și dispăruse.

Poate că avusese destul timp să se liniștească. Mă îndoiam, dar nu mai puteam aștepta. Trebuia să încerc s-o chem din nou din morți.

trei

M-AM PREGĂTIT pentru o ședință de spiritism. După decorul existent, scena era atât de neconvingătoare, încât n-aș fi introdus-o niciodată într-un film.

Nu tu lumânări, cu ceara șiroind, care să arunce umbre sinistre pe pereți, nu tu cranii murdare de pământ și dispuse într-un cerc ritualic, nu tu potire umplute cu ceea ce publicul ar presupune că e vin roșu, dar în secret ar spera că e sânge.

Oare necromanții cu experiență folosesc chestii ca lumânările și tămâia? Din puținul pe care îl aflasem despre lumea supranaturală, știam că o parte dintre lucrurile pe care le vedem în filme sunt adevărate. Poate că, odată, în zorii istoriei, oamenii cunoscuseră necromanții, vrăjitorii și vârcolacii, iar poveștile rămase despre ei se bazau, chiar dacă foarte vag, pe adevăruri străvechi.

Metoda mea – dacă o pot numi metodă, de vreme ce n-o folosisem decât de două ori – se baza pe o experiență, o greșeală și pe vreo câteva indicii oferite în silă de către Derek. Ca un tip ce lua lecții de nivel universitar la șaisprezece ani, să te bizui pe fapte certe era un lucru important pentru Derek. Dacă nu era sigur, mai degrabă tăcea. Dar când stăruisem pe lângă el, îmi spusese că auzise că necromanții chemau spiritele morților fie la mormintele acestora, fie folosind un obiect care le aparținuse – precum hanoracul lui Liz, pe care-l țineam acum strâns la piept, stând pe covor, cu picioarele încrucișate sub mine.

M-am gândit la Liz și mi-am închipuit cum o scot afară din limb. La început, n-am încercat prea tare. Ultima oară când mă concentrasem din toate puterile pentru a invoca un spirit, adusesem două înapoi din moarte în trupurile lor îngropate. De data aceasta, nu mă aflam lângă un mormânt, dar asta nu însemna că nu existau cadavre pe undeva prin jur. Așadar, la început, am mers pe voltaj scăzut, crescând treptat, concentrându-mă din ce în ce mai tare, până când...

– Ce mama d...? Hei, tu cine ești?

Am deschis imediat ochii. În fața mea stătea un băiat cu părul negru, cam de vârsta mea, cu statura, înfățișarea și bărbia ridicată arogant ca ale unui coordonator de joc dintr-o echipă de fotbal american. Să dau peste spiritul unui adolescent în locul acesta nu era o coincidență. Un nume îmi răsări brusc în minte – al altui pacient internat la Sanatoriul Lyle, care fusese dus de acolo cu puțin înainte să sosesc eu și despre care se presupunea că fusese transferat la un spital de boli mintale, ca și Liz.

– Brady? am întrebat eu, șovăitor.

– Mda, dar eu nu te cunosc pe tine. Nici locul ăsta.

Se întoarse în jur, cercetând odaia, apoi se scărpină în ceafă. Am dat să-l întreb dacă se simțea bine, dar m-am oprit. Bineînțeles că nu se simțea bine. Era mort. Ca și Liz. Am înghițit în sec.

– Ce s-a întâmplat cu tine? am întrebat, blând.

A tresărit ca și când l-ar fi speriat vocea mea.

– Mai e și altcineva aici? am întrebat, sperând că o simțise pe Liz dincolo de limita unde eu n-o puteam vedea.

– Mi s-a părut că aud... Mă studie, încruntat. Tu m-ai adus aici?

– Eu... eu... n-am vrut. Dar dacă tot *ești* aici, poți să-mi spui...?

– Nimic. Nu pot să-ți spun nimic. Își îndreptă umerii. Indiferent despre ce ai vrea să vorbim, nu mă interesează.

Își mută privirea de la mine, *hotărât* să nu fie interesat. Când începu să dispară, eram gata să-l las să plece. Să se odihnească în pace. Apoi m-am gândit la Rae și la Simon și Derek. Dacă nu obțineam niște răspunsuri, s-ar fi putut să-l întâlnim cu toții pe Brady în Viața de Apoi.

– Mă numesc Chloe, am zis eu repede. Sunt o prietenă de-a lui Rae. De la Sanatoriul Lyle. Am fost acolo, cu ea, după ce tu...

Și-a continuat dispariția lentă.

– Stai! m-am repezit eu. P-pot să ți-o dovedesc. Când erai la Sanatoriul Lyle, l-ai provocat pe Derek la bătaie, iar Simon te-a azvârlit cât colo. Numai că nu te-a atins. A folosit magia.

– Magia?

– A fost o vrajă care-i aruncă pe oameni în lături. Simon este un vrăjitor. Toți copiii de la Sanatoriul Lyle...

– Știam eu. *Știam* eu!

Înjură în barbă, materializându-se din nou.

– Tot timpul cât am stat acolo, au încercat să-mi bage diagnosticul lor pe gât, iar eu le-am spus în ce altă parte puteau să-l bage, dar n-am putut dovedi nimic.

– Le-ai spus surorilor ce s-a întâmplat cu Simon, nu-i așa?

– Surori? pufni el. Gardieni patentați în pază și securitate. Eu am vrut să vorbesc cu adevăratul lor șef, cu Davidoff. M-au luat de la sanatoriu, ca să-l întâlnesc într-un loc care arăta ca un depozit.

I-am descris ce reușisem să văd din clădire când sosiserăm noi.

– Da, ăsta e. M-au băgat înăuntru și...

Fruntea i se încreți, gândindu-se.

– A venit o femeie să-mi vorbească. O blondă. A zis că era doctor. Bellows? Fellows?

Mătușa Lauren. Inima îmi bubuia în piept.

– Deci femeia aceasta, dr. Fellows...

– Voia de la mine să spun că Derek începuse bătaia. Că el mă amenințase, că mă lovise cu pumnul, că mă îmbrâncise... mă rog. Eu m-am gândit la propunerea ei – o mică răzbunare pentru toată aroganța pe care o suportasem din partea ticălosului ăluia. Tocmai mă înfruntam cu el, când m-am trezit cu Simon că-mi aține calea și mă pocnește cu vraja aia.

În versiunea pe care o auzisem eu, Brady fusese cel care-i aținuse calea lui Derek. Iar Simon avusese un motiv întemeiat de a interveni – ultima oară când Derek riscase o ripostă îi rupsese coloana unui băiat.

– Așadar, dr. Fellows voia ca tu să spui că Derek începuse bătaia...

– Am refuzat. Trebuia să mă ocup să i-o plătesc de îndată ce m-aș fi întors la Sanatoriul Lyle și n-aveam nevoie de aiureala asta. Atunci a intrat dr. Davidoff. A scos-o afară din cameră, dar l-am auzit când a mustruluit-o pe hol. Ea tot spunea că Derek era un pericol și că singurul motiv pentru care dr. Davidoff îl ținea era că nu putea recunoaște că făcuse o greșeală când inclusese și tipul lui Derek.

– Tip?

– În experiment.

Un fior rece îmi strânse stomacul ghem.

– Ex-experiment?

Brady ridică din umeri.

– Asta a fost tot ce-a apucat să spună ea. Davidoff i-a cerut s-o șteargă și i-a replicat că făcuse o greșeală cu ceilalți, dar Derek era diferit.

Ceilalți? Voia să spună cu alți vârcolaci? Sau cu alți subiecți din experimentul ăsta? Eram și eu *un subiect în experimentul ăsta?*

– Au pomenit cumva...? am început eu.

Își întoarse brusc capul într-o parte, de parcă văzuse ceva cu coada ochiului.

– Ce-i? am întrebat.

– N-auzi?

Am ascultat.

– Ce anume?

– Șoapte.

– S-ar putea să fie Liz. Ea...

Brady înțepeni. Ochii i se rostogoliră în orbite. Apoi capul i se dădu brusc pe spate, tendoanele grumazului i se umflară, oasele îi trosniră. Gâtlejul îi tresălta spasmodic și horcăia. Instinctiv, am întins mâna să-l ajut. Mâinile mele au trecut prin el, dar i-am putut simți căldura corpului, o fierbințeală pârjolitoare care m-a făcut să cad pe spate de surpriză.

Când m-am ridicat, Brady înțepenise din nou. Peste o clipă, își lăsă bărbia în piept și își roti umerii, ca și cum ar fi vrut să se dezmorțească. Apoi se uită în jos, la mine. Ochii negri luminau acum galben-oranj. Din mațe, fiorul rece îmi trecu de-a lungul șirei spinării.

– Te-ai speriat, copilă?

Vocea care ieșea din gura lui Brady era a unei femei, atât de pițigăiată și de vioaie, încât părea aproape de fetiță.

– Ai instincte excelente, dar n-ai de ce să te temi de mine.

– Un-unde-i Brady?

Ea se uită în jos, la trupul pe care-l poseda.

– Îți place de el? E drăguț, nu-i așa? Toate scumpele creații ale lui dr. Davidoff sunt foarte drăguțe. Sfere perfecte de energie perfectă, gata să explodeze.

Cât ai clipi, „Brady" a fost lângă mine, apropiindu-și fața de a mea, învăluindu-mă cu răsuflarea aceea nesuferit de fierbinte care mirosea ciudat de dulceag. Ochii portocalii se fixară într-ai mei, iar pupilele se îngustară ca la pisici.

– Băiatul nu te poate ajuta, copilă. Dar eu pot. Tot ce trebuie să faci este să...

Ochii i se rostogoliră iarăși în cap, întunecându-se și redevenind pentru o clipă ochii negri ai lui Brady, apoi făcându-se iar portocalii.

– Îl trag înapoi de partea cealaltă, mârâi vocea ei. Cheamă-mă, copilă. Repede.

– S-să che-chem...

– Cheamă-mă din morți. Eu pot...

Își rostogoli iarăși ochii și mârâitul i se adânci într-un sunet inuman, care-mi îngheță sângele în vene. Am făcut un pas înapoi și m-am lovit de perete.

– Cheamă-mă din morți, zise ea, vocea devenindu-i întreruptă, îngroșându-se către timbrul lui Brady. Eu pot să-ți răspund la toate întrebările. Cheamă-mă...

Înfățișarea lui Brady tremură, apoi dispăru scurt, ca imaginea unui televizor când e scos din priză. O străfulgerare de lumină albă și n-a mai fost. Mi s-a părut că aud o bătaie în ușă, dar n-am putut să mă mișc, ci am continuat să mă holbez la locul în care fusese Brady.

Ușa se deschise și dr. Davidoff intră, surprins să mă vadă lipită de perete.

– Chloe?

– Pă-păianjen, am îngăimat eu, arătându-i spre pat. M-m-am ascuns aici.

Dr. Davidoff făcu eforturi să-și rețină zâmbetul.

– Nu-ți fie frică. O să trimit pe cineva să aibă grijă de asta, cât vom fi noi plecați. Fiindcă acum o să ieșim la o mică plimbare. E timpul să cunoști cum trebuie locul acesta și să primești o explicație cum se cuvine.

patru

ÎN TIMP CE-L URMAM pe dr. Davidoff pe hol, încercam să nu mă mai gândesc la cine fusese în camera mea. Eram o necromantă: spiritele erau specialitatea mea, și singura. Așadar, trebuie să fi fost un spirit, oricât de puternic îmi spuneau instinctele că nu fusese. Tot ceea

ce știam sigur era că nu mă grăbeam deloc să mă întorc în cameră.

– Acum, Chloe...

Dr. Davidoff se opri, văzând că îmi treceam mâinile peste pielea ca de găină de pe brațe.

– Frig? O să pun să dea căldură în camera ta. Confortul tău e important pentru noi.

Am început din nou să mergem.

– Dar confortul nu e doar fizic, nu-i așa? continuă el. La fel de important, ba poate mai mult, este confortul mintal. Un sentiment de siguranță. Știu că ești supărată și confuză și că n-a folosit la nimic să nu-ți răspundem la întrebări. Ne grăbeam să cercetăm locurile pe care ni le-ai indicat.

Nu lipsise destul cât să fi vizitat locuri aflate la kilometri distanță. Știam ce anume cercetase el de fapt: dacă Rae corobora povestea mea. De bună seamă că o făcuse. Ea nu știa adevăratul punct de rendez-vous, fiindcă îi spusesem doar că băieții vor veni să ne întâlnească.

Dr. Davidoff deschise o ușă la capătul culoarului. Era o stație de securitate, cu peretele căptușit de monitoare cu ecran plat. Înăuntru, un tânăr se roti în scaunul său, de parcă fusese surprins navigând pe site-uri porno.

– Du-te să-ți iei o cafea, Rob, zise dr. Davidoff. Îți ținem noi locul. După ce paznicul plecă, se întoarse către mine. O să vezi mai mult din clădire ceva mai târziu. Deocamdată... consideră asta un prim popas din vizită.

Drept cine mă lua? Știam ce făcea în realitate: îmi arăta cât de bine era păzită clădirea, în caz că plănuiam o altă evadare. Dar îmi dădea, totodată, și o șansă să văd cu cine mă luptam.

– După cum observi, nu există nici o cameră de supraveghere în dormitorul tău, zise el, nici în vreun altul. Numai pe culoar.

Două camere de supraveghere, câte una la fiecare capăt. M-am uitat rapid la celelalte monitoare. Unele se întorceau de la o cameră la alta, oferind multiple unghiuri asupra culoarelor și intrărilor. Două arătau laboratoarele, ambele goale, slab luminate, probabil pentru că era duminică.

Un model de monitor mai vechi era așezat pe birou, legat cu cabluri în toate direcțiile, de parcă fusese instalat la repezeală. Imaginea micuță de pe ecran era în alb-negru și arăta ceea ce părea a fi o cameră de depozitare, cu multe cutii îngrămădite de-a lungul pereților. Puteam vedea spatele unei fete într-un fotoliu beanbag.

Stătea într-o poziție neglijentă, cu picioarele încălțate în adidași întinse până la o consolă de jocuri, cu buclele lungi răsfirate peste fotoliul beanbag și controllerul între mâinile întunecate. Semăna cu Rae. Sau poate că era doar cineva care se dădea drept Rae, ca să mă convingă că ea era bine, se distra cu jocuri, și nu închisă, țipând după...

Fata din fotoliu întinse mâna după sticla ei de 7UP fără zahăr și i-am văzut fața. Rae.

– Da, după cum ne-a informat Rae, consola GameCube este foarte veche. Dar odată ce i-am promis că o s-o înlocuim cu ultimul model, s-a resemnat să se joace.

Cât vorbi, nu-și dezlipi o clipă ochii de la ecran. Expresia de pe chipul lui sugera că-i era... drag. Ce ciudat că exact cuvântul pe care-l folosise el mai devreme pentru Derek părea să i se potrivească în cazul ăsta.

Când s-a întors către mine, expresia i s-a recompus, ca și cum ar fi spus: „Îmi placi mult și tu, Chloe, dar nici pe departe cât Rachelle." Iar eu m-am simțit... uluită. Poate chiar un pic jignită, de parcă mai exista o parte din mine care ar fi vrut să-i plac doctorului.

El făcu semn către ecran.

– După cum vezi, nu eram pregătiți să vă avem pe voi, copiii, aici, cu noi, dar ne adaptăm din mers. Deși n-o să fie niciodată la fel de agreabil ca Sanatoriul Lyle, voi cinci o să vă simțiți bine și aici, poate mai mult decât bine, când toate părerile voastre greșite vor fi îndreptate.

Noi cinci? Asta însemna că nu avea de gând să-l elimine pe Derek „ca pe un câine turbat", cum voia mătușa Lauren. Am scos un mic oftat de ușurare.

– N-o să-mi cer iertare, Chloe, continuă dr. Davidoff. Probabil ar trebui, dar ne-am gândit că un stabiliment ca Sanatoriul Lyle era cea mai bună metodă pentru a controla situația.

Îmi făcu semn către un scaun. Erau două, cel din care se ridicase omul de pază și un al doilea, împins la perete. Când am făcut un pas către acesta din urmă, a venit pe rotile din umbră și s-a oprit exact în fața mea.

– Nu, nu este un spirit, zise dr. Davidoff. Ele nu pot mișca obiectele în lumea noastră – numai dacă se întâmplă să fie de un anume soi, adică să fie spiritul unui agito.

– Unui ce?

– Agito. E traducerea literală în latină pentru „a pune în mișcare". Semidemonii se prezintă în multe feluri, după cum o să descoperi. Puterea unui agito, așa cum o sugerează și numele, este telechinezia.

– Deplasarea obiectelor cu ajutorul minții.

– Foarte bine. Și un agito a mișcat adineauri scaunul, deși e unul încă foarte în viață.

– Dumneavoastră?

Zâmbi și, pentru o secundă, masca de bătrân ramolit și senil crăpă, și am putut întrezări adevăratul om ascuns sub ea. Iar ceea ce am văzut a fost mândrie și

aroganță, ca un coleg de clasă fluturându-și lucrarea cu nota 10+ parcă pentru a spune „na, depășește asta!".

– Da, sunt un supranatural, ca aproape toți cei care lucrează aici. Știu ce-ai gândit – că suntem niște oameni care au descoperit puterile voastre și vrem să distrugem ceea ce nu înțelegem, ca în cărțile alea de benzi desenate.

– *X-Men.*

Nu știu ce era mai șocant, că dr. Davidoff și colegii lui erau supranaturali, sau imaginea acestui bărbat gârbov, stângaci, citind *X-Men.* Oare le studiase îndelung pe când era copil, închipuindu-și că era și el în Școala pentru tinerii supradotați a lui Xavier?

Asta însemna că și mătușa Lauren era necromantă? Că vedea și ea stafii?

Continuă, mai înainte să apuc să întreb ceva:

– Grupul Edison a fost fondat de către supranaturali, în urmă cu optzeci de ani. Și, chiar dacă a crescut de atunci, este încă o instituție condusă de către supranaturali și pentru supranaturali, al cărei scop este de a îmbunătăți viețile celor ca noi.

– Grupul Edison?

– Numit după Thomas Edison.

– Tipul care a inventat becul?

– Pentru asta este cel mai bine cunoscut. Dar a inventat și proiectorul cinematografic, pentru care sunt sigur că îi ești recunoscătoare. Totuși tu, Chloe, ai realizat ceva la care el a visat, dar n-a reușit niciodată să înfăptuiască... Făcu o pauză dramatică, apoi adăugă: Contactarea morților.

– Thomas Edison a vrut să stea de vorbă cu morții?

– A crezut în Viața de Apoi și a vrut să comunice, dar nu prin intermediul ședințelor de spiritism, ci prin știință. Când a murit, se bănuiește că lucra tocmai la

un astfel de aparat – un telefon către Lumea de Dincolo. Nu s-a găsit însă niciodată vreun plan pentru așa ceva. Dr. Davidoff zâmbi conspirativ. Sau, cel puțin, nu oficial. Noi i-am adoptat numele întrucât, ca și Edison, am abordat științific problemele paranormalului.

Îmbunătățirea vieților supranaturalilor prin știință. Unde mai auzisem ceva asemănător? Mi-a luat un moment până să-mi aduc aminte, iar când mi-am amintit, m-am înfiorat.

Spiritele pe care le trezisem din morți în pivnița Sanatoriului Lyle fuseseră subiecți pentru experimentele unui vrăjitor numit Samuel Lyle. Subiecți de bunăvoie, la început, spuseseră ei, pentru că li se promisese o viață mai bună. În loc de asta, ajunseseră cobai sacrificați viziunii unui smintit, după cum se exprimase unul dintre spirite. Iar arătarea aceea din camera mea îl numise pe Brady – și pe mine, cred – „creațiile" lui Samuel Lyle.

– Chloe?

– P-pardon. Sunt doar...

– Obosită, îmi închipui, după ce n-ai dormit toată noaptea. Vrei o pauză?

– Nu, s-sunt bine. Doar că... Deci ce legătură avem noi cu proiectul? Și Sanatoriul Lyle? Face parte dintr-un experiment, nu-i așa?

Bărbia i se ridică, nu mult, doar atât cât să-mi dau seama din reacția lui că îl prinsesem cu garda jos și asta nu-i plăcea. Un zâmbet binevoitor șterse expresia și doctorul se lăsă pe spate în scaunul său.

– Este un experiment, Chloe. Îmi dau seama cum trebuie să sune, dar te asigur că este un studiu noninvaziv, folosind numai terapie psihologică benignă.

Benignă? Nu era nimic benign în ceea ce li se întâmplase lui Liz și lui Brady.

– Bine, deci facem parte din acest experiment..., am zise eu.

– Să fii supranatural este deopotrivă o binecuvântare și un blestem. Adolescența este perioada cea mai dificilă pentru noi, aceea în care încep să se manifeste puterile pe care le avem. Una dintre teoriile Grupului Edison este că ar putea fi mai ușor pentru copiii noștri dacă nu și-ar cunoaște viitorul.

– Să nu știe că sunt supranaturali?

– Da, și în schimb să li se permită să crească obișnuit, ca toți oamenii, să se integreze în societatea umană fără grija pentru tranziția care urmează. Tu și ceilalți faceți parte din acest studiu. Pentru cei mai mulți, a funcționat. Dar pentru alții, ca tine, de pildă, puterile se afirmă prea repede. Trebuie să vă ușurăm înțelegerea adevărului și să ne asigurăm că n-o să vă faceți rău, nici vouă înșivă, nici altora.

De aceea ne închideau într-un sanatoriu și ne spuneau că eram nebuni? Și ne drogau? N-avea nici o logică. Și cum rămânea cu Simon și Derek, care deja știau cine erau? Cum de făceau și ei parte din acest studiu? Însă Derek în mod clar făcea parte, dacă era adevărat ceea ce spusese Brady.

Și de ce ne numise apariția aceea creațiile doctorului Lyle? Și cum rămânea cu Brady și cu Liz, înlăturați definitiv din acest *studiu*? Omorâți. Nu ucizi un subiect când nu răspunde conform așteptărilor la „terapia psihologică benignă" pe care i-o aplici.

Minteau de la un capăt la altul – chiar credeam că mi s-ar mărturisi mie acum? Dacă voiam adevărul, trebuia să fac ceea ce începusem. Să-mi caut singură răspunsurile.

Prin urmare, l-am lăsat pe dr. Davidoff să sporovăiască mai departe, despre studiul lor, despre ceilalți

copii, despre cum aveam să fim „rezolvați" și liberi să plecăm din acest loc cât ai clipi. Iar eu zâmbeam și dădeam din cap, în timp ce începeam să-mi fac propriile planuri.

cinci

CÂND DR. DAVIDOFF termină propaganda, mă duse s-o văd pe Rae, care încă mai juca Zelda, în acea improvizată cameră de jocuri pe calculator. El deschise ușa și-mi făcu semn să intru, apoi o închise, lăsându-ne singure.

– Gata cu timpul de joc? zise Rae, întorcându-se încet. Lăsați-mă doar să termin...

Văzându-mă, sări repede în picioare și controllerul căzu cu zgomot pe podea. Mă îmbrățișă, apoi se dădu înapoi.

– Brațul tău, zise. Te-am lovit...?

– Nu, e bandajat bine. A fost nevoie de câteva copci.

– Au! Rae se uită lung la mine. Ai nevoie de ceva somn, fato. Arăți ca moartea.

– E de la gena de necromanție care a început să se manifeste.

Râse și mă îmbrățișă din nou, apoi se afundă la loc în fotoliul ei beanbag. În pofida nopții noastre pline de peripeții, Rae arăta bine. Dar Rae era una dintre acele fete care întotdeauna arătau bine – ten arămiu perfect, curat; ochi aurii; bucle lungi care, dacă prindeau lumina bună, băteau și ele în arămiu.

– Trage-ți o cutie. Ți-aș oferi un scaun, dar decoratorii din zilele noastre... Își dădu ochii peste cap. Atât de mototoli. Dar să vezi tu când o să se termine renovarea cum n-o să mai recunoști locul ăsta. Sistem

stereo, DVD player, computer... scaune. Și, cât privește ziua de mâine, o să căpătăm un Wii.

– Zău?

– Îhm. Le-am zis: „Oameni buni, dacă vă ajut cu studiul ăsta al vostru, am nevoie de un pic de dragoste în schimb. Și un GameCube n-ar știrbi-o cu nimic."

– N-ai cerut și un televizor mai mare?

– Ar fi trebuit s-o fac. După ce le-am dat peste cap tot Sanatoriul Lyle, se înghesuie ca să ne facă fericiți. O să fim răsfățați ceva de groază aici. Bineînțeles, o și merităm.

– Cert.

Rânji și fața i se lumină.

– Ai auzit? Sunt semidemon. Un exhaust... exustio. Ăsta-i cel mai înalt tip de demon de foc ce poți fi. Mișto, nu?

Să fii semidemon *era* mișto. Dar să fii cobai de laborator semidemon, clătinându-te în pragul exterminării? Categoric nu era mișto. Oricât mi-aș fi dorit să-i spun adevărul, totuși, n-am putut. Încă nu.

Chiar noaptea trecută, Rae stătuse în patul ei, la Sanatoriul Lyle, încercând să aprindă un băț de chibrit numai cu degetele, disperată după o dovadă că avea o abilitate supranaturală. Acum descoperise că era un tip special de semidemon. Și treaba asta era importantă pentru Rae într-un mod pe care nu-l puteam înțelege – într-un mod pe care eu eram nevoită să-l accept, până ce aveam să strâng mai multe dovezi că nu era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

– Și vrei să mai știi ceva? zise ea. Mi-au arătat fotografii cu mama. Mama mea *adevărată*. Nici una cu tata, firește, el fiind un demon. Cam înfiorător, dacă stai să te gândești. Demonii nu sunt tocmai...

Pentru prima oară, un nor de îngrijorare îi întunecă ochii.

– Dar dr. D. zice că asta nu te face diabolic sau chestii dintr-astea. În orice caz, mama... o chema Jacinda. Nu-i drăguț?

Am deschis gura să-i dau dreptate, dar ea continuă să turuie, însuflețită.

– Odinioară a lucrat și ea aici, ca tatăl lui Simon. Au fotografii cu ea de atunci. Era superbă. Ca un top model. Iar dr. D. a zis că ar putea chiar afla unde s-o găsească și că or să încerce. Pentru mine.

– Și părinții tăi adoptivi?

Norul coborî iarăși asupra ei, întârziind ceva mai mult, și m-am simțit prost să fiu tocmai eu cea care-i retez aripile. Mai întâi îi spusesem lui Liz că era moartă, apoi îl făcusem pe Brady să-și retrăiască ultima lui seară, acum îi amintisem lui Rae de părinții ei... Încercam să găsesc răspunsuri care să ne ajute pe toți. Dar părea o cruzime din partea mea.

După un moment, Rae spuse:

– Ei nu sunt supranaturali.

– Zău?

– Nuu, oameni *obișnuiți*! și accentuă cuvântul într-un mod destul de neplăcut. Mi-au spus că, atunci când mama a plecat de aici, a tăiat toate legăturile cu Grupul. De bine, de rău, am fost dată spre adopție. Dr. D. zice că asta se pare c-a fost o greșeală. Jacinda mă iubea. N-ar fi renunțat niciodată la mine. El zice că povestea pe care mi-au spus-o părinții adoptivi, cum că mama n-ar fi fost în stare să mă crească, a fost o minciună și că, dacă Grupul Edison ar fi știut despre adopție, mi-ar fi căutat niște părinți ca noi. Până să mă găsească ei, totuși, a fost prea târziu, așa că tot ce-au mai putut face a fost să mă monitorizeze. Când au aflat

că aveam probleme, i-au contactat pe părinții mei adoptivi și s-au oferit să mă țină gratis la Sanatoriul Lyle. Pariez că au trecut probabil câteva săptămâni până când ai mei să-și dea seama că nu mai eram acasă, și atunci doar au scos un mare oftat de ușurare.

– Nu văd de ce...

– Eram în Sanatoriul Lyle de aproape o lună. Știi de câte ori au venit părinții mei în vizită? De câte ori m-au sunat? Își ridică mâna, arătând un zero din degetul mare și arătător. Apoi strâmbă din nas. De ce n-am primit nici un semn de la ei?

– Pentru că părinții tăi adoptivi nu sunt supranaturali. Dacă s-ar fi amestecat, n-ar fi făcut decât să complice lucrurile.

Privirea ei deveni îndepărtată, cântărind ideea în minte. O scânteie licări în ochii ei – speranța că se înșelase, că singurii părinți pe care-i cunoscuse vreodată n-o abandonaseră.

Clătină energic din cap.

– Nu, eu eram o pacoste și mama a fost bucuroasă să scape de mine.

Mâinile-i apucară strâns de fotoliul beanbag, apoi se destinseră și neteziră cutele.

– E mai bine așa. Pentru *mine* e mai bine așa.

Mai bine să fie un semidemon special, îmbarcat la o nouă viață, decât o fată obișnuită, trimisă înapoi la viața ei obișnuită, cu părinții ei obișnuiți. Am întins mâna și i-am luat controllerul jocului.

– Până unde ai ajuns? am întrebat.

– Ai de gând să mă bați, fato?

– Absolut.

* * *

Am mâncat la prânz împreună cu Rae. Pizza. Spre deosebire de regimul de la Sanatoriul Lyle, aici păreau mai preocupați să ne știe fericite decât sănătoase.

Poate pentru că nu plănuiesc să ne țină în viață?

Stând cu Rae, auzind-o vorbind cu însuflețire, luasem o oarecare distanță de suferință și trădare cât să pot privi acum o posibilitate foarte reală și foarte îngrijorătoare.

Și dacă greșisem? În privința tuturor lucrurilor?

Nu aveam nici o dovadă că oamenii de aici îi omorâseră dinadins pe Liz și pe Brady. Liz „visase" că se afla într-un soi de rezervă de spital, imobilizată. După câte știam eu, putuse muri într-un accident de mașină, pe când o aduceau aici. Sau poate se sinucisese în noaptea aceea. Sau poate că ei, încercând s-o imobilizeze, o uciseseră involuntar.

Fusese o pură întâmplare ca amândoi, și Liz, și Brady, să moară după ce părăsiseră Sanatoriul Lyle?

De acord, asta părea greu de crezut.

Fusese o pură întâmplare că și mama adevărată a lui Rae și tatăl lui Simon avuseseră o neînțelegere cu Grupul Edison și fugiseră, luându-și cu ei și copiii-subiecți ai studiului?

Nu, fără îndoială era ceva putred aici. Aveam nevoie de răspunsuri pe care nu le-aș fi putut găsi dacă rămâneam încuiată în celula mea. Nici nu ardeam de nerăbdare să întâlnesc din nou creatura aceea în camera mea.

Abia ce m-am gândit la asta, și dr. Davidoff și-a făcut apariția ca să mă conducă înapoi. În timp ce mergeam după el pe culoar, căutam un pretext ca să mă ducă și în altă parte a clădirii, pentru a-mi îmbogăți detaliile hărții mintale asupra locului acestuia.

M-am gândit să cer să vorbesc cu mătușa Lauren. Ar fi trebuit să pretind că o iertam pentru că mă minţise toată viaţa, pentru că mă trădase şi mă aruncase la cheremul Grupului Edison. Dar nu eram o actriţă chiar atât de bună, iar mătușa Lauren nu era atât de fraieră. Exista un motiv pentru care nu încercase să mă vadă. Îşi drămuia timpul, aşteptând până ce mi s-ar fi făcut dor de un chip familiar, disperată după scuze. Până atunci, avea să stea deoparte.

Mai era o singură altă persoană pe care aş fi putut cere s-o văd...

La gândul acesta, m-au trecut fiori aproape la fel ca la gândul de a o vedea pe mătușa Lauren. Dar aveam nevoie de răspunsuri.

– Doctore Davidoff? am zis eu, când ne-am apropiat de uşa camerei mele.

– Da, Chloe.

– Este şi Tori aici?

– Este.

– Mă gândeam... mi-ar plăcea s-o văd, să fiu sigură că e în regulă.

şase

Doctorul Davidoff declarase că e o „idee nemaipomenită", voind să spună că nu ştiuse că nu-mi imaginam că Tori fusese cea care îi avertizase pe ei de evadarea noastră. Cât despre a vedea mai mult din clădire, planul acesta nu mi-a mers prea bine. Celula ei s-a dovedit a fi la numai câteva uşi depărtare de a mea, pe acelaşi culoar.

Doctorul mi-a făcut loc să intru, apoi a încuiat uşa. Când zăvorul a fost tras, m-am dat înapoi, gata să ţip

la cel mai mic semn de pericol. La ultima mea întrevedere între patru ochi cu Victoria Enright, mă pocnise în cap cu o cărămidă, mă legase și mă lăsase singură, în beznă, într-un spațiu de intervenție din pivniță. Iată de ce aveam toate scuzele pentru faptul că încuiatul ușii mă speria.

Singura lumină din încăpere venea de la ceasul de la capul patului.

– Tori?

O siluetă se ridică din pilotă, cu părul ei scurt ca un nimb de țepi.

– Îhm. Bănuiesc că dacă perdafurile usturătoare nu merg, la o adică pot recurge la tortură. Spune-le că mă dau bătută, dacă mi te iau din fața mea. Te rog.

– Am venit să...

– Să jubilezi privindu-mă?

Am făcut un pas către ea.

– Desigur. Am venit să mă bucur de priveliște. Să râd puțin de tine, cum stai încuiată într-o celulă, la fel ca și mine, mai jos, pe hol.

– Dacă spui „suntem împreună în asta", o să arunc în tine cu ce nimeresc.

– Hei, n-am fi în asta deloc dacă n-ai fi ciripit tu la surori. Numai că nu te-ai gândit c-o să ajungi închisă tu însăți. Asta-i ceea ce noi numim ironie dramatică.

Un moment de tăcere. Apoi scoase un hohot de râs gutural.

– Crezi că eu v-am pârât? Dac-aș fi știut că vreți să fugiți, v-aș fi făcut și bagajele.

– Nu dacă plecam eu cu Simon.

Își lăsă picioarele la marginea patului.

– Deci, într-o criză de gelozie oarbă, v-am dat în vileag planurile, făcând astfel ca tu și tipul care m-a

respins să mă trimiteți într-un spital de nebuni? Asta din ce film mai e?

– Același în care majoreta îi dă în cap cu o cărămidă fetei nou-sosite și o lasă încuiată într-un spațiu de intervenție.

– Nu sunt majoretă. Scuipă cuvântul cu atâta venin, de-ai fi zis că o făcusem târfă. Ți-aș fi dat drumul după cină, dacă n-ar fi ajuns mai înainte la tine Făt-Nu-Prea-Frumos. Se dădu jos din pat. Mi-a plăcut Simon, dar nici un băiat nu merită să mă umilesc pentru el. Vrei să dai vina pe cineva? Uită-te în oglindă. Tu ești singura care-ai dat lucrurile peste cap. Tu și stafiile tale. Tu ai făcut să fie îndepărtată Liz, tu l-ai băgat pe Derek în bucluc, tu m-ai băgat pe mine în bucluc.

– Ba te-ai băgat singură în bucluc. Eu nu ți-am făcut nimic.

– Bineînțeles că n-ai făcut nimic. Se apropie de mine. Părea galbenă la față și pe sub ochii ei căprui avea cearcăne vinețiii. Am o soră exact ca tine, Chloe. Ea e majoreta, drăguța blondă minionă, care tremură puțin din gene și toată lumea dă fuga. Exact cum ai făcut tu la Sanatoriul Lyle, cu Simon dându-se peste cap ca să te ajute. Până și Derek a alergat să te salveze...

– Eu n-am...

– N-ai făcut nimic. Asta-i ideea. Tu nu poți face nimic. Ești doar o Barbie inutilă și proastă, întocmai ca soră-mea. Eu sunt mai deșteaptă, mai puternică, mai simpatizată. Dar contează? Nu. Veni lângă mine, aplecându-și capul și țintuindu-mă cu privirea. Toată lumea se preocupă numai de micuța blondă neajutorată. Dar să fii neajutorată ține doar când e cineva prin apropiere ca să te salveze.

Își ridică mâinile. Din degetele ei săriră scântei. Când am căzut pe spate, ea rânji.

– De ce nu-l chemi pe Derek să te ajute și acum, Chloe? Sau pe micii tăi prieteni stafii?

Tori înaintă, iar scânteile din mâinile ei ridicate se învârtejiră, adunându-se într-o sferă de lumină albastră. Își lăsă brusc mâinile în jos. M-am aruncat la podea. Sfera a trecut peste umărul meu, a lovit peretele și a explodat într-o ploaie de scântei ce mi-au ars obrazul.

M-am ridicat în picioare, dându-mă cu spatele înapoi către ușă. Tori a ridicat mâinile și le-a lăsat iar în jos, și o forță nevăzută m-a doborât din nou la podea. Camera s-a zdruncinat, fiecare bucățică de mobilier clătinându-se și cutremurându-se. Până și Tori păru surprinsă.

– Eș-ești o vrăjitoare, am zis.

– Da? Se aplecă spre mine, cu ochii la fel de sălbatici ca și părul ei. Drăguț să mi-o spună cineva. Mama insista că totul e doar în mintea mea. M-a expediat de-acasă la Sanatoriul Lyle, m-a diagnosticat ca maniaco-depresivă și mi-a dat o căruță de medicamente. Iar eu le-am înghițit, pentru că nu voiam s-o dezamăgesc.

Își aruncă mâinile în jos. Din vârful degetelor ei țâșniră fulgere drept spre mine.

Ochii lui Tori se deschiseră larg, șocați, iar buzele i se întredeschiseră într-un *„nu!"* mut.

Am încercat să mă dau la o parte, dar n-am fost îndeajuns de iute. Pe când fulgerele acelea trosnitoare veneau spre mine, o siluetă se materializă – o fată în cămașă de noapte. Liz. Împinse masa de toaletă și aceasta zbură de la perete, în calea fulgerelor. Lemnul se prefăcu în așchii. Oglinda se fărâmă și o ploaie de cioburi curse peste mine, cum stăteam ghemuită, ferindu-mi capul.

Când mi-am ridicat capul, camera era liniștită și Liz dispăruse. Masa de toaletă zăcea într-o parte, cu o

ditamai gaura fumegând la mijloc, iar eu nu eram în stare să gândesc decât: *Puteam fi eu în locul ei.*

Tori stătea ghemuită pe podea, cu genunchii ridicați și fața îngropată în ei, legănându-se.

– N-am vrut, n-am vrut. Am fost atât de furioasă, atât de *furioasă*. Și s-a întâmplat, pur și simplu.

Ca și Liz, care făcea lucrurile să zboare când se supăra. Ca și Rae, care-și arsese mama când se certaseră. Ca și Derek, care aruncase cât colo un copil și-i frânsese coloana. Ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi înfuriat eu îndeajuns de tare?

Puteri incontrolabile. Asta nu era normal pentru supranaturali. Nu putea fi.

Am făcut încet un pas spre Tori.

– Tori, eu...

Ușa se deschise de perete și în cadrul ei se ivi mama lui Tori. Se opri scurt când văzu dezastrul.

– Victoria Enright!

Numele îi ieși din gură într-un mârâit demn de un vârcolac.

– Ce-ai făcut?

– Eu... nu ea, am îngăimat eu. Eu am făcut. Ne-am certat și eu... eu...

M-am holbat la spărtura din masa de toaletă și n-am mai putut termina fraza.

– Știu eu foarte bine cine e de vină pentru asta, domnișoară Chloe, se întoarse mârâitul mamei lui Tori spre mine. Deși nu mă îndoiesc că și tu ai avut un rol în treaba asta. Chiar ești mica instigatoare, nu-i așa?

– Diane, destul! se răsti dr. Davidoff din ușă. Ajută-ți fiica să-și curețe mizeria. Chloe, vino cu mine.

Instigatoare? Eu? Acum două săptămâni, aș fi râs la acuza asta. Dar acum... Tori spusese că totul începuse

de când sosisem eu, cu băieții care au vrut s-o salveze pe mica fată neajutorată. Nu-mi plăcea deloc ideea. Totuși, exista un sâmbure de adevăr.

Derek voise ca Simon să părăsească Sanatoriul Lyle și să-l găsească pe tatăl lor. Simon nu voia să-l lase pe Derek singur, care refuza să plece, pentru că se temea că ar mai putea răni pe altcineva. Când Derek își dăduse seama că eu eram necromantă, găsise arma pentru a-l îndupleca pe Simon. O domniță la ananghie, care trebuia să plece.

Eu eram biata fată care habar n-avea ce însemna să fie necromantă, care făcea greșeli peste greșeli, din ce în ce mai aproape de a fi expediată la un spital de boli mintale. *O vezi, Simon? E în pericol. Are nevoie de ajutorul tău. Ia-o, găsește-l pe tata și el o să rezolve totul.*

Supărată pe Derek, i-o strigasem în față și-l pusesem s-o recunoască. Dar nu refuzasem să particip la planul lor. Aveam nevoie de tatăl lui Simon – toți aveam nevoie. Chiar și Derek, care în cele din urmă ni se alăturase, când evadarea noastră a fost descoperită și n-a mai avut de ales.

Dacă aș fi știut ce urma să se întâmple, aș fi încetat oare să mai caut răspunsuri, când eram la Sanatoriul Lyle? Aș fi acceptat diagnosticul, mi-aș fi luat medicamentele, mi-aș fi ținut gura închisă și aș fi așteptat să mă externeze?

Nu. Oricât de crud ar fi fost adevărul, era mai bine să-l știu decât să rămân în confortul minciunilor. Trebuia să fie mai bine.

Dr. Davidoff m-a dus înapoi în cameră, iar eu mi-am spus că n-aveam nimic împotrivă. Trebuia să fiu singură ca să încerc din nou s-o contactez pe Liz, acum, că știam că mai e prin preajmă.

Am început încet, intensificându-mi treptat eforturile, până când am auzit o voce atât de slabă, că ar fi putut fi un oftat de vânt. M-am uitat în jur, sperând s-o văd pe Liz în cămașa ei de noapte cu Minnie Mouse și șosete cu girafe. Dar nu eram decât eu.

– Liz?

Un „Da?" șoptit și șovăitor.

– Îmi pare rău, am zis, ridicându-mă în picioare. Știu că ești supărată pe mine, dar nu mi s-a părut corect să nu-ți spun adevărul.

Nu răspunse.

– O să aflu cine te-a ucis. Îți promit.

Cuvintele au zburat de pe buzele mele de parcă aș fi citit un scenariu, dar cel puțin am avut bunul-simț să închid gura înainte să-i promit c-o să-i răzbun moartea. Ăsta era un lucru foarte potrivit pe ecran, însă în viața reală îți spui *Bun... și cum o să fac asta, mai exact?* Liz rămase tăcută, de parcă așteptase mai mult.

– Pot să te văd? am zis. Te rog?

– Nu pot... să trec. Trebuie să te concentrezi mai tare.

M-am așezat din nou pe podea, cu mâinile învelite în hanoracul ei, și m-am concentrat.

– Mai tare, a șoptit ea.

Mi-am strâns ochii și mi-am închipuit că o trag eu pe Liz până la mine. Doar o singură smucitură și...

Un râset cristalin familiar mă făcu să mă ridic, amețită, în picioare. O boare de aer cald alunecă de-a lungul brațului meu nebandajat.

Mi-am lăsat repede mâneca în jos.

– *Tu.* Nu te-am chemat pe tine.

– Nu-i nevoie, copilă. Când chemi din morți, spiritele trebuie să se supună. Tu ți-ai chemat prietena și

spiritele a mii de morți au răspuns, zburând înapoi în carcasele lor putrezite.

Răsuflarea ei îmi gâdila urechea.

– Corpurile îngropate într-un cimitir la doi kilometri distanță de aici. O mie de cadavre gata să devină o mie de zombi. O mare armată de morți la ordinele tale.

– N-am... n-am vrut...

– Nu, așa este. Nu încă. Puterile tale au nevoie de timp ca să se maturizeze. Și după aceea?

Râsul ei umplu camera.

– Dragul dr. Lyle probabil că țopăie astăzi de bucurie în Iad, și a uitat de toate chinurile lui, în extazul triumfului. Îndrăgit răposatul, puțin deplânsul, profund dementul dr. Samuel Lyle. Creatorul celei mai drăguțe și mai simpatice orori pe care am văzut-o vreodată.

– Ce?

– Luăm un pic de-aici, un pic de dincolo. Mai strâmbăm ici, mai ciuntim colo. Și uite ce-am obținut.

Mi-am închis strâns ochii, rezistând poftei de a întreba ce vrea să spună. Indiferent ce era această apariție, nu puteam avea încredere în ea, nu mai mult decât aveam în dr. Davidoff și în Grupul Edison.

– Ce vrei? am întrebat în schimb.

– Același lucru ca și tine. Eliberarea din acest loc.

M-am așezat pe pat. Oricât de atent m-am uitat, n-am putut zări totuși nici urmă de ea. Nu era decât voce și o adiere caldă.

– Ești captivă aici?

– Ca o zână sub un clopot de sticlă, metaforic vorbind. Zânele sunt produsul imaginației omenești. Ființe micuțe care zboară de colo-colo, dând din aripioare? Ce nostimadă. Mai potrivit ar fi să spun că sunt prinsă aici ca un licurici într-o sticlă. Ca energie magică, nimic nu se compară cu un suflet captiv de semidemon.

Firește, cu excepția unui suflet captiv de demon *plin*, dar ca să invoci unul și să încerci să-i controlezi puterea ar fi curată sinucidere. Întreabă-l pe Samuel Lyle.

– A murit invocând un demon?

– Invocarea este, de regulă, o insultă care se poate ierta. Mai degrabă legarea sufletului supără. Lyle ar fi trebuit să se mulțumească numai cu mine, dar oamenii nu sunt niciodată mulțumiți, nu-i așa? Prea arogant ca să cântărească posibilitatea unui eșec, a neglijat să dezvăluie adevărata cheie a succesului său: eu.

– Clădirea asta e încărcată de magia ta. Și ei nici măcar nu-și dau seama?

– Lyle și-a păstrat secretele până-n mormânt și dincolo de ele, deși n-a avut intenția să le ia cu el în moarte. Sunt sigură că le-ar fi spus și lor despre mine... dacă n-ar fi murit mai înainte să ajungă la asta. Chiar și unui necromant la fel de puternic ca tine i-ar veni greu să contacteze un spirit într-o altă dimensiune, ca Iadul, așa că acum sunt captivă aici, puterea mea alimentând magiile desfășurate în clădirea asta. Ceilalți – ăștia din Grupul Edison – cred că este construită la joncțiunea căilor energetice ale pământului, sau prostii de genul ăsta.

– Așadar, dacă te-aș elibera eu...?

– Clădirea s-ar prăbuși într-un maldăr de moloz fumegând, iar sufletele malefice din ea ar fi absorbite în Iad pentru a fi pe veci chinuite de demoni. Râse. Plăcut gând, dar, nu, plecarea mea doar le-ar îngreuna eforturile. Le-ar îngreuna semnificativ, totuși – punând punct prea ambițioaselor lor proiecte.

Să eliberez demonul pentru promisiunea că voi fi răsplătită frumos, și dușmanii mei distruși? Hmm, oare unde mai văzusem eu asta? O, da. În fiecare film de

groază cu demoni făcut până acum. Iar partea de groază începea imediat după partea cu eliberarea.

– Nu prea cred, am zis eu.

– A, da. Eliberează-mă și o să mă răzbun pe lumea întreagă. O să pornesc războaie, o să arunc trăsnete, o să readuc la viață toți morții din mormintele lor... Probabil m-ai putea ajuta cu asta?

Vocea se strecură din nou la urechea mea.

– Ești încă atât de copil, nu-i așa? Mai crezi în baubau. Dintre toate războaiele și masacrele din ultimul secol, demonii sunt responsabili pentru probabil o zecime; și asta, ar spune unii, ne dă prea mult credit. Spre deosebire de oameni, suntem destul de înțelepți ca să știm că distrugerea lumii care ne susține n-ar servi mai deloc intereselor noastre. Eliberează-mă și, da, o să-mi fac mendrele, dar nu sunt mai periculoasă afară decât sunt aici, înăuntru.

M-am gândit la asta... și mi-am închipuit publicul țipând: „Neghioabo! E un *demon*!"

– Nu prea cred.

Oftatul ei făcu să-mi fluture cămașa.

– Nu există priveliște mai tristă decât a unui semidemon disperat. După decenii de singurătate în locul ăsta, bătând cu pumnii în gratiile coliviei mele, urlând la urechi surde, sunt nevoită să mă milogesc de o copilă. Pune-mi întrebările alea ale tale și o să mă joc de-a profesorul de la școală, răspunzându-ți pe gratis. Chiar *am fost* cândva profesoară la școală, știi, când o vrăjitoare smintită m-a invocat și m-a invitat s-o posed, ceea ce nu e niciodată un lucru înțelept, chiar dacă încerci să distrugi oribilul sătuc puritan care te-a acuzat de...

– Nu am nici o întrebare.

– Nici una?

– Nici una.

Vocea ei se încolăci ca șarpele pe lângă mine.

– Că tot vorbeam de vrăjitoare, aș putea să-ți spun un secret despre bruneta pe care ai vizitat-o adineauri. Mama ei – de departe prea ambițioasă – a auzit de o altă vrăjitoare că e însărcinată cu pruncul unui vrăjitor, așa că a ținut morțiș să facă și ea la fel. Acum plătește prețul. O făcătoare de vrăji metisă e întotdeauna periculoasă.

– Tatăl lui Tori e vrăjitor? am întrebat eu, fără să vreau.

– Omul căreia îi zice ea tătic, nu. Adevăratul ei tată, da.

– Aha, de-aceea... M-am oprit. Nu, nu vreau să știu.

– Bineînțeles că vrei. Dar despre băiatul-lup? I-am auzit vorbind cu tine despre el. Îmi amintesc de cățelandri. Au trăit aici, știi.

– Mai mulți?

– Patru cățelandri, drăguți cum nu se poate. Mici prădători perfecți, colți și gheare fulgerătoare chiar mai înainte de a-și putea schimba forma – toți, mai puțin cel mai mare dintre ei. Lupul singuratic. Lupul deștept. Când frații lui de haită au exagerat fulgerând cu ghearele și colții, cei care se opuneau includerii fiarelor în proiect au obținut câștig de cauză.

– Ce s-a întâmplat?

– Ce li se întâmplă cățelușilor care mușcă mâna stăpânului? Au fost uciși, bineînțeles. Toți, mai puțin cel deștept, care nu participa la jocurile lor de lupi. El a trebuit să plece și să devină un băiat adevărat.

Vocea ei îmi gâdilă din nou urechea.

– Ce altceva aș mai putea să-ți spun...?

– Nimic. Vreau să pleci.

Ea râse.

– Că de aceea îmi sorbi fiecare cuvîntel cu atâta poftă.

Luptând să-mi țin în frâu curiozitatea, mi-am luat iPod-ul, mi-am îndesat căștile în urechi și am dat volumul la maximum.

șapte

MAI TÂRZIU ÎN DUPĂ-AMIAZA ACEEA, dr. Davidoff a bătut din nou la ușa mea. Chipurile era timpul pentru o lecție de istorie. M-a condus la biroul lui și a introdus codul de acces într-o criptă cât un dulap, căptușită cu rafturi de cărți.

– Avem mai multe cărți de referință decât acestea de aici, firește. Celelalte sunt în biblioteca pe care ai s-o vizitezi și tu, curând. În orice caz, asta... – făcu semn către cămăruță – este ceea ce o bibliotecă publică ar numi colecția sa specială, conținând exemplarele cele mai rare și mai prețioase.

Scoase o carte legată în piele roșie de pe un raft. Titlul era inscripționat cu litere argintii: *Nekromantia.*

– Istoria străveche a speciei necromanților. Aceasta este o reproducere din secolul al optsprezecelea. Există numai trei copii cunoscute, inclusiv aceasta de aici.

O depuse în mâinile mele cu întreaga pompă a înmânării bijuteriilor coroanei. N-aș fi vrut să mă arăt impresionată, dar când am simțit pielea tocită, mirosul ușor muced, al vechimii, m-a străbătut un fior. Eram marele erou tipic oricărei fantezii, crescut în ticăloșie, căruia la un moment dat i se înmâna cartea magică și i se spunea: „Acesta ești tu, de fapt". N-am putut să nu mă las emoționată – povestea era prea adânc înrădăcinată în creierul meu.

Dr. Davidoff a deschis o a doua ușă. Înăuntru era o surprinzător de îmbietoare cameră de zi, cu fotolii de piele, cu o junglă de plante și cu un luminator.

– Tainica mea ascunzătoare, zise el. Poți să-ți citești cartea aici, cât timp lucrez eu în birou.

După ce a ieșit, am cercetat cu atenție luminatorul îngust, dar și dac-aș fi reușit să mă cațăr pe ceva ca să ajung la cei șase metri înălțime, n-aș fi încăput niciodată prin el. Prin urmare, m-am așezat într-un fotoliu, cu cartea primită.

Abia o deschisesem, când doctorul s-a întors.

– Chloe? Trebuie să plec. E totul în regulă?

Să mă lase singură în biroul lui? Am încercat să nu dau din cap cu prea mult entuziasm.

– Dacă ai nevoie de ceva, formează nouă, pentru recepția de la intrare, zise el. Ușa aceasta va fi încuiată.

Bineînțeles...

Am așteptat până am auzit ușa dinspre hol închizându-se. Eram sigură că încuiase ușa camerei în care mă aflam, așa cum promisese, dar trebuia să verific.

Era o încuietoare de fată bogată, ar fi spus Rae – genul acela folosit pentru copiii care n-au fost niciodată nevoiți să împartă baia cu altcineva și care doar ocazional au intrat ca să ia o perie de păr, în timp ce sora lor era la duș.

Pe o masă dintr-un colț era un teanc de cărți cu coperte necartonate. Am găsit una plastifiată, destul de dură pentru ce aveam nevoie, și am imitat-o pe Rae, mișcând-o în crăpătura ușii până când încuietoarea a scos un declic.

Voilà, prima mea intrare prin efracție! Sau ieșire.

Am intrat în biroul lui dr. Davidoff. Acum îmi trebuia un fișet, ticsit cu rapoarte despre studiu, dar tot ce am putut vedea a fost un computer.

Cel puțin era un Mac – eram mult mai familiarizată cu genul ăsta decât cu PC-urile. Am mișcat mouse-ul și computerul s-a trezit din starea de repaus. A apărut ecranul de conectare. Era un singur cont de utilizator – Davidoff, cu bila opt de biliard ca grafică. Am apăsat pe mouse și s-a deschis caseta pentru parolă. Ignorând-o, am apăsat pe butonul „Am uitat parola". A apărut sugestia: *uzual*. Cu alte cuvinte, parola lui obișnuită, am dedus eu. Asta chiar era de folos.

La interogarea parolei, am tastat *Davidoff*. Apoi *Marcel*.

Ăăă, chiar ai crezut că ar putea fi atât de simplu?

Am încercat variantele cu Sanatoriul Lyle și cu Grupul Edison, apoi, cu ceea ce am considerat a fi o inspirație lăuntrică: agito și diversele moduri de ortografiere. După cea de-a treia încercare nereușită, m-a ajutat din nou cu sugestia: *uzual*. După alte câteva tentative, mi-a cerut să introduc parola principală, ca să pot reseta parola contului de utilizator. Minunat. Dacă aș fi știut care era parola principală...

Mi-am amintit că citisem că majoritatea oamenilor își păstrează parola scrisă undeva în apropierea computerului. M-am uitat sub tastatură, sub mouse pad, sub monitor. Când m-am aplecat să mă uit și sub birou, o voce mi-a șoptit:

– E Jacinda.

Am sărit speriată și m-am lovit cu capul de tăblie.

Un râs cristalin.

– Ai grijă, copilă.

Era semidemonul. Din nou.

– Parola e Jacinda? am zis eu și am ieșit de sub birou. Ăsta e numele mamei lui Rae. De ce-ar fi ales el...?

M-am oprit.

– Care e legătura dintre dr. Davidoff, Rae și mama ei? Un alt secret savuros. Toți savanții, atât de mândri și de trufași, pretind că ei sunt deasupra slăbiciunilor omenești. Prostii. Sunt pradă ușoară pentru toată lista – lăcomie, ambiție, vanitate, poftă trupească. Eu una ador cusurul acesta din urmă, pofta trupească. Foarte amuzantă.

În timp ce ea sporovăia, eu am tastat *Jacinda*. Caseta cu parola dispăru și spațiul de lucru al doctorului începu să se încarce.

Am deschis o fereastră de Căutare și mi-am verificat propriul nume. Fereastra începu să se umple cu înregistrări. Am încercat să deschid una, dintr-un director intitulat „Subiecți Genesis II", dar am greșit și am deschis în schimb un fișier numit, simplu, „Genesis II", în rădăcina directorului cu același nume.

Primul paragraf părea luat din jurnalele medicale ale mătușii Lauren – rezumatul unui experiment. Am citit:

> Avantajul puterilor supranaturale este contrabalansat de două dezavantaje majore: efecte secundare periculoase sau neplăcute și chinul continuu de a se integra în societatea umană. Acest studiu urmărește să reducă sau să elimine aceste dezavantaje prin modificări genetice.

Modificări genetice? Am simțit că mi se ridică părul în cap.

> ADN-ul a cinci subiecți din cinci rase majore a fost modificat in vitro. Scopul inițial al acestei modificări era de a reduce efectele secundare ale puterilor supranaturale. Se sconta ca reducerea

acestor efecte să înlesnească integrarea, însă ulterior acest lucru a fost testat prin creşterea a douăzeci de copii care nu-şi cunoşteau ereditatea. Cei cinci rămaşi au servit drept grup de control şi au fost crescuţi ca supranaturali. În anii care au urmat, studiul a suferit unele alienări de subiecţi (Anexa A), deşi contactul a fost restabilit cu majoritatea.

Alienări? Probabil se refereau la copiii cărora le pierduseră urma – ca Rae, Simon şi Derek. Asta însemna că existau şi alţii ca noi afară, unii pe care nu-i mai găsiseră ei?

Când subiecţii rămaşi au ajuns la pubertate, efectele secundare fuseseră drastic reduse la nouă dintre ei (Anexa B). Cu toate acestea, la subiecţii la care nu se îmbunătăţiseră, modificarea genetică însăşi determinase efecte secundare considerabile şi neaşteptate (Anexa C).

Cu degete tremurătoare, am tastat „Anexa C" în fereastra de Căutare. Documentul s-a derulat în jos.

Una dintre problemele notate la cele nouă cazuri de succes a fost o reducere generală a puterilor, care ar putea fi o consecinţă inevitabilă a reducerii efectelor secundare negative. Se pare totuşi că, în cazurile nereuşite, s-a produs reversul. Puterile subiecţilor erau mult accentuate, ca şi efectele secundare negative, mai ales în ceea ce priveşte debutul brusc al acestor puteri şi, mai grav, natura lor incontrolabilă, aparent bazată pe emoţii.

Puteri incontrolabile. Bazate pe emoții.

Mi-am adus aminte de Tori, plângându-se că nu se putuse abține, că atunci când se înfuria, lucrurile se întâmplau pur și simplu. Ca și Liz. Ca și Derek. Ca și Rae. Ca și mine?

Am trecut rapid peste pagina următoare. Detalia cum rezolvaseră aceste „cazuri nereușite" – îi aduseseră într-un sanatoriu, încercaseră să le țină puterile sub control cu ajutorul medicamentelor și îi convinseseră că erau bolnavi mintali. Când dăduseră greș...

Puterile supranaturalilor cresc de-a lungul pubertății, ceea ce înseamnă că puterile subiecților din cazurile nereușite vor continua să crească. Se poate presupune, cu destul temei, că puterile lor vor deveni din ce în ce mai nestatornice și incontrolabile, amenințând viețile subiecților, viețile persoanelor nevinovate din jurul lor și, probabil cel mai important, expunând la un imens risc întreaga lume a supranaturalilor.
Noi am efectuat acest experiment în speranța îmbunătățirii vieților tuturor supranaturalilor. Nu putem, prin acțiunile noastre, să punem în primejdie exact aceeași lume. Ca oameni de știință responsabili, trebuie să acceptăm răspunderea pentru eșecurile noastre și să ne ocupăm de ele cu hotărâre, pentru a minimiza pagubele. Deși decizia nu a fost unanimă, s-a convenit ca, dacă procesul reabilitării predeterminate nu dă rezultat, subiectul trebuie, cu tot regretul, eliminat rapid și într-un mod omenos.

În partea de jos era o listă de nume. În dreptul fiecăruia era notată situația lui curentă.

Peter Ricci – reabilitat
Mila Andrews – reabilitată
Amber Long – eliminat
Brady Hirsh – eliminat
Elizabeth Delany – eliminată
Rachelle Rogers – reabilitare în desfășurare
Victoria Enright – reabilitare în desfășurare

Iar la coada listei, două nume:

Derek Souza – ???
Chloe Saunders – ???

Nu știu cât am stat cu ochii pe lista aceea – și pe semnele de întrebare – până când ceva m-a lovit în țeastă. M-am răsucit în clipa în care un capsator a căzut pe covor.

– O cafea moca, zicea dr. Davidoff, chiar în dreptul ușii. Decofeinizată, fără lapte.

În timp ce mă deconectam, privirea îmi alerga de la ușa camerei de lectură la spațiul de sub birou. Sub birou ar fi fost mai aproape, dar aș fi fost prinsă în cursă. Un zvâcnet de curaj m-a făcut să risc un salt către ușă. Am ajuns – *la* ușă, nu dincolo de ea, în camera de lectură – când am auzit ușa dinspre hol deschizându-se. M-am răsucit pe călcâie și m-am lipit de perete, lângă un corp de bibliotecă înalt. Nu mai puteam fi văzută, dar la limită.

Am întins mâna către clanța camerei de lectură. Totuși, dacă o deschideam atât cât să mă pot strecura înăuntru, el ar fi observat.

Du-te la birou, îl imploram eu. *Verifică-ți e-mailul. Verifică-ți mesageria vocală. Dar te rog, te rog, te rog, nu mă verifica pe mine.*

Pașii lui se îndreptară drept spre mine. M-am făcut una cu peretele și mi-am ținut răsuflarea. I-am zărit brațul... apoi genunchiul... apoi...

Se opri. Brațul și genunchiul se întoarseră către birou. Se aplecă și luă capsatorul de jos.

O, Doamne! Știa. Trebuia să ies la rampă. Să născocesc o poveste și să întorc lucrurile în favoarea mea, mai înainte de a fi prinsă. Am făcut un pas înainte. Un clănțănit rupse tăcerea. Dinții mei? Nu, suportul de creioane de pe biroul lui se zgâlțâia, iar pixurile și creioanele zornăiau.

Dr. Davidoff se uita lung la el, cu capul înclinat de parc-ar fi zis: *Eu fac asta?* Apucă suportul de creioane și-l ținu ferm. Se opri din tremurat. Când doctorul își trăgea mâna, mouse-ul alunecă pe pad.

– Ei? zise o voce la urechea mea. Ai de gând să rămâi pe loc? Liz stătea lângă mine. Îmi arătă ușa cu degetul. Du-te!

M-am asigurat că dr. Davidoff era cu spatele la mine, și am intrat ușurel pe ușă.

– Încuie-o! șopti ea.

Am întins mâna și am încuiat-o. Creioanele au zornăit din nou, acoperind declicul încuietorii.

Liz trecu prin perete și-mi făcu semn spre fotoliu, de parcă ar fi gonit o pisică. Abia mă așezasem, cu cartea pe genunchi, când ușa se deschise.

Dr. Davidoff își plimbă încet ochii prin cameră. I-am urmărit privirea, încruntându-mă ca și când m-aș fi întrebat ce căuta. Am făcut un efort să nu mă uit la Liz, cocoțată pe măsuța din colț.

– Dr. Davidoff?

Nu spuse nimic, ci doar privi în jur.

– Ați uitat ceva? am întrebat eu.

Murmură ceva despre pregătirile pentru cină și apoi ieși, după ce se mai opri o dată în ușă, uitându-se încet în jur.

– Mulțumesc, i-am zis lui Liz, după ce dr. Davidoff mă încuie din nou înăuntru. Știu că ești supărată pe mine, fiindcă ți-am spus că ai murit...

– Pentru că evident că nu sunt moartă, nu-i așa? Ai spus că motivul pentru care nu puteam să ating sau să mișc lucrurile era acela că nu eram decât o stafie. Zâmbi mulțumită de sine, ridicându-și genunchii și înconjurându-i cu brațele. Și-atunci am făcut exerciții la greu să mișc obiectele. Dacă mă concentrez, pot. Asta înseamnă că trebuie să fiu un șaman.

Mai devreme, încercasem să-i explic de ce nu-i spusesem de la început că era doar un spirit. Îi spusesem că eu credeam că era probabil șaman, fiindcă Derek zicea că șamanii se pot proiecta astral – adică pot apărea, ca imagine, fără trupuri.

– M-au îndopat probabil cu narcotice, continuă ea. De aceea totul mi se pare confuz. Nu mă pot trezi, în schimb mi se plimbă spiritul prin jur.

Își lăsă din nou picioarele să atârne la marginea mesei, legănându-le și desenând opturi în aer, urmărindu-și girafele de pe șosete dansând. Nu credea ce spunea. Știa că era moartă. Dar nu era pregătită să recunoască.

Cât despre capacitatea de a mișca obiectele, dr. Davidoff spusese că există un tip de spirit care o poate face: un semidemon telechinetic. Când Liz se înfuria, obiectele din jur începeau să-l atace pe cel care o supărase. Acum, ca spirit, învățase în sfârșit să-și controleze această putere.

În viață, Liz crezuse că era urmărită de un poltergeist. În moarte, *ea* era un poltergeist. Doar că nu putea accepta asta încă. Și n-aveam de gând s-o forțez.

opt

Cina a constat din spaghete și chiftele. Preferatele lui Rae. Eu n-am putut mânca, doar am băut încet un pahar de cola fără zahăr, însă ea n-a observat lipsa mea de poftă de mâncare. Era ca un copil în prima zi la întoarcerea din tabără, având atâtea de povestit, că turuia într-un șuvoi neîntrerupt.

Avusese o ședință de pregătire, o prelegere de demonologie, și o lungă discuție cu dr. Davidoff, care îi spusese despre mama ei și despre speranțele lor de a o contacta. Și, în timp ce ea vorbea, eu nu puteam gândi decât: *Am fost modificați genetic. Suntem monștrii lui Frankenstein – monștrii lui Frankenstein* nereușiți. *Și n-am nici o idee cum o să-ți aduc la cunoștință și ție treaba asta.*

– Azi l-am văzut pe Brady, am lăsat să-mi scape, în sfârșit.

Rae se opri, cu furculița la jumătatea drumului, cu spaghetele atârnând în aer.

– Brady? Serios? E aici. O, Doamne, asta-i foarte mișto! și zâmbi larg. Vrei să știi care or să fie primele cuvinte din gura băiatului ăluia? „V-am spus eu!" A tot susținut că nu era nimic în neregulă cu el, că se petrecea ceva ciudat...

– E mort, Rae. I-am contactat spiritul.

Clipi, închizându-și o singură dată pleoapele, încet, apoi păru că toți mușchii feței i-au paralizat, rămânând complet nemișcată, cu ochii goi, lipsiți de expresie.

– Îmi-îmi pare rău. N-am vrut s-o trântesc chiar așa...

– De ce vii cu o asemenea – părea că-și cântărește fiecare cuvânt, alegându-l pe cel mai bun, înainte de a-l scuipa – minciună *sfruntată*?

– Minciună? Nu! Niciodată n-am...

– De ce faci asta, Chloe?

– Pentru că suntem în pericol. Am fost modificați genetic și n-a ieșit cum trebuia. Grupul Edison i-a omorât pe Liz și pe Brady și...

– Și e doar o chestiune de timp până o să ne omoare și pe noi, toți. Ua-ha-ha! Chiar c-ai văzut prea multe filme, nu? Și acum au mai venit și băieții ăia care ți-au spălat creierul cu porcăria lor de teorie a conspirației.

– Ce teorie a conspirației?

– Toate balivernele lor despre Sanatoriul Lyle și despre oamenii răi pentru care a lucrat tatăl lui Simon. Băieții ăia ți-au spălat într-atât creierul, încât simți nevoia să faci din Grupul Edison gașca tipilor răi. Deci nu-mi vinde mie brașoave despre Liz și Brady cum c-ar fi morți.

Vocea mea deveni la fel de tăioasă ca a ei.

– Nu mă crezi? Bine. O să chem spiritul lui Liz și o să-i pui o întrebare la care numai ea ar ști să-ți răspundă.

– Nu te deranja.

M-am ridicat în picioare.

– Nu, pe cuvânt. Insist. Nu durează decât o secundă.

Când am închis ochii, scaunul ei a scârțâit. Și-a încleștat degetele de brațul meu. Am deschis ochii și am văzut-o stând cu fața la numai câțiva centimetri de a mea.

– Nu te juca, Chloe. Sunt sigură că mă poți face să cred că Liz e aici.

Am privit-o în ochi și am văzut un licăr de teamă. Rae nu mă lăsa s-o invoc pe Liz pentru că nu voia să știe adevărul.

– Dă-mi voie doar să...

– Nu.

Mi-a strâns brațul și mai tare și i-am simțit degetele arzându-mă ca focul. Am tresărit și mi-am smucit brațul. Mi-a dat drumul repede și o privire îndurerată i-a traversat fața. Începu să-și ceară scuze, apoi renunță, traversă odaia, sună recepția și spuse că terminaserăm de mâncat.

Eram de-a dreptul bucuroasă să mă întorc în celula mea. Trebuia să mă gândesc cum s-o conving pe Rae că trebuia să evadăm... și ce aveam să fac dacă nu izbuteam.

Trebuia să ies. Semnele acelea de întrebare din dreptul numelui lui Derek însemnau că nu se hotărâseră ce să facă în privința lui, dar asta o știam deja. Acum văzusem aceleași semne și în dreptul numelui meu.

Trebuia să pun la punct rapid un plan de evadare. Dar în clipa în care m-am întins în pat și am început să mă gândesc, am descoperit că paharul meu de cola de la cină nu fusese doar fără zahăr. Ci fusese și plin de narcotice.

Am căzut într-un somn fără vise și nu m-am trezit până ce n-am simțit o mână pe umărul meu. Am deschis ochii și-am văzut-o pe Sue, femeia cu părul cărunt care ne urmărise în curtea uzinei. Stătea aplecată asupra mea, zâmbind ca o soră binevoitoare. Stomacul mi s-a strâns și-a trebuit să mă uit în altă parte.

– E timpul să te scoli, scumpo, zise ea. Dr. Davidoff te-a lăsat să dormi astăzi, dar avem o după-amiază plină de lecții pe care sunt sigură că n-ai vrea să le ratezi.

– Du-după-amiază? am zis, ridicându-mă în capul oaselor. Cât e ceasul?

– Aproape unsprezece și jumătate. Rachelle și Victoria își termină acum lecțiile de dimineață și o să vă întâlniți toate trei în sufragerie, pentru masa de prânz.

nouă

PRÂNZUL A CONSTAT din rulouri de lipie cu legume, salată și apă plată. Aparent pe gustul lui Tori. Rae m-a întâmpinat cu un salut politicos, apoi n-a mai scos nici un cuvânt. Dar măcar nu mi-a ocolit privirea, ceea ce n-aș putea spune și despre Tori.

Ne pregăteam să terminăm, când a intrat dr. Davidoff.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, fetelor, zise el, dar trebuie să vorbesc puțin cu Chloe.

M-am ridicat.

– Sigur. Unde...?

– Aici e foarte bine.

Se așeză, fără să se grăbească, pe un scaun. Broboane de nădușeală o porniră la vale pe ceafa mea și mă simțeam ca un elev scos în fața clasei.

– Apreciem ajutorul pe care ni l-ai dat în încercările de a-l găsi pe Simon, Chloe. Suntem foarte îngrijorați, după cum știți și voi, fetelor.

– Desigur, zise Rae. Are nevoie de medicamentul ăla. Dacă aș avea vreo idee unde poate fi, v-aș spune...

Se opri și se uită la mine. Tori făcu la fel și atunci am înțeles de ce nu fusesem luată deoparte pentru discuția asta.

– V-am enumerat locurile posibile, am zis eu repede. Asta-i tot ce știu.

– N-au fost acolo, Chloe, replică dr. Davidoff. Așa că am reconsiderat oferta ta. Am vrea să te luăm cu noi, să-i căutăm împreună, în după-amiaza asta.

Ce era *bang*-ul pe care-l auzeam? Coliziunea clișeelor. Unu: calul de dar nu se caută la dinți. Doi: dacă

sună prea bine ca să fie adevărat, probabil că e. Fusesem minţită şi dusă de nas de prea multe ori în ultimele câteva zile, încât nu numai că mă preocupa sănătatea dentiţiei calului – dar îl examinam din vârful botului până în vârful cozii.

– Vreţi să vin cu dumneavoastră...

– Da, şi cu puţin noroc, băieţii or să te vadă şi-or să iasă la vedere. Avem o singură problemă.

Oh, nu mă îndoiam că scenariul ăsta avea *o mulţime* de probleme.

– Locurile pe care ni le-ai menţionat tu nu par potrivite, zise el. Băieţii sunt deştepţi, iar tatăl lor i-a învăţat bine. Ar alege fie un loc izolat, fie unul foarte aglomerat, iar posibilităţile pe care ni le-ai sugerat nu sunt din nici una dintre aceste categorii. Credem că ar mai putea fi unul pe care ai uitat să ni-l spui. Făcu o pauză, uitându-se în ochii mei, apoi adăugă: Dacă nu mai e, atunci nu vedem ce rost ar mai avea să te luăm şi pe tine cu noi.

Al doilea *bang*? Zgomotul celei de-a doua aripi căzute. Dr. Davidoff ştia de ce voiam să-i însoţesc şi se hotărâse să-mi facă jocul. Mai îndrăzneam să joc?

– Haide, Chloe! şopti Rae.

– Mai bine nu te-ai gândi că-i aperi ţinându-ţi gura, zise Tori. Simon e bolnav, Chloe. Dacă moare, sper să te bântuie până...

– Destul, Tori! zise dr. Davidoff.

– Eu... s-ar putea să am altă idee, am zis eu.

O, Doamne, bine-ar fi fost să am altă idee! Oricât îmi storceam creierii, totuşi, mi-ar fi trebuit timp să găsesc ceva bun şi nu mi se îngăduia răgazul. Prin urmare, m-am căznit să încropesc o poveste şchiopătată despre Derek şi cu mine fugind prin curtea uzinei până am dat de un loc bun de ascunzătoare. Poate că la ăsta

se referise când spusese punct de rendez-vous. Numai că era întuneric și noi alergaserăm prin atâtea clădiri, încât nu eram sigură în care anume ne ascunseserăm, dar aș fi putut s-o recunosc dacă aș fi văzut-o.

Dr. Davidoff zâmbi și m-am pregătit să-l aud că-mi spune că mint, însă el zise doar:

– Atunci e un lucru bun să vii și tu cu noi, nu?

– Și eu, zise Tori. Abia de-am ieșit din camera mea de când am ajuns aici, iar pe *afară* n-am mai fost de când a fost adusă Chloe la Sanatoriul Lyle. Vreau să merg și eu.

– Nu-i o excursie în aer liber, mormăi Rae.

– Ajutorul tău, deși apreciat, n-o să fie necesar, îi răspunse dr. Davidoff.

– Credeți că vreau *să ajut*? Desigur, o să mă uit în jur, pentru binele lui Simon. Dar eu trebuie să mă duc la cumpărături.

– Cumpărături?

Dr. Davidoff se uită la ea de parcă nu auzise bine. Și noi la fel.

– Aveți idee cât a trecut de când nu mi-am mai luat niște lucruri noi? E primăvară și tot ce am eu e de anul trecut.

– *Tragedie*. Să sune cineva la Amnesty International! Rae se uită pieziș la Tori. O să supraviețuiești. Sunt sigură că toate hainele îți vin încă bine.

– Ceea ce n-am putea spune și despre garderoba ta. Ce-ai zice de un nou șal, Rachelle? N-ai avut decât două până acum.

Rae își ridică mâna, cu degetele răschirate spre Tori.

– Ce-ai zice de niște arsuri de gradul trei, Victoria? N-ai avut decât de gradul întâi până acum.

– Fetelor, destul! Victoria...

– Și când mama m-a închis la Sanatoriul Lyle, a încheiat un târg cu mine. Dacă mă făceam mai bine, avea să-mi cumpere un laptop nou. Cel mai performant de pe piață.

– De ce? zise Rae. Ca să le trimiți mai rapid mailuri prietenilor tăi?

– Nu, ca să pot lucra la pachetul meu de software pentru admiterea în tabăra de design de la MIT[1].

Rae izbucni în râs, iar Tori o fulgeră cu privirea. Vorbea serios. Tori, o fanatică a computerelor? Am încercat să mi-o închipui, dar nici imaginația mea nu mergea până într-acolo.

Tori se întoarse către dr. Davidoff.

– Evident că *nu pot* să mă fac mai bine, iar mama știa asta când mi-a făcut promisiunea aceea. Prin urmare, îmi datorează un laptop.

Dr. Davidoff se încruntă, de parcă ar fi încercat să-i prindă logica. Apoi dădu din cap.

– În regulă, Victoria. O să-ți comandăm...

– Știu eu ce-mi trebuie și o să mi-l iau singură.

Dr. Davidoff se ridică în picioare.

– Cum dorești. Mâine, vom...

– Astăzi. Și mai vreau și-o ținută de primăvară.

– Bine. O să rog pe cineva să te ducă...

– Crezi c-o să las vreo bufniță de vârsta a doua să mă ajute să-mi aleg hainele? O să merg astăzi, fiindcă o s-o am pe Chloe de la care să aflu o a doua părere.

– Vrei să te ajute Chloe la cumpărături? zise Rae.

---

[1] Massachusetts Institute of Technology, universitate particulară din Cambridge, Massachusetts, care cuprinde, în cele cinci școli și un colegiu, 32 de departamente academice, în care se pune accentul pe cercetarea științifică și tehnologică.

– Păi, cu siguranță nu te vreau pe tine, *skater girl*[1]. Chloe o fi o ratată, dar măcar e o ratată cu bani, iar cineva a învățat-o să aibă cât de cât simțul modei.

– Nu, Victoria, zise dr. Davidoff. N-o să mergi...

Ea se apropie de el, se ridică pe vârfuri și îi șopti ceva la ureche. O expresie amestecată trecu pe chipul lui, o parte șoc, două părți groază pură.

– Înțeleg, zise el. Da, acum, dacă mă gândesc mai bine, probabil ne-ai putea ajuta să-i găsim pe băieți.

– Așa ziceam și eu.

Tori veni agale înapoi la scaunul ei. Șantaj? Acum două săptămâni, aș fi fost înspăimântată. Astăzi, eram impresionată.

E un moment de film clasic. Eroina noastră este captivă într-o închisoare în junglă, urmează o mulțime de comploturi și stratageme, până când, în sfârșit, se eliberează... ca să se trezească la kilometri depărtare de civilizație, fără nici o idee cum să se întoarcă acasă. În mod asemănător, șiretlicul meu de a „ajuta" la găsirea lui Simon și Derek dăduse roade, însă n-aveam nici cea mai vagă idee cum să profit de această oportunitate.

Iar dr. Davidoff nu mi-a dat timp să-mi plănuiesc următoarea mutare. A chemat-o pe Sue și le-a transmis celorlalți să ne aștepte la ușa de la intrare. Am cerut o oprire în camera mea, ca să-mi iau ceva mai gros de îmbrăcat, dar el mi-a spus că or să-mi aducă ei tot ce am nevoie. Am avut inspirația să precizez care hanorac îl voiam – pe cel cu glugă, Gap, al lui Liz.

[1] *Skater girl* (engl.) – o fată care se descurcă într-adevăr bine pe skateboard și știe să facă o mulțime de figuri; puțin mai băiețoasă, bună camaradă cu băieții.

Pe când Tori și cu mine o așteptam pe Sue, am simțit un curent cald, deja familiar, atingându-mi ceafa.

– Pleci fără să-ți iei rămas-bun? șopti semidemonul la urechea mea. Și mă lași captivă aici, după tot ce am făcut pentru tine?

Nu era nici un pic de amenințare în vocea ei, doar vioiciunea cuiva care te-a prins pe picior greșit și te necăjește.

– Îmi pare rău, am zis eu, automat.

– O scuză? Măi, măi, ce copil politicos! Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Nici nu mă așteptam să mă eliberezi acum. O să te întorci când ai să fii pregătită, iar când ai s-o faci, o să fiu aici, așteptându-te.

– Fetelor? zise dr. Davidoff, venind cu pași mari către noi. Mașina noastră a sosit.

În timp ce-l urmam afară, suflul acela cald îmi flutură părul.

– La revedere, copilă. Și aveți mare grijă, tu și mica ta gașcă de făcători de vrăji și de monștri. Țineți-vă puterile alea drăguțe ale voastre în frâu. Nu mi-ar plăcea deloc să înceapă Apocalipsa fără mine.

zece

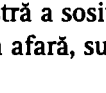

AM MERS ÎNTR-UN BREAK, cu dr. Davidoff, mama lui Tori și un șofer pe care nu l-am recunoscut – un tip blond, de la pază. În spatele nostru, într-o altă mașină, erau Sue, un șofer chelios și individul cu păr negru care avusese arma, în noaptea în care evadaserăm de la Sanatoriul Lyle.

Mai era și a patra persoană în mașina aceea: mătușa Lauren. N-o văzusem – știam doar pentru că dr. Davidoff spusese că o să fie. Când auzisem, mă urcasem

în break cât de repede putusem, ca să n-o văd ieșind din clădire.

Cum aveam să dau ochii cu mătușa Lauren? Numai la gândul acesta și mi se strângea dureros inima. Îmi petrecusem ultimele douăzeci și patru de ore încercând să nu mă gândesc la ea, la ceea ce făcuse.

Mama a murit când eu aveam cinci ani. Mătușa Lauren era sora ei mai mică. În toți anii în care ne mutaserăm dintr-un loc într-altul, tata fiind mai mereu plecat în interes de serviciu, lăsându-mă cu bone și menajere care se tot succedau, mătușa Lauren fusese singurul lucru stabil din viața mea. Persoana pe care puteam conta. De aceea, după ce evadaserăm, când am fost rănită, iar eu și cu Rae ne separaserăm de băieți, am mers la ea să cerem ajutorul.

Iar mătușa Lauren mă adusese înapoi la dr. Davidoff. Dacă ar fi crezut că-și trimitea nepoata cu halucinații înapoi la niște oameni de treabă care ar fi putut s-o ajute, atunci, oricât de supărată și de profund afectată aș fi fost, aș fi înțeles-o. Însă mătușa Lauren nu fusese indusă în eroare de oamenii ăștia. Era și ea una dintre ei.

Ea mă introdusese – sau mama, presupun – în experimentele Grupului Edison. Ea îi lăsase să-i ucidă pe Brady, pe Liz și pe cealaltă fată, poate chiar îi ajutase s-o facă. Iar acum, știind toate acestea, trebuia să dau ochii cu ea și să pretind că era în regulă.

Break-ul avea un loc la mijloc, care se putea întoarce în jurul axei sale, și pe acela se așezase mama lui Tori. În prima parte a călătoriei, și-a citit ziarul, *Wall Street Journal*, ridicându-și privirea din când în când, parcă să se asigure că nu dispăruserăm. Tori și cu mine am tăcut tot drumul, uitându-ne pe ferestrele din dreptul fiecăreia, de parcă geamurile n-ar fi fost prea închise la

culoare ca să vedem altceva decât contururi vagi din lumea de afară.

N-avusesem nici o şansă să-mi iau rucsacul. Nici măcar lui Tori nu-i dăduseră voie să-şi ia poşeta, oricât stăruise ea. Cel puţin, aveam banii la mine. Sosisem la Sanatoriul Lyle cu un teanc de bancnote de douăzeci de dolari şi cu cardul îndesate în pantof, şi le mai aveam încă acolo. Purtam jeanşi, un tricou cu mâneci lungi şi pantofi sport. Ar fi fost plăcut să-mi schimb lenjeria şi ciorapii, dar în clipa asta, grija mea cea mare era că tricoul de pe mine era prea subţire.

– Dr. Davidoff? m-am aplecat în scaunul meu cât mi-a dat voie centura de siguranţă. Aţi adus cumva hanoracul acela pentru mine?

– A, da. Şi o să ai nevoie de el. E frig afară. Diane? Poţi să-i dai asta lui Chloe, te rog?

Când am văzut hanoracul cu glugă apărând peste banchetă, am scos un oftat de uşurare.

– Ăsta nu-i al lui Liz? zise Tori.

– Nu cred.

– Nu?

Mi-l smulse şi se uită la etichetă.

– De când porţi tu haine de damă de mărime medie? Pariez că încă n-ai ieşit de la mărimile de copii.

– Foarte amuzant. Da, de regulă port mărimi mici...

– *Super*mici.

– Dar îmi plac hanoracele mari, bine?

– Mă crezi proastă? Este acelaşi hanorac pe care l-am împrumutat eu de la Liz – cel pentru care ai venit tu în camera mea să mi-l ceri, deunăzi.

Mama lui Tori îşi coborî ziarul.

– Mă... mă gândeam că Liz l-ar vrea înapoi. Rae mi-a spus că e încă la tine, aşa că...

– Așa că ți-ai luat singură funcția de custode al lucrurilor prietenei *mele*?

Mama lui Tori își împături ziarul în poală, netezind îndoiturile cu unghiile ei lungi și roșii.

– Ásta e hanoracul lui Liz, Chloe?

– P-poate. Când am plecat de la Sanatoriul Lyle, am adunat lucrurile în grabă, pe întuneric. Am unul care seamănă cu ăsta. O să-l port azi, apoi ți-l dau ție, Tori, ca să i-l înapoiezi tu lui Liz.

– Așa să faci.

Tori mi-l întinse.

Mama ei îl smulse din mâinile lui Tori și îl împături, punându-l în poală.

– O să am eu grijă să ajungă la Liz.

– P-pot să-l port azi? Dr. Davidoff spunea că-i fr-frig...

– O să-ți fie bine și-așa.

Tori își dădu ochii peste cap.

– Ce mare scofală, mamă? Dă-i-l ei și gata.

– Am spus nu. Ce anume nu înțelegi, Victoria?

Tori bodogăni cu voce scăzută și se întoarse din nou spre fereastră.

Mama ei se uită la mine, cu o expresie impenetrabilă.

– Sunt sigură că o să-ți fie bine și fără el.

Când șoferul ne-a lăsat pe strada din spatele complexului uzinei, clănțăneam din dinți, și nu doar de frig. Mama lui Tori știa de ce îmi luasem acel hanorac – și că îmi dădusem seama că Liz era moartă. Pentru ce altceva ar fi ținut morțiș o necromantă să aibă un obiect personal de la ea?

Mai întâi dr. Davidoff, acum mama lui Tori. Mai era cineva care *nu* se prinsese de stratagemele mele?

Poate o singură persoană. Cea care încă mă privea ca pe micuța și drăguța Chloe. Cea care credea că nu voisem într-adevăr să fug de la Sanatoriul Lyle, ci doar mă lăsasem luată de val cu planul băieților ălora.

– Mătușă Lauren?

M-am îndreptat spre ea când a ieșit din mașină împreună cu Sue. Mă simțeam ca și când m-aș fi uitat la o străină care împrumutase forma mătușii mele.

– Dârdâi. Îmi frecă brațele, cu grijă pentru cel rănit. Unde ți-e haina?

Am văzut-o pe mama lui Tori urmărindu-ne. Dacă m-aș fi plâns mătușii Lauren, i-ar fi spus de ce voisem hanoracul lui Liz.

– Am uitat-o. A fost mai cald săptămâna trecută.

Ea se uită în jur.

– Are cineva ceva de îmbrăcat în plus...?

Individul cu păr negru de sâmbătă noaptea se dădu jos de pe scaunul de la volan și îi întinse o jachetă de nylon.

– Mersi, Mike, zise mătușa Lauren, ajutându-mă s-o îmbrac.

Mânecile atârnau, trecându-mi cu zece centimetri de vârful degetelor. Le-am suflecat, sperând că, îndoite, or să-mi țină mai cald, dar jacheta era atât de subțire, încât părea că nici de vânt nu mă putea apăra.

– Ai insulina? am întrebat-o.

– Da, scumpo. Nu-ți face griji.

În timp ce grupul se pregătea de căutare, eu am rămas pe lângă mătușa Lauren. Îi plăcu asta și mă luă pe după umeri, frecându-mă pe braț ca și cum m-ar fi ajutat să mă încălzească. Am scrâșnit din dinți și am lăsat-o.

– Acum, Chloe, zise dr. Davidoff, când toată lumea a fost gata, spune-ne unde să căutăm.

Adevăratul punct de rendez-vous era depozitul cel mai apropiat de uzină. Așadar scopul era să-i țin cât mai departe cu putință de acela, în caz că băieții hotărâseră că acum ar fi fost momentul propice să vină să verifice.

– Am început din depozitul unde ne-ați luat voi urma și unde m-am ales cu asta..., am zis eu, ridicându-mi brațul rănit.

– Când ai sărit pe fereastră, sublinie dr. Davidoff.

Am dat din cap.

– N-am știut că m-am rănit, așa că am fugit. Derek voia să ne îndepărtăm cât mai mult de depozitul acela. Se pare că am fugit și-am tot fugit, ocolind toate magaziile astea, încercând să găsim un loc bun ca să ne ascundem. N-am... n-am fost prea atentă. Era întuneric și nu puteam vedea nimic. Derek putea, așa că m-am ținut după el.

– Un vârcolac are vederea nocturnă îmbunătățită, murmură dr. Davidoff.

– În cele din urmă, am găsit un loc despre care Derek a zis că ar fi bun să ne ascundem și să stăm până ce aveați să plecați voi. Însă atunci a simțit mirosul de sânge...

Mâna mătușii Lauren m-a strâns de umăr, de parcă își imagina cum fusesem la un pas de a fi devorată.

– Așa că m-a *ajutat*, am continuat eu. M-a bandajat. Dar a spus că era o rană urâtă și că aveam nevoie de copci. Apoi a simțit mirosul lui Simon. De aceea am plecat – din cauza brațului meu și a lui Simon –, dar înainte de asta a spus că locul acela era o bună ascunzătoare și ar trebui să-l ținem minte.

– Și tu nu l-ai ținut minte, zise Tori. Frumos!

– Era întuneric și eram zăpăcită. Mi-am închipuit că vrea să spună că *el* îl va ține minte...

– Înțelegem, Chloe, zise dr. Davidoff. Și ai dreptate. Cu siguranță sună mult mai promițător decât celelalte sugestii ale tale. Totuși, am îndoieli că o să-l recunoști când o să-l vezi...

– A trebuit să-mi sfâșii tricoul ca să-mi bandajez brațul. Restul tricoului meu trebuie să mai fie încă acolo.

– Bine, atunci. Chloe, tu te duci cu doamna Enright...

Mâna mătușii Lauren se strânse în jurul umerilor mei.

– O iau eu pe Chloe.

– Nu, tu o iei pe Victoria.

– Dar...

Mama lui Tori îi tăie vorba:

– Tu ai vrăji de camuflaj, Lauren?

– Nu, dar...

– Ai vreo putere oarecare?

Mâna mătușii Lauren se strânse mai tare în jurul umerilor mei.

– Da, Diane. Am puterea medicinii și din acest motiv ar trebui să fiu prima lá fața locului când Simon va fi găsit...

– O să fii prin apropiere, zise dr. Davidoff. Am nevoie de o escortă pentru Chloe, dar nu putem să-i lăsăm pe băieți să-i *vadă* escorta. Diane o să se ocupe de asta.

unsprezece

Ovrajă de camuflaj s-a dovedit a fi ceva cum vezi prin filmele SF, când personajul negativ dispare cu totul, ascuns de un câmp de forță magic. Ca efect de film, e simplu de realizat. În viața reală, se părea că e la fel de ușor, dacă erai vrăjitoare.

Mama lui Tori mergea chiar lângă mine, aproape invizibilă. Neavând nici o şansă s-o şterg, trebuia să-mi joc rolul, căutând punctul de rendez-vous, ceea ce-mi dădea o scuză să mă uit în toate părţile după o oportunitate de a scăpa. Poate aş fi găsit o gaură în perete prea îngustă pentru ca mama lui Tori să mă urmeze, sau o grămadă precară de lăzi pe care aş fi putut s-o dărâm peste ea, sau un ciocan abandonat cu care să-i dau în cap.

Nu „dădusem în cap" nimănui în viaţa mea, dar cu mama lui Tori eram dornică să încerc.

Privit din drumul principal, locul arăta ca o uzină obişnuită, cu vreo câteva clădiri anexe. Însă odată ajuns aici, în spate, erau clădiri peste tot, o mulţime dintre ele nefiind în folosinţă. Proprietate imobiliară de lux. Sau ar fi putut fi... dacă nu era uzina scuipătoare de fum care să dăuneze peisajului înconjurător.

Acele grămezi de lăzi împrăştiate peste tot erau singurul semn că uzina era operaţională. Probabil lucrând mult sub capacitatea sa, abia ducându-şi zilele, ca multe alte întreprinderi industriale din Buffalo. Chestii metalice, aşa se vedea din stivele aflate în depozite. La un moment dat, când ne furişam în goană printre clădiri, fusesem nevoite să ne ascundem în spatele unor butoaie, până ce a trecut un camion prin curte, dar şoferul maşinii aceleia fusese singurul angajat pe care-l văzuserăm.

Cea de-a treia clădire pe care am cercetat-o era descuiată, aşa că mama lui Tori n-a trebuit să facă vreo vrajă ca s-o deschidă. Când am păşit înăuntru, mi-am zis: *Asta arată promiţător.* Ultimele două fuseseră pline cu echipament şi rulouri de metal. Aceasta părea nefolosită şi era presărată cu lăzi. Nu erau îngrămădite în stive precare, dar aveai la dispoziţie tot depozitul să cauţi.

Când am pătruns mai spre interior, am văzut ceea ce părea o stivă nu foarte echilibrată. Alături, se afla o grămadă de țevi mici de metal, de mărimea perfectă pentru a-i da cuiva în cap.

M-am îndreptat către țevi, cu privirea în pământ, de parcă mi-aș fi căutat tricoul rupt.

– Cred că acum putem să punem punct acestei șarade, Chloe, zise mama lui Tori.

M-am întors încet, întârziind o clipă pentru a-mi compune cea mai bună expresie de nedumerire a mea.

– Nu e nici un tricou aici, zise ea, nici vreun punct de rendez-vous. Probabil că este unul, undeva în complexul ăsta, dar nu aici.

– Hai să încercăm în următorul depozit...

Mă prinse de braț când am trecut prin fața ei.

– Știm cu toții că încerci să scapi din nou. Marcel speră doar ca adevăratul punct de rendez-vous să fie pe-aproape și ca tu să lași o urmă chiar în clipa asta, una care să-l ademenească pe Derek să vină înapoi ca s-o cerceteze, odată ce va crede c-am plecat.

Să las o urmă? O, nu! De ce nu mă gândisem la asta? Nu era nevoie să fiu aici ca să-i atrag atenția lui Derek. Dacă mirosea că fusesem pe undeva pe lângă uzină...

– N-nu încerc să scap. Vreau să-l ajut pe Simon. Trebuie să găsim...

– Băieții nu mă interesează. Tu, da.

– Eu?

Mă strânse mai tare de braț.

– Toți copiii ăia au stat luni în șir la Sanatoriul Lyle, purtându-se frumos, străduindu-se din răsputeri să se facă mai bine. Apoi ai apărut tu și deodată ne-am trezit cu o răzmeriță generală. În decurs de o săptămână,

patru rezidenți au fugit. Ești o adevărată instigatoare, nu ți se pare?

Eu fusesem catalizatorul, nu instigatorul. Dar n-aș fi câștigat nici o medalie de merit dac-aș fi corectat-o.

Ea continuă:

– Ai trecut la acțiune în timp ce restul înghițeau minciunile noastre și se rugau să fie salvați. Fiica mea nici măcar n-a avut curajul să ți se alăture.

Hmm, oare pentru că i-ai zdrobit tu orice dorință de a se opune care mai rămăsese în ea? Pentru că ai făcut-o să creadă că trebuia să joace rolul pacientei perfecte ca să-ți facă ție pe plac?

– Sorții ne-au jucat un renghi urât, Chloe Saunders. Te-au prevăzut cu draga ta mătușică Lauren, veșnic perpelindu-se și frângându-și mâinile. Perechea perfectă pentru fiica mea fără coloană vertebrală. Dar acolo unde soarta ne-a nedreptățit, liberul arbitru poate îndrepta lucrurile. Cred că tu și cu mine putem ajunge la o înțelegere de pe urma căreia să profităm amândouă. Îmi dădu drumul la braț. Dr. Gill mi-a spus că ai contactat spiritele din primele experimente ale lui Lyle.

N-am spus nimic, n-am încercat să-mi întorc privirea.

– Știu că s-a confruntat cu tine, continuă mama lui Tori. E aproape fanatică, dr. Gill a noastră, sunt sigură că ai observat. E obsedată de secretele lui Lyle. Ambiția e sănătoasă. Obsesia, nu. Mă privi cercetător. Deci ce ți-au spus spiritele alea?

– Nimic. Le-am readus întâmplător din morți, așa că n-au fost prea interesate să stea la palavre cu mine.

Ea râse.

– Cred și eu. Dar pentru tine, la vârsta ta, să readuci morții la viață...?

Ochii îi sclipiră:

– Remarcabil.

OK, asta a fost o prostie, Chloe. Tocmai i-ai confirmat că ai readus morții la viață. O lecție când mai vrei să faci pe deșteapta – abține-te.

– I-ai mai putea contacta o dată? întrebă ea.

– Aș putea încerca.

– Ai resurse și discernământ. O combinație care o să te ducă departe. Atunci, uite cum facem. Eu o să-i spun lui dr. Davidoff că am găsit locul aici. Tricoul a dispărut, probabil luat de băieți. Dar au lăsat în urmă asta.

Scoase o foaie de hârtie din buzunar. Era o pagină din blocnotesul lui Simon, ruptă cu grijă. Pe o parte era un desen parțial terminat, fără îndoială făcut de Simon. Pe partea cealaltă, scrisese ea, cu litere mari de tipar: BSC CAFE 2 PM.

– Întâlnirea la Cafeneaua Buffalo State, la două după-amiaza, am citit eu. Hârtia e prea curată, totuși. Or să-și dea seama că n-a fost lăsată aici.

Am luat-o, m-am dus până la țevile de metal, m-am lăsat pe vine și am trecut foaia peste podeaua murdară. Apoi m-am oprit, încă ghemuită, și m-am uitat în sus, spre ea.

– Cum rămâne cu insulina?

– Sunt sigură că băieții au luat deja din altă parte.

– N-am putea s-o lăsăm aici, pentru orice eventualitate?

Ea șovăi. Nu voia să se complice, dar dacă trebuia să-mi câștige încrederea...

– O să iau mai târziu fiolele de la Lauren și-o să le aduc înapoi, zise ea. Acum, totuși, trebuie să predăm biletul ăla.

Se întoarse să plece. Am apucat strâns o țeavă de metal, apoi am sărit în picioare, repezind-o spre capul ei.

Ea se răsuci, fluturând din degete. M-am trezit proiectată cu spatele într-o stivă de cutii, cu țeava zburând

din mâna mea și zăngănind pe podea. M-am aruncat după ea, dar doamna Enright a fost mai rapidă, înșfăcând-o și legănând-o în fața mea, amenințător.

Deschise gura, dar mai înainte de a putea scoate vreun sunet, o ladă țâșni din stiva din spatele meu. Făcu un pas în lături și lada trecu șuierând pe lângă ea. În spatele ei, stătea Liz.

Am plonjat către grămada de țevi, dar doamna Enright m-a lovit cu o altă vrajă. Mi-au fugit picioarele de sub mine și am lovit podeaua cu mâinile întinse în față, simțind durerea explodând în brațul rănit. Când m-am uitat în jur, am zărit pentru o clipă cămașa de noapte a lui Liz în spatele stivei de lăzi.

– Elizabeth Delaney, presupun, zise doamna Enright, dându-se înapoi și lipindu-se cu spatele de un perete, mișcându-și iute ochii dintr-o parte într-alta, gata pentru următorul obiect zburător. Așadar, se pare că, în moarte, ai reușit în sfârșit să-ți controlezi puterile. Păcat că n-ai făcut-o mai devreme. Așa o pierdere.

Liz înlemni între stive, cu fața crispată când doamna Enright îi confirmă moartea. Apoi își îndreptă spatele și, îngustându-și ochii, își fixă privirea asupra stivei de lăzi.

– Chiar și moartă mai poți fi de folos, Elizabeth, zise doamna Enright. Un poltergeist e greu de găsit, unul care să-l ajute pe dr. Davidoff să-și aline dezamăgirea de a-i fi pierdut pe dragii lui Simon și Derek.

Lăzile se cutremurară și trosniră, pe când Liz le împingea, cu tendoanele umflate de efort. I-am făcut semne disperate să se concentreze numai la cea din vârf. Ea dădu din cap și o împinse... dar doamna Enright pur și simplu se dădu la o parte din calea ei.

– Destul cu asta, Elizabeth, zise ea calmă, când lăzile se prăbușiră în spatele ei.

Liz apucă o scândură desprinsă și-o azvârli spre ea.

– Am spus *destul.*

Mă lovi cu o altă vrajă, aceasta fiind o descărcare electrică ce mă lăsă la podea, horcăind și tremurând. Liz se aplecă deasupra mea. I-am șoptit că eram bine și m-am chinuit să mă adun până ce m-am ridicat în fund. Tot trupul îmi zvâcnea.

Doamna Enright se uită în jur, incapabilă s-o vadă pe Liz dacă nu mișca vreun obiect.

– Ție nu-ți pot face nici un rău, Elizabeth, dar pot s-o rănesc pe Chloe. Dacă mai zboară o singură așchie de lemn, îi mai dau un șoc electric. E clar?

M-am sforțat să mă ridic, apoi am luat-o la fugă spre ușă. N-am făcut nici cinci pași și am încremenit. Literalmente.

– Se numește o vrajă de legare, zise doamna Enright. Foarte folositoare. Acum, Elizabeth, o să te porți frumos, în vreme ce Chloe și cu mine...

Vraja se rupse. M-am împleticit, răsucindu-mă să-mi regăsesc echilibrul, și mi-am ridicat privirile ca s-o văd pe *ea* încremenită, de data asta. O siluetă întunecată ieși din umbră.

– O vrajă de legare? Tori se apropie, cu mers degajat. Așa o numești tu, mamă? Ai dreptate. *Este* folositoare. Veni în fața mamei sale, încă încremenite. Așadar, sunt o dezamăgire, nu? Chloe e fiica pe care îți dorești s-o fi avut? Știi, aș putea chiar să mă simt rănită din pricina asta... dacă aș crede că o cunoști, într-adevăr. Pe ea sau pe mine. Se apropie și mai mult. Cumpărături, mamă? Sunt închisă într-o celulă, viața mea se năruie și tu chiar ai crezut că voiam să merg la cumpărături? Nu mă cunoști nici cât mă cunoaște ea! și arătă cu mâna spre mine. Tu...

Tori se clătină, dându-se înapoi cu un icnet, în timp ce mama ei se eliberă și o lovi cu o vrajă.

– Mai ai multe de învățat, Victoria, dacă-ți închipui că-mi poți face mie rău.

Tori îi căută privirea mamei sale.

– Crezi c-am venit aici să mă răzbun? Asta se numește o evadare.

– Evadare? Adică ai de gând să fugi și să trăiești pe străzi? Prințesa lu' tăticu' dormind prin ganguri?

Ochii lui Tori scăpărară de mânie, dar îi răspunse calm:

– O să mă descurc.

– Cu ce? Ai bani? Un card?

– Și cum le-aș fi putut avea, când m-ai ținut închisă?

– Pariez că are Chloe ceva. Pariez că ea niciodată nu iese din cameră fără rezervele ei, pentru orice eventualitate.

Amândouă se uitară la mine. N-am scos un cuvânt, dar răspunsul trebuie să mi se fi citit pe față. Doamna Enright râse.

– O, am să fac rost de bani, mamă, zise Tori. O să-i iau de la tine.

Își aruncă brațele în jos și un val de energie izbi în mama ei și în mine, împingându-ne în spate, făcându-ne să ne clătinăm. Tori își flutură mâinile deasupra capului. Scânteile zburară, prinse într-o pală de vânt care șuieră în jurul nostru, ridicând un vârtej de țărână și rumeguș. Mi-am închis ochii strâns și mi-am acoperit nasul și gura.

– Asta numești tu magie puternică, Victoria? strigă mama ei prin vânt. E doar un acces de furie capricioasă. Nu te-ai schimbat deloc. Numai că acum chemi forțele naturii să urle și să bată din picior pentru tine.

– Și crezi că asta-i tot ce pot face? Privește, atunci...

Tori încremeni, într-o vrajă de legare. Vântul se opri. Praful și scânteile se împrăștiară pe podea.

– Privesc, zise doamna Enright, și tot ce văd este o copilă răzgâiată cu o nouă mașină de fițe, distrugând totul în jur, fără să-i pese cine este rănit. Egoistă și nechibzuită ca întotdeauna.

În ochii lui Tori sclipiră lacrimi. Pe când mama ei se apropia de ea, m-am dat ușor cu spatele către grămada de țevi.

– Acum, Victoria, dacă ai terminat cu azvârlitul în stânga și-n dreapta, am s-o chem pe Lauren să vină să te ia și să sperăm că o să reușească să te *țină*, de data asta.

Liz dădea ocol către doamna Enright, cu privirea ațintită asupra altei stive de lăzi. Am clătinat din cap. Unghiul nu era bun și le-ar fi văzut căzând. M-am aplecat și-am ridicat o rangă.

– Lauren Fellows n-o să fie singura persoană mustrată pentru această mică escapadă, continuă doamna Enright. Tocmai ți-ai câștigat o săptămână în camera ta, singură, fără ore de curs, fără vizitatori, fără MP3 player. Doar o grămadă de timp ca să te gândești la...

Am lovit-o cu țeava. Am nimerit-o în spatele capului cu un pocnet care mi-a dat fiori. Arma a zburat din mâinile mele. Ea s-a clătinat și am crezut că n-o lovisem destul de tare. M-am împleticit ca să ajung din nou la țeavă, care se rostogolea pe jos.

Apoi s-a prăbușit.

Tori a rupt vraja și-a dat fuga la mama ei, îngenunchind lângă ea. Am făcut la fel și i-am căutat pulsul.

– Cred că e în regulă, am zis eu.

Tori rămase în genunchi, uitându-se în jos, la mama ei.

I-am atins brațul.

– Dacă vrem să plecăm, trebuie...

Se scuturã de atingerea mea. Am sărit în picioare, gata s-o las acolo. Apoi mi-am dat seama ce făcea – îi scotocea prin buzunare mamei sale.

– Nimic, zise ea printre dinți. Nici măcar un card de credit.

– Am eu bani. Haide.

O ultimă privire spre mama ei și mă urmă.

doisprezece

TORI ȘI CU MINE ne-am ghemuit sub prelata care acoperea remorca unui tir. Remorca nu era atașată la un camion, așadar nu ne păștea nici o primejdie să ne trezim că ascunzătoarea noastră o pornește la drum. Mie mi se părea locul ideal. Tori nu era de acord.

– Aici suntem o țintă ușoară, șuieră ea, ghemuindu-se. Tot ce au de făcut este să ridice prelata asta și ne-au prins.

– Dacă se apropie, o să fugim.

– Și cum o să știm când vin? Nu putem *vedea* nimic.

– Îi ține Liz sub observație. Mi-am întins picioarele. Apropo de Liz...

– E moartă.

Vocea ei era aspră.

– Am auzit când a spus mama. Ea a omorât-o pe Liz, nu-i așa? Ea și oamenii ăia.

– O să-ți explic mai târziu. Acum trebuie să păstrăm tăcerea. Ne-ar putea auzi cineva...

– Nu-i nimeni în preajmă, ții minte? Pentru că Liz – prietena *mea* Liz – este o stafie și stă de pază. Se pare că te ajută pe tine Dumnezeu știe de câtă vreme,

iar tu nici măcar n-ai catadicsit să-mi spui că era moartă, că ei au *ucis-o*.

– I-am spus lui Rae...

– Bineînțeles, Rachelle. Ce te-a apucat? Tori îmi întâlni privirea. Dacă vrei să știi cine v-a trădat, uită-te în direcția aceea.

– Rae? Nu. Ea niciodată...

– Ei bine, *cineva* a spus. Dacă n-am fost eu, nici tu, nici băieții, cine a mai rămas?

– A-ar trebui să tăcem acum. Sunetele circulă.

– Zău? Uau. Acum îmi dai și lecții de știință. Derek te-a învățat asta?

– Tori?

– Ce-i?

– Taci.

Tăcu, aproape cinci secunde, după care întrebă:

– N-ar fi trebuit să vină până acum Liz să vadă ce facem? De unde știi că mai e încă pe afară?

– Vine și pleacă. De aceea aveam nevoie de hanoracul ăla, ca să...

Liz dădu buzna prin prelată și se aplecă deasupra noastră.

– Spune-i să *șșșt*!

– I-am spus deja, am șoptit eu. În repetate rânduri.

– Păi, au auzit și vin încoace. Mătușa ta și un tip cu o pușcă.

I-am împărtășit informația lui Tori, în șoaptă.

– Ce? Și atunci de ce stăm aici?

Se repezi spre marginea remorcii.

Am prins-o de braț.

– Hei! zise ea, destul de tare cât s-o facă pe Liz să se chircească.

– Din ce parte vin? am întrebat-o pe Liz.

Ea-mi arătă spre stânga. M-am târât spre marginea din dreapta şi am ridicat prelata.

Liz ieşi în grabă.

– Nu-i mai văd acum.

Mi-am mijit ochii, în soare. Era o clădire la vreo cinci metri distanţă, dar nu puteam vedea nici o uşă. M-am aplecat în afară, să văd mai bine. În stânga mea era un morman de butoaie metalice ruginite. Ne-am fi putut ascunde printre ele...

– Chloe! ţipă Liz. Individul e chiar...

Bufnetul unor paşi pe podeaua remorcii o amuţi.

– Înapoi! zise Liz. Înapoi!

– Ce se întâmplă? şopti Tori. Mişcă-te!

Când am încercat să mă retrag, Tori m-a îmbrâncit înainte şi am zburat de sub prelată, aterizând cu faţa în ţărână.

– Ei bine, acum e uşor, zise o voce.

M-am întors pe spate. Acolo, pe remorcă, stătea Mike – bărbatul care trăsese în noi, sâmbătă noaptea.

– Lauren? zise el. Mai bine-mi dai mie arma aceea. O să rezolv eu.

Cu privirea încă aţintită asupra mea, sări jos. Întinse mâna în lături, în vreme ce mătuşa Lauren, cu puşca în mână, apăru de după remorcă.

– Îmi pare rău, Chloe, zise ea.

Îndreptă puşca spre mine, iar eu m-am dat repede înapoi.

– N-nu. N-n-o să mă opun. Eu...

Ea întoarse brusc arma şi trase în Mike. Săgeata îi intră în braţ. El se holbă o clipă la ea, apoi genunchii îi cedară.

Mătuşa Lauren veni în fugă şi mă ajută să mă ridic.

– Tori, ieşi de-acolo. Mike îi căuta pe ceilalţi prin staţia radio când v-am auzit.

M-am retras cu spatele, cu ochii la mătușa Lauren, făcând semn spre Tori să fie gata de fugă. Mătușa Lauren mă prinse de braț, dar când m-am smucit, mi-a dat drumul și a făcut un pas înapoi.

– De ce crezi că am tras în el? zise ea. De ce am lăsat-o pe Tori să plece de lângă mine atât de ușor? Încerc să vă ajut. Să-i găsim pe băieți și-apoi să-l găsim pe Kit – tatăl lui Simon.

Mi-aș fi putut oare închipui ceva mai perfect?

Nu, și tocmai de aceea am făcut un alt pas înapoi, încet, făcându-i semn cu mâna pe ascuns lui Tori să fie gata de start. Fusesem înșelată de prea multe ori ca să mă mai las amăgită de un final ca de basm.

– Chloe, te rog.

Mătușa Lauren ridică borseta cu insulină. Am întins mâna s-o iau și ea mă prinse de încheietură.

– Am făcut o greșeală, Chloe. O imensă greșeală. Dar am s-o repar. Îmi dădu borseta. Acum, luați-o într-acolo! și arătă către uzină. Țineți-vă pe la umbră. Eu trebuie să-l ascund pe el sub camion.

Mătușa Lauren ne prinse din urmă și am înconjurat împreună depozitele, îndreptându-ne spre porțile din față. Jură că nici unul dintre oamenii Grupului Edison nu păzea intrarea. Deși nu văzurăm nici un angajat trecând prin apropiere, grupul n-ar fi riscat să se apropie prea mult de uzină.

Și dacă mințea și ne atrăgea într-o cursă? Speram că vrăjile lui Tori or să ne ajute să scăpăm.

În capătul îndepărtat al curții, ne-am oprit puțin în spatele unei magazii, ca să ne tragem răsuflarea.

– OK, fetelor, zise mătușa Lauren. Acolo e o poartă de acces pentru marfă. E încuiată, dar amândouă ar trebui să fiți în stare s-o săriți. O luați la dreapta, treceți

de vreo două grupuri de clădiri, apoi continuați de-a lungul străzii până la capăt. O să vedeți un 7-Eleven[1].

Am dat din cap:

– Știu unde e.

– Bine. Mergeți în spatele magazinului și așteptați-mă. O să vin și eu acolo.

Tori o luă la fugă, dar eu am mai rămas, uitându-mă la mătușa Lauren.

– Chloe?

– Nu Tori ne-a turnat, așa-i?

– Nu. Acum...

– A fost Rae, nu-i așa?

Mătușa Lauren făcu o pauză și i-am citit răspunsul în ochi.

– Nu sunt singura care a crezut în mod greșit că făcea ce trebuia, Chloe.

Am dat să plec. M-a prins de braț și mi-a întins un plic împăturit.

– O explicație și niște bani.

Fiindcă nu l-am luat, s-a aplecat și mi l-a vârât în buzunarul de la spate.

– Dacă te hotărăști să continui să fugi, n-o să te învinovățesc. Dar, te rog, dă-mi o șansă. O ultimă șansă.

Am încuviințat din cap. M-a tras spre ea și m-a îmbrățișat, m-a sărutat pe obraz și-apoi m-a lăsat să plec. Tori deja trecuse de colțul clădirii, dispărând din vedere, când Liz a țipat în spatele meu:

– Chloe!

M-am răsucit atât de repede că mi-am pierdut echilibrul. Mătușa Lauren mi-a făcut semn să continui să

[1] Astăzi, cel mai mare lanț internațional de magazine de bunuri de larg consum (fondat în 1927, în Dallas, și preluat în 1980, din pragul falimentului, de către o companie japoneză, Ito-Yokado, care l-a transformat în Seven & I Holdings Co).

fug, dar n-am mai văzut decât silueta din spatele ei. Mama lui Tori.

Am strigat s-o avertizez, dar doamna Enright și-a întins brațele. Un fulger țâșni din vârful degetelor ei. O lovi pe mătușa Lauren cu un pocnet și-un sfârâit oribil, doborând-o din picioare. Sângele zbură de pe buzele ei, împroșcând betonul, în timp ce cădea.

treisprezece

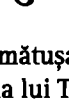

Am luat-o la fugă spre mătușa Lauren. Am făcut doar câțiva pași, apoi mama lui Tori m-a oprit cu o vrajă de legare. Am auzit-o vag spunând ceva, dar n-am înțeles ce. Urechile îmi vuiau de propriile-mi urlete mute în timp ce-o priveam pe mătușa Lauren, nemișcată, la pământ. În cele din urmă, vocea doamnei Enright ajunse până la mine.

– Probabil ar trebui să întreb unde este iubita mea fiică.

– Chiar aici, răspunse o voce din spatele meu.

Doamna Enright ridică ochii. Se încruntă. Buzele i se întredeschiseră. Apoi zvâcni înapoi, lovită de o vrajă de la Tori. Vraja care mă ținea în loc se rupse. M-am clătinat către mătușa Lauren, dar Tori mă prinse de braț.

– Trebuie să plecăm, zise ea.

– Nu. Eu...

Doamna Enright își reveni, deschizându-și brațele și lansând o vrajă. Tori mă împinse la o parte din cale, și fulgerul lovi zidul din spate, săpând în el un crater înnegrit.

– Tu te poți lupta cu ea, am zis eu. Oprește-o și eu o să iau arma...

– Nu pot.

Tori mă trăgea de braț. Mi l-am smucit.

– Bine, murmură ea și-mi dădu drumul, apoi o rupse la fugă, dispărând după colț.

Mama lui Tori își ridică din nou mâinile. Atunci o voce strigă, distrăgându-i atenția:

– Sunt aici!

Am aruncat o ultimă privire spre mătușa Lauren și am fugit.

Nu mai aveam cum să ajungem la poarta de marfă. Curând, am înțeles de ce stăruise mătușa Lauren să plecăm noi înainte – ca să ne păzească ea spatele, pentru că am fi fost expuse oricărui angajat care ar fi intrat în curtea laterală și nu puteam risca să se dea vreo alarmă.

Ne-am uitat pe după colț la clădirea următoare, am văzut spațiul mare, deschis, până la ea, am auzit voci apropiindu-se și ne-am dat seama că n-o să reușim niciodată.

– Și-acum? făcu Tori.

Nu i-am răspuns.

– Haide! șopti ea. Care-i planul?

Îmi venea s-o apuc de umeri, s-o zgâlțâi și să-i spun că nu exista nici un plan. Nici măcar nu puteam fixa în minte noțiunea de plan. Mătușa mea probabil era moartă. *Moartă*. Asta era tot ce puteam gândi.

– Chloe! șopti ea. Mai repede! Ce-o să facem?

Tare-aș fi vrut să-i spun să mă lase în pace. Să născocească ea un plan. Apoi i-am văzut ochii, sclipind de-o spaimă ce se prefăcea rapid în panică, iar cuvintele mi s-au stins pe buze.

Tocmai aflase că Liz era moartă. O văzuse pe mătușa mea probabil ucisă de mama ei. Nici una dintre noi nu era în stare să gândească, dar una dintre noi trebuia s-o facă.

– Mătușa ta spunea că Grupul Edison n-o să se apropie de intrare, zise ea. Dacă alergăm într-acolo...

– Vor face o excepție, de data asta. Sau vor găsi o cale să ne taie retragerea. Dar...

M-am uitat în jur. Privirea mi s-a oprit asupra uriașei construcții ce domina curtea.

– Uzina.

– Ce?

– Ține-te aproape de mine.

Știam două uși – ieșirea de urgență prin care scăpaserăm noi, sâmbătă noaptea, și intrarea principală pe care o spărsese Derek ca să intrăm. Ușile principale erau mai aproape. Pe când ne îndreptam spre ele, i-am șoptit lui Liz, rugând-o s-o ia înainte și să cerceteze dacă aveam cale liberă. Dacă venea cineva, am rugat-o să fluiere.

Ușa era într-o nișă. M-am repezit acolo și m-am lipit de perete, în vreme ce Liz se strecură prin ușă. Se întoarse într-o secundă.

– E un paznic drept în față, raportă ea. O să-i distrag atenția. Crapă ușa și așteaptă să fluier eu. Știi un loc în care să te ascunzi, nu?

Am încuviințat din cap. Când fuseserăm aici, sâmbătă, Derek ne pusese să deschidem toate ușile, căutând o ieșire, și mi-am adus aminte de o cameră-depozit care avea să fie perfectă.

Când Liz dădu semnalul de cale liberă, am deschis ușurel ușa. Tori țopăia nerăbdătoare în spatele meu, deși îi cerusem să supravegheze curtea, să anunțe dacă se apropia careva.

Înăuntru, Liz se afla în fața unei uși închise, la vreo șase metri distanță. Paznicul stătea lângă ea, uitându-se în jos la clanța care se lăsa ușurel și apoi se ridica la loc.

Ne-am furişat pe lângă el. Puteam auzi uruitul îndepărtat şi bufniturile maşinăriilor, râsetele şi strigătele muncitorilor. Sectorul acesta, totuşi, era liniştit.

Am ajuns uşor în coridorul lateral, în timp ce paznicul stătea nemişcat, fascinat de misteriosul balans al clanţei.

Liz veni în fugă în urma noastră.

– Încotro?

I-am făcut semn către coridorul alăturat. Ea sprintă înainte, trecu de colţ şi fluieră cale liberă. Norocul ţinu cu noi şi am ajuns în siguranţă în hala-depozit. Când uşa se închise în urma noastră, glasul paznicului răsună cu ecou de-a lungul coridoarelor goale:

– Hei, Pete, vino-aici! Trebuie să vezi asta. Clanţa s-a mişcat singură. Îţi spun eu, de când Dan s-a aruncat în ferăstrău, locul ăsta e bântuit.

Avea dreptate. Sâmbătă-noapte, văzusem stafia unui bărbat sărind în ferăstrău. Reapăruse şi o făcuse din nou. Să fi fost un soi de ispăşire? Mătuşa Lauren făcuse lucruri rele, poate chiar comisese crime. Dacă era moartă, oare avea să se ducă în iad? Oare era...?

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât.

– Şi-acum? şopti Tori.

M-am uitat în jur. Încăperea aceasta era de mărimea unei săli de clasă şi plină de cutii.

– Găsim un loc, undeva în spate, am zis. E praf gros pe-aici, ceea ce înseamnă că nu se intră prea des. O să ne ascundem...

Liz alergă prin uşă.

– Vin!

– Cine...?

– Dr. Davidoff şi Sue. Ea v-a zărit în faţa uşilor.

Mulţumită lui Tori, care făcuse atât de bine de strajă...

– Sunt înăuntru? am întrebat.

– Nu încă.

– Cine-i înăuntru? întrebă Tori, când Liz plecă. Ce se petrece? Ce-a spus?

I-am reprodus, apoi am întredeschis ușa.

– Ce faci? zise ea, trăgându-mă de mânecă. Ai înnebunit? Închide-o!

Spune-i să tacă și-o să vorbească și mai tare. Spune-i să se dea în spate și-o să te împingă drept în bătaia puștii. Spune-i să stea de strajă, să vadă dacă apar urmăritorii, și-n loc de asta, o să se agite privind peste umărul tău. Deschide o ușă ca să tragi cu urechea și-o să vrea să te tragă înăuntru și să închizi ușa.

Ehe! Începutul unei frumoase prietenii.

Prietenie? O să ne putem considera norocoase dacă supraviețuim unui parteneriat temporar.

I-am spus că încercam să ascult. Când a protestat, m-am uitat crunt la ea și, pentru prima oară în viața mea, chiar a dat rezultat. A închis gura și s-a dat mai înapoi, posacă și încruntată, dar în liniște.

– Pot să vă ajut cu ceva? ecoul vocii paznicului răsună de-a lungul holului.

– Da, căutăm două adolescente, răspunse dr. Davidoff. Credem că au intrat aici. Au fugit de la un sanatoriu privat. Au cincisprezece ani. Una are cam unu șaptezeci înălțime, păr scurt, negru. Cealaltă are unu cincizeci, păr blond-roșcat.

– Cu șuvițe roșii, îl corectă Sue. Blond cu șuvițe vopsite roșii.

Paznicul chicoti.

– Ca fata mea, numai că ale ei sunt albastre. Săptămâna trecută au fost violet.

– Adolescentele! zise dr. Davidoff, cu un hohot de râs fals. Astea două ale noastre întotdeauna o șterg. Știi dumneata cum sunt fetele. Fug de-acasă ca să-și vadă

prietenii și să-și cumpere un gloss nou de buze. Nu fac nici un rău, dar suntem îngrijorați pentru ele.

– Firește. Dacă le văd, vă anunț. Aveți o carte de vizită?

– Suntem chiar siguri că se află aici.

– Nțț! Asta e singura ușă care se deschide din afară și nu m-am clintit de la post toată tura.

– Înțeleg. Dar dacă am putea arunca o privire...

Un scaun gemu și mi l-am închipuit pe vânjosul paznic ridicându-se.

– Asta e o uzină, domnilor. Aveți idee cât de multe prevederi din regulament aș încălca dacă v-aș lăsa să vă băgați nasul pe-aici?

– O să purtăm căști și ochelari de protecție.

– Asta nu-i o clădire publică. Nu puteți veni aici fără o programare și o escortă.

– Atunci, putem vorbi cu directorul uzinei?

– E plecat. La o întrunire. Toată ziua. Vă repet, n-a trecut nimeni pe lângă mine. Fetele voastre nu sunt aici. Dar dacă totuși vreți să verificați, n-am nimic împotrivă. Veniți cu poliția și vă las să intrați.

– Am prefera să nu implicăm și poliția.

– Ei, va trebui s-o faceți, fiindcă numai așa o să treceți de mine.

După ce paznicul îi întoarse de la ușă, ne-am așezat să așteptăm să se întunece. Am găsit fiecare câte un locșor, la distanță destul de mare unul de altul ca să avem o scuză să nu ne vorbim. Asta mi-a convenit, la început. Oricum Tori și cu mine n-am fi avut nimic de discutat. Dar după un timp, chiar și o ceartă mi-ar fi plăcut mai mult decât așteptatul ăsta în tăcere, fără altceva de făcut decât să-ți rumegi gândurile. Și să plângi. Asta am făcut pe săturate, cât de puțin zgomotos am putut.

Am scos din buzunar plicul, atât de des, încât îl udasem tot cu lacrimi. Aș fi vrut să-l deschid, dar eram îngrozită să descopăr că orice ar fi fost scris înăuntru n-o să fie o explicație destul de valabilă, că *n-ar putea fi*, și aveam nevoie disperată să fie.

În cele din urmă, n-am mai putut suporta. L-am deschis. Înăuntru erau bani, pe care i-am îndesat în buzunar fără să-i număr, și o scrisoare.

Mătușa Lauren începea prin a mă lămuri cum stătea treaba cu necromanția. În familiile necromanților, nu toată lumea vedea spiritele. Cei mai mulți n-aveau acest dar. Mătușa Lauren nu-l avea. Nici mama, nici părinții ei. Dar unchiul meu îl avusese – fratele geamăn al mamei, Ben. Nici nu știusem că avusese un frate geamăn. Mătușa Lauren scria:

> Ben a murit cu mult înainte de a te naște tu. Mama ta ți-ar fi arătat fotografiile, dar erai prea mică să înțelegi. După moartea ei... pur și simplu mi s-a părut că n-avea nici un rost să ți le mai arăt. El a început să vadă stafii pe când era puțin mai mare decât ești tu acum. A plecat la colegiu odată cu mama ta, dar a fost prea mult pentru el. S-a întors acasă. Mama ta a vrut să părăsească și ea colegiul și să vină acasă, pentru a-l putea ține sub ochi. El a stăruit ca ea să rămână la școală. M-am oferit să veghez eu asupra lui, însă n-am înțeles cu adevărat prin ce trecea. Împlinise nouăsprezece ani când a murit, căzând de pe acoperiș. N-am știut niciodată dacă s-a aruncat voit sau dacă fugea de stafii.

Mai conta? Și-ntr-un caz și-n celălalt, puterile lui îl uciseseră. Eu îmi tot spusesem că spiritele nu-mi puteau

face nici un rău, dar în străfundul inimii știusem că nu aveam dreptate și iată acum dovada. Numai pentru că nu poți întinde mâna să împingi pe cineva de pe acoperiș nu însemna că nu-l poți omorî.

Mama ta căutase mereu un ajutor pentru Ben, mai înainte ca el să moară. Familia noastră avea unele legături cu lumea necromanților și, în cele din urmă, cineva i-a dat un nume de contact pentru Grupul Edison. Numai că Ben s-a aruncat de pe acoperiș cu o lună înainte de a primi ea mesajul. Mai târziu, când am început eu facultatea de medicină, i-am contactat. Dacă erau oameni de știință, ar fi putut avea nevoie de doctori; și dacă aș fi putut ajuta oameni ca Ben, asta era tot ce-mi doream mai mult. Mama ta n-a fost implicată. Nu atunci. Povestea a început când a vrut să aibă un copil.

Mai voise să aibă copii, chiar și după cele întâmplate cu fratele ei? De parcă mi-ar fi răspuns la întrebare, mătușa Lauren scria:

Trebuie să înțelegi, Chloe, că e ca în orice altă afecțiune genetică. Este un risc pe care ni-l asumăm. Dacă avem un copil și el are puterea de necromant, atunci tratăm asta. Mama ta n-a vrut să-și asume riscul, totuși. Nu după cele întâmplate cu Ben. Voia să adopte unul, dar din cauza tatălui tău, adopția nu era cu putință. Fuseseră... probleme în trecut. Agențiile nu-l considerau un părinte potrivit. Mama ta era foarte necăjită. Voia copii atât de mult. Și-a îndreptat atenția și spre alte alternative, dar costau mulți bani, iar

pe vremea aceea părinții tăi trăiau într-un cartier mizerabil, printre șobolani. Fiecare bănuț pe care-l câștigau se ducea în noua afacere a tatălui tău. Atunci, i-am vorbit despre o descoperire a Grupului Edison. O echipă de savanți izolase genele care conferau puteri pentru necromanți. Testând potențialul purtător al acelui cod genetic și părintele prezumptiv, puteam determina probabilitatea ca un copil rezultat din acea uniune să fie necromant. Jenny era atât de încântată. Am efectuat chiar eu testele pentru ea și pentru tatăl tău... și a reieșit că aproape sigur orice copil ar fi avut, ar fi fost necromant. Am încercat s-o conving să se gândească la altă opțiune, de pildă la inseminare artificială, cu un alt tată biologic. Dar ea era atât de obosită de obstacole și atât de zdrobită, că nu mai avea energie să mai cântărească alternativele. Și bănuia că încercam să intervin între ea și tatăl tău, pentru că îi spusesem foarte clar că nu credeam că este bărbatul potrivit pentru ea. Nu ne-am vorbit aproape un an. Apoi, am sunat-o să-i dau niște vești uluitoare. O descoperire, aici, la laborator. Nu-i puteam da un copil care să nu fie necromant, dar puteam înlătura pericolele care îl uciseseră pe fratele nostru. Putea avea un copil care să stea de vorbă cu spiritele morților impunându-le condițiile sale.

Însă nu se întâmplase așa, după cum știam prea bine. Când începusem să văd stafii atât de brusc, mătușa Lauren își spusese că nu era nimic în neregulă. Nu eram unul dintre eșecurile experimentului, ci doar aveam nevoie de timp ca să mă adaptez noilor mele puteri. Grupul Edison

insistase să fiu adusă totuși la Sanatoriul Lyle, iar ea fusese de acord, încă așteptându-se ca ei să recunoască faptul că eram în regulă și apoi să mi se spună adevărul.

A continuat să creadă asta, până când a aflat că înviasem zombi în Sanatoriul Lyle. Totuși, își zisese ea, nu-i nimic, vom rezolva și problema asta. Grupul îi promisese că, indiferent ce avea să se întâmple, nu voi fi omorâtă. Un necromant nu era periculos, i-au spus ei, prin urmare nu exista nici un motiv să mă elimine.

Încă îngrijorată, începuse să sape după răspunsuri, întocmai cum făcusem și eu, și astfel aflase același lucru pe care-l aflasem și eu – că mințeau. Se părea că mințiseră despre multe lucruri, scria ea, deși nu intra în detalii.

> Asta a schimbat totul pentru mine, Chloe. Știu că e cumplit să recunosc că mi-am dat seama de greșeală abia când nepoata mea a fost în primejdie. Până atunci, am făcut doar ceea ce crezusem că era bine – binele mai înalt și altele asemenea. Dar, procedând așa, mi-am încălcat jurământul de doctor, și anume ca în primul rând să nu fac rău. Am făcut rău și sunt sigură că voi plăti pentru faptele mele, dar n-am să îngădui să plătești și tu cu mine. De aceea trebuie să te scot de aici.

Ultimele trei paragrafe. În primul, spunea că dacă ajungeam să citesc scrisoarea aceasta, însemna că ea nu reușise să plece odată cu mine. Dacă aveam s-o las în urmă, ea va înțelege. Dacă avea să fie ucisă, acesta ar fi fost prețul pe care-l avea de plătit. Iar dacă avea să fie luată de Grupul Edison, nu trebuia să mă întorc după ea. Trebuia să-mi văd de drum și să-i găsesc pe

Simon și pe tatăl lui, Kit. Habar n-avea ce se întâmplase cu Kit. Căutase prin arhivele Grupului Edison și se convinsese că nu erau implicați în dispariția lui, dar atâta tot.

Îmi spunea, de asemenea, să am grijă să-mi port medalionul – mereu. Mi-am amintit cât de repede mi-l adusese de acasă, când ajunsesem la Sanatoriul Lyle fără el. În scrisoare, nu spunea prea multe despre medalion, ci numai că se presupunea că ținea spiritele la distanță. Dar nu era așa. Sau poate că într-adevăr le ținea și, dacă-l pierdeam, aveam să văd mult mai multe spirite, puterile mele desfășurându-se atunci fără nici o opreliște.

Următorul fragment era despre tata. El nu știa nimic, nici măcar că aș fi necromantă. Așadar, dacă reușeam să scap eu și ea nu, trebuia să mă țin departe de el.

Am ajuns și la ultimul paragraf. Alte trei rânduri.

> Și-a dorit atât de mult un copil, Chloe. Și tu ești chiar atât de minunată pe cât și-a închipuit ea că vei fi. Tu erai centrul lumii ei.

Lacrimile îmi usturau ochii, răscolindu-mi acea durere veche-și-niciodată-pe-deplin-vindecată. Am tras adânc și tremurat aer în piept, am împăturit scrisoarea și am vârât-o la loc în buzunar.

Stăteam acolo de mai bine de o oră, când Liz veni în goana mare cu vești.

– Nu e moartă. Mătușa ta. E bine.

Din entuziasmul de pe chipul lui Liz, ai fi crezut că tocmai aflase că propria ei mătușă rămăsese în viață. Nu conta că mătușa Lauren făcea parte din grupul care o ucisese pe ea. Nu se gândise decât că vestea asta avea să-mi facă plăcere. Privindu-i chipul radios, mi-am dat

seama că, oricât de bună aș fi încercat eu să fiu, n-aș putea fi niciodată la fel de lipsită de egoism ca Liz.

Ușurarea mea a fost înăbușită rapid de-o nouă îngrijorare. Ce aveau să-i facă mătușii Lauren acum, după ce ne ajutase să scăpăm? Acum, că îi trădase? Gândindu-mă la asta, mi-am amintit de o altă trădare. A lui Rae.

Avusesem încredere în ea. Garantasem pentru ea în fața băieților, îi convinsesem s-o lase să vină și ea cu noi, și ea ne turnase.

Rae fusese cea care insistase că băieții nu aveau să se mai întoarcă. Ea fusese cea care îmi sugerase să mă duc la mătușa Lauren, care mă bătuse la cap să accept soluția asta chiar și atunci când șovăisem.

Mi-am amintit cum, în noaptea plecării, am stat întinse în paturile noastre, încercând să dormim. Ea era din cale-afară de entuziasmată de puterile ei și nici un pic preocupată de ceea ce ne aștepta. Acum știam de ce nu-și făcuse griji.

Mătușa Lauren spusese că Rae crezuse sincer că mă ajuta. Mă trădase din dragoste fermă, silindu-mă să o apuc pe calea stabilită pentru mine, încredințată că ea avea dreptate și că eu eram doar prea încăpățânată ca s-o văd.

Acum amândouă, și ea și mătușa mea, erau prizoniere ale Grupul Edison. Odată ce strălucirea noutății vieții sale avea să pălească, Rae avea să vadă fisurile și să scurme în ele până ce avea să-și dea seama de adevăr. Nădăjduiam că nu. M-am rugat ca amândouă să reziste și să facă tot ce le cerea Grupul Edison până când aveam să mă întorc eu. Căci *aveam să mă întorc.*

În sfârșit, Liz apăru ca să-mi spună că dr. Davidoff și echipa lui renunțaseră, presupunând că Tori și cu mine ne furișaserăm la adăpostul magiei prin porțile de la intrare

și că plecaserăm de mult. Lăsaseră un om în urmă, care să supravegheze împrejurimile dintr-un loc ascuns, în caz că Derek avea să-și facă apariția, adulmecându-mi urma.

La ora cinci, sirena a sunat încetarea lucrului. Pe la cinci și jumătate, clădirea era pustie. Am continuat să așteptăm. S-a făcut șase, s-a făcut șapte...

– Probabil acum s-a întunecat afară, șopti Tori, târându-se până la mine.

– S-a înserat, nu s-a întunecat. O să mai stăm o oră.

La opt, am plecat.

paisprezece

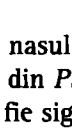

NE-AM FURIȘAT pe sub nasul paznicului de noapte, care citea preocupat din *Playboy* în sala de mese. Liz a stat lângă el, ca să fie sigură că nu ne aude. Nu ne-a auzit.

Din fericire, Tori și cu mine avusesem inspirația să ne îmbrăcăm în haine închise la culoare în dimineața aceea – Tori, într-un trening bleumarin American Eagle și jachetă de piele, eu, în jeanșii mei și o bluză verde. Mi-aș fi dorit doar să am ceva mai gros decât jacheta aceea. Când n-a mai fost soare, s-a făcut foarte frig, înrăutățit de un vânt înghețat care de bună seamă venea de peste râu chiar din Canada.

Odată ce am fi intrat în depozit, n-aveam să mai ducem grija vântului. Dar până să ajungem acolo, totuși, a durat o veșnicie. Liz nu-l mai putea găsi pe omul de la Grupul Edison rămas de pază, așa că a trebuit să facem un ocol larg, mergând ca cercetașii, din ascunzătoare în ascunzătoare, până să ajungem la adevăratul punct de rendez-vous – depozitul în care Rae și cu mine îi așteptaserăm pe Derek și pe Simon.

La fel ca în noaptea de dinainte, ușa depozitului era zăvorâtă, dar nu încuiată. Cel puțin, dacă nu știai vreo piață neagră unde să fie la mare căutare cutiile de carton, lăzile și paleții de lemn, nu era nimic de furat înăuntru. Toate obiectele acelea inutile îl făceau locul ideal în care să te ascunzi... ceea ce însemna că exista un milion de locuri în care băieții să poată lăsa un bilet.

După vreo câteva minute de orbecăit prin întuneric, am renunțat.

– Va trebui să așteptăm până dimineață, am zis.

Nici un răspuns. M-am uitat în jur după Tori.

– Asta e stația mea, zise ea, de undeva din stânga.

– Hmm?

– Ăsta e locul unde cobor.

Vocea îi era ciudat de monotonă, de parcă era prea obosită să mai strecoare vreo răutate în cuvinte.

– Aventura mea, atât de distractivă cât a fost, se încheie aici.

– Așteaptă doar până dimineață. Dacă nu există nici un bilet, o să ne gândim la altă soluție.

– Și dacă este un bilet? Am vrut să vin cu tine în evadarea ta, Chloe, nu în cruciada ta pentru a-l găsi pe tatăl lui Simon.

– Da-dar el o să...

– O să rezolve totul? izbuti ea să scoată o notă sarcastică. O să ne salveze de savanții nebuni, o să ne vindece și o să ne ducă într-o țară a acadelelor și-a inorogilor?

Mi-am înăsprit glasul:

– Dacă-l găsim, s-ar putea să nu rezolve nimic, dar în clipa asta nu prea avem de ales. Ce vrei să faci în schimb? Să te întorci la Grupul Edison și să spui că-ți pare rău și că totul a fost o greșeală?

– Fac ceea ce am plănuit de la bun început. Şi tu şi eu aveam nevoie să ieşim de acolo. Dar asta era tot ce voiam de la tine. O să te ajut să găseşti biletul, dar n-am să rămân aici până dimineaţă, pentru asta. O să mă duc acasă, la tata.

Asta mi-a închis gura, fie şi pentru faptul că mă temeam că-i voi răspunde ceva ce aveam să regret, de pildă s-o întreb dacă se referea la părintele sau la tatăl ei. Oare ştia că exista o deosebire? Mă îndoiam.

– Deci tatăl tău... E om?

– Bineînţeles. El habar n-are despre toată povestea asta. Dar o să-i spun eu.

– Ţi se pare o idee bună?

– Este *tatăl* meu, se răsti ea. Când o să audă ce a făcut mama... Totul o să fie bine. Tata şi cu mine ne înţelegem de minune. Mai bine decât el şi cu mama. Ei doi abia dacă-şi vorbesc. Sunt sigură că mai stau împreună numai pentru noi, copiii.

– Poate c-ar trebui să mai aştepţi o zi, două. Să vezi ce se întâmplă.

Ea râse.

– Şi să intru în banda voastră de supereroi? Regret, dar sunt alergică la spandex[1].

Adidaşii ei scârţâiră pe beton când se întoarse să plece.

– Spune-i la revedere lui Liz din partea mea.

– Stai! Mi-am scos pantoful. Ia nişte bani!

– Păstrează-i. Nu plănuiesc să am vreodată ocazia de a ţi-i da înapoi.

– Nu-i nimic. Ia-i, totuşi...

---

[1] Ţesătură sintetică elastică, din care se fac în general costumele de baie, de gimnastică, de circ, dar care şi-a câştigat popularitatea odată cu apariţia supereroilor din benzi desenate şi filme precum Spiderman, X-Men, Batman etc.

– Ține-ți banii, Chloe. O să ai nevoie de ei mai mult decât mine. Mai făcu vreo câțiva pași, apoi se opri. Pentru o clipă, stătu nemișcată, apoi spuse, liniștit: Ai putea veni cu mine.

– Trebuie să-i dau insulina lui Simon.

– Așa-i. Bine, atunci.

Am așteptat un „la revedere", dar n-am auzit decât lipăitul adidașilor ei, apoi scârțâitul ușii când a ieșit.

Când Liz se întoarse din rondul ei, îmi spuse că o văzuse pe Tori plecând. I-am explicat, apoi mi-am adunat curajul pentru o mustruluială. De ce o lăsasem pe Tori să plece? De ce nu mă dusesem după ea? Însă Liz spuse doar:

– Bănuiesc că n-a vrut să mai piardă vremea.

Am stat amândouă tăcute o vreme, apoi Liz spuse:

– Îmi cer iertare că nu te-am crezut. Despre faptul că sunt moartă.

– Nu m-am priceput eu să-ți vorbesc. Ar fi trebuit să fac vestea mai ușor de suportat pentru tine.

– Nu cred că există vreun mod de a face o veste ca asta mai ușor suportabilă.

Am stat una lângă alta în beznă, pe o bucată de carton pe care o trăsesem sub mine. Mă sprijineam cu spatele de o ladă. Îngrămădisem mai multe în jurul meu, ca un fort de jucărie. O cetate mică, întunecată, rece.

– De ce m-au omorât? întrebă Liz.

I-am povestit despre experiment și manipularea genetică, și ceea ce scria în dosar despre eliminarea noastră în caz că nu puteam fi reabilitați.

– Dar eu *puteam* fi reabilitată, zise ea. Dacă mi-ar fi spus despre ce era vorba, n-aș mai fi delirat despre *poltergeist* și toate celelalte. Aș fi luat lecții, pastile, orice ar fi vrut ei.

– Știu.

– Și-atunci de ce? *De ce?*

Singurul răspuns pe care îl aveam era că noi nu contam pentru ei. Eram doar subiecți într-un experiment. Încercaseră reabilitarea noastră pentru că nu eram animale, dar Sanatoriul Lyle fusese doar un simbol al eforturilor lor, ca să-și dovedească lor înșiși că făcuseră încercări să ne salveze.

Spuneau că ne omorau pentru că eram periculoși. Nu credeam treaba asta. Eu nu eram periculoasă. Brady nu fusese periculos. Poate Liz și Derek, dar nu erau niște monștri. Derek voise să stea la Sanatoriul Lyle tocmai ca să nu mai poată răni pe nimeni altcineva.

Se jucaseră de-a Dumnezeu și dăduseră greș. Cred că lucrul care îi speriase cel mai tare nu fusese că noi am fi putut răni alte persoane, ci că alți supranaturali aveau să afle ceea ce făcuseră ei. Prin urmare ucideau rebuturile, lăsând în viață doar reușitele.

Asta era ce gândeam. Dar ceea ce am răspuns a fost:

– Nu știu.

Și n-am mai vorbit o bună bucată de vreme.

Apoi, a fost rândul meu să rup tăcerea:

– Îți mulțumesc. Pentru tot. Fără tine, Tori și cu mine n-am fi scăpat niciodată. Vreau să te ajut și eu, drept răsplată – să te ajut să treci dincolo.

– Să trec dincolo?

– În partea cealaltă. Acolo unde trebuie să se ducă spiritele. În Lumea de Apoi.

– Oh.

– Nu știu exact de ce n-ai plecat. Ai... văzut ceva? Vreo lumină, poate?

Râse încetișor.

– Cred că asta-i doar în filme, Chloe.

– Dar uneori dispari. Unde te duci?

– Nu știu precis. Eu încă văd tot ce e aici, dar tu nu mă poți vedea. E ca și cum aș fi de partea cealaltă a unui câmp de forță, unde pot să văd... Ei bine, bănuiesc că trebuie să mai existe și alte spirite, dar ele par doar în trecere.

– Și de unde vin?

Ridică din umeri.

– Nu vorbesc cu ele. M-am gândit că poate erau spiritele altor șamani, dar... Își plecă privirea. N-am vrut să întreb. În caz că n-ar fi fost.

– Le poți întreba acum? Să afli unde ar trebui să fii?

– Mi-e bine așa.

– Dar...

– Nu încă. Nu încă, OK?

– OK.

– După ce o să-i găsești pe Simon și Derek, o să plec, pentru o vreme. Vreau să-i fac o vizită bunicii mele, să văd cum o mai duce, și fratelui meu, poate și prietenelor mele, să mă duc pe la școală. Știu că ei nu mă pot vedea. Dar mi-ar plăcea să-i văd eu.

Am încuviințat din cap.

Liz a vrut să dorm. Am închis ochii, ca s-o fac să se simtă mai bine, dar nici o șansă să mă las furată de somn. Mi-era prea frig, prea foame.

Când a plecat să-și facă rondul, mi-am întins oasele și m-am mișcat să mă dezmorțesc. Răceala betonului pătrundea prin salteaua mea de carton. M-am dus în patru labe să mai adun, ca să mai adaug niște straturi, când a reapărut Liz:

– Bine că te-ai trezit.

– Ce s-a întâmplat? Vine cineva?

– Nu, e Tori. E în fața depozitului. Stă acolo.

Am găsit-o pe Tori ghemuită între depozit și un container de gunoi, uitându-se fix la tabla lui ruginită, fără să clipească măcar.

– Tori?

A trebuit s-o bat ușurel pe umăr ca s-o fac să se uite la mine.

– Hai înăuntru.

M-a urmat fără un cuvânt. I-am arătat culcușul pe care-l făcusem, iar ea s-a instalat, ghemuindu-se în modul ei ciudat.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

I-a luat un moment până să-mi răspundă.

– L-am sunat pe tata. I-am spus totul. El mi-a zis să stau pe loc, acolo unde eram, că vine să mă ia.

– Și te-ai răzgândit. E în regulă. O să...

– Am traversat strada ca să-l aștept, zise ea ca și cum nu vorbisem. Eram într-un gang, deci nu m-ar fi văzut nimeni înainte să ajungă el acolo. Mașina a oprit și am dat să ies din gang și... și n-am făcut-o. Îmi tot spuneam că sunt o proastă, că am stat cu tine prea mult și s-a luat, că am devenit paranoică de-a dreptul, dar am simțit nevoia să-l văd mai întâi, ca să fiu sigură. Era mașina lui... a tatălui meu. Se oprise chiar acolo unde îi spusesem eu că o să fiu. A stat un timp acolo, cu toate geamurile închise, prea negre ca să văd ceva prin ele. Apoi s-a deschis o ușă și...

Vocea i se frânse:

– Era mama.

– Probabil că v-a interceptat convorbirea, am zis eu. Poate că au făcut schimb de mașini. Sau a venit ea prima cu mașina lui, știind că tu o să te uiți după ea. El o fi fost pe drum către tine, în mașina *ei*, și...

– M-am îndepărtat pe furiș și am sunat din nou acasă, cu taxă inversă. A răspuns tata și am închis.

– Îmi pare rău.

O tăcere prelungită. Apoi:

– N-ai de gând să zici nici măcar „Ți-am spus eu"?

– Bineînțeles că nu.

Clătină din cap.

– Ești prea bună, Chloe. Și nu vreau să-ți fac un compliment. Există bunătate și există *prea* multă bunătate. Oricum, m-am întors. Vârî mâna în buzunar și scoase ceva: Cu mâncare.

Îmi întinse un baton de Snickers.

– Mersi. Credeam că n-ai nici un ban.

– N-am. L-am șutit.

Adidașii îi scârțâiră pe beton când se împinse mai spre centrul saltelei de carton.

– I-am văzut pe prietenii mei făcând-o de nenumărate ori. Dar eu n-am încercat niciodată. Știi de ce? Nu-mi așteptă răspunsul: Pentru că mi-era frică să nu fiu prinsă. Nu de cei de la magazin sau de polițiști. Nu-mi păsa de ei. Tot ce-ți făceau era să te certe și să te pună să plătești ce-ai furat. Însă mi-era frică să nu afle mama. Mi-era frică să nu fie dezamăgită de mine.

Un foșnet când desfăcu ambalajul batonului ei de ciocolată și rupse o bucată.

– Nu prea mai e asta o problemă, acum, nu?

Își vârî bucățica în gură.

cincisprezece

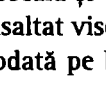

ODATĂ CE-AM AVUT ceva în stomac – fie și un baton de ciocolată – oboseala și-a spus cuvântul. N-am ațipit bine și m-au și asaltat visele – coșmaruri în care nu-i mai găseam niciodată pe băieți, în care doamna

Enright o ucidea pe mătușa Lauren, în care Tori mă lega fedeleș și mă lăsa să fiu găsită de Grupul Edison...

M-am trezit la sunetul unor voci. Am sărit în capul oaselor, cu un nod sufocant în gât, încercând să zăresc prin întuneric oameni cu arme.

Lângă mine, Tori sforăia.

– Liz? am șoptit.

Nici un răspuns. Probabil era afară, patrulând.

După o clipă, am decis că visasem vocile. Apoi sunetul a ajuns din nou la urechile mele – un *șșu-șșu-șșu*, prea slab ca să deslușesc cuvintele. Mi-am încordat simțurile ca să aud, dar nu puteam prinde decât șoapta aceea subțire ca foița de țigară. Am clipit des. Nesfârșita beznă a devenit un peisaj de stânci negre îngrămădite – cutii și lăzi. Doar o lumină palidă de lună își făcea loc prin murdăria groasă ce acoperea ferestrele.

Am simțit o pală de miros moscat, ca de animal. Șobolani? M-am înfiorat.

Sunetul a venit din nou. Un foșnet de hârtie, ca de vânt prin frunze uscate. Poate chiar asta era.

Frunze uscate în aprilie? Când cel mai apropiat copac e la sute de metri depărtare?

Nu, suna a stafie. Ca într-o versiune *scary movie*, când tot ce auzi e o șoaptă nearticulată ce-ți dă furnicături pe șira spinării și-ți spune că e ceva care pândește în apropiere...

M-am scuturat de această viziune, apoi m-am ridicat și m-am întins, să-mi dezmorțesc picioarele. Mi-am târșâit adidașii pe covorul de carton ceva mai mult decât era nevoie, sperând că Tori o să se miște. Nu s-a mișcat.

Am expirat prelung, umflându-mi obrajii. Mă descurcasem bine până acum, înfruntându-mi frica și trecând la acțiune. Nu era momentul să-mi îngrop fața

în palme și să-mi astup urechile. Dacă puterile mele erau anormal de puternice...

Incontrolabile...

Nu, nu incontrolabile. Tata ar fi spus că totul poate fi controlat, dacă ai voință și dorința de a învăța.

Șoapta părea să vină din încăperea alăturată. Am început să-mi croiesc drum prin labirintul de cutii și lăzi. Oricâtă grijă aveam, mă tot loveam cu genunchii de ele și mă crispam la fiecare bufnitură.

Cu fiecare pas făcut, șoaptele păreau să se îndepărteze. Traversasem tot depozitul până să-mi dau seama că sunetul *într-adevăr* se îndepărta. Mă ademenea un spirit.

M-am oprit scurt, simțind cum mi se ridică părul în cap, zgâindu-mă prin întuneric, văzând numai maldăre de cutii în toate direcțiile. Șoapta s-a încolăcit în jurul meu. M-am răsucit și am dat peste o stivă de lăzi. O așchie mi-a intrat în palmă.

Am tras adânc aer în piept, apoi am întrebat:

– Vrei s-să vorbești cu mine?

Șoaptele au încetat. Am așteptat.

– Nu? Bine, atunci mă duc înapoi...

Un chicotit izbucni în spatele meu. M-am învârtit, izbindu-mă din nou de lăzi și făcând praful să-mi intre în gură, în nas, în ochi. Pe când scuipam, chicotitul s-a prefăcut într-un nechezat.

Puteam vedea îndeajuns cât să-mi dau seama că nici o ființă vie nu era responsabilă de hohotele acelea.

Am luat-o hotărât înapoi pe unde venisem.

Șoaptele m-au urmat, chiar la urechea mea acum, intensificându-se până la un geamăt gutural, care mi-a făcut pielea ca de găină pe brațe.

Mi-am amintit ce spusese spiritul necromantului de la Sanatoriul Lyle – că el venise după mine de la spital,

unde se ocupa de spiritele care îi chinuiau pe bolnavii mintali. Bănuiesc că dacă ai fi fost un imbecil sadic, care a rămas în limb ani de-a rândul, bântuind bolnavii mintali – sau tinerii necromanți –, ăsta ți s-ar fi părut un mod amuzant de a-ți petrece timpul.

Geamătul se prefăcu într-un tânguit nepământean, ca vaietul sufletelor chinuite ale morților.

M-am răsucit către zgomot.

– Te distrezi? Ei bine, știi ceva? Dacă mai continui, o să afli că sunt mult mai puternică decât crezi. O să te smulg de-acolo chiar dacă vrei sau nu să te arăți.

Rostirea mea fusese perfect acordată – clară și răspicată –, dar spiritul îmi răspunse doar pufnind batjocoritor, apoi își reluă tânguiala.

Mi-am pipăit drumul până la o ladă, am șters praful de deasupra și m-am așezat.

– Ultima șansă sau te scot cu forța.

Două secunde de tăcere. Apoi iar vaiet, chiar la urechea mea. Cât pe-aci să cad de pe ladă. Spiritul necheză răutăcios. Am închis ochii și am început invocarea, cu grijă să nu forțez prea mult, în eventualitatea în care trupul ar fi fost prin apropiere. Poate că mi-ar fi plăcut să-l trântesc înapoi în cadavrul lui putrezit, dar aș fi regretat mai târziu.

Vaietul se opri. Un bombănit de surpriză. Am zâmbit și am crescut puțin intensitatea, doar puțin.

Începu să se materializeze o siluetă – scund, îndesat și destul de bătrân cât să-mi fie bunic. Se sucea și se învârtea de parcă ar fi fost prins într-o cămașă de forță. M-am concentrat mai tare...

Un bufnet surd din preajmă m-a făcut să tresar speriată.

– Liz? am strigat eu. Tori?

Spiritul mârâi:

– Dă-mi drumul, tu, mică...

Un alt bufnet acoperi cuvântul răutăcios cu care mă taxă – cel puțin în parte. Apoi se auzi un zgomot ciudat, de ceva alunecând.

– Dă-mi drumul sau o să...

Am închis ochii și i-am dat spiritului un puternic brânci mintal. El icni și zbură cu spatele prin zid, ca și cum ar fi fost propulsat prin sasul unei navete spațiale. Am așteptat să văd dacă se întorcea. Nu s-a întors. L-am trimis în partea cealaltă, mă rog, acolo unde sălășluiau spiritele. Bine.

O altă bufnitură. M-am ridicat nesigură pe picioare, uitând de spirit. Am trecut pe lângă o stivă de lăzi și am ciulit urechea. Tăcere.

– Tori? am șoptit. Liz?

Ăăă, dacă nu *sunt ele, poate că nu-i o idee prea bună să le strig pe nume.*

Mi-am făcut loc pe lângă șirul de lăzi, până la un spațiu liber dintre ele, prin care am văzut dreptunghiul palid al ferestrei. Murdăria era întinsă, de parcă o șterse cineva cu mâna la întâmplare.

Am auzit din nou râcâitul dintâi. Și-apoi mă izbi mirosul, ca izul moscat din încăperea cealaltă, numai că de zece ori mai grețos. Și iar alunecarea – ca de gheare micuțe pe beton.

Șobolani.

Când mă dădeam înapoi, fereastra s-a întunecat. Apoi *buf.* M-am uitat însă prea târziu ca să văd ce era. Oare arunca cineva cu ceva în fereastră? Poate băieții, încercând să-mi atragă atenția.

M-am grăbit într-acolo, uitând de șobolani, până am văzut o pată și mai întunecată pe podeaua întunecată, mișcându-se încet, de parcă târa ceva. Asta trebuia

să fie sursa miasmei pe care-o simțisem – un animal mort pe care șobolanii îl târau spre cuibul lor.

Când ceva mi-a atins creștetul capului, am țipat și mi-am astupat gura cu palma. O umbră a trecut pe deasupra mea și a izbit fereastra, cu bufnetul acela pe care-l tot auzeam. În cădere, i-am observat aripile subțiri, de piele. Un liliac.

Forma nedeslușită bătu din aripi pe lângă zidul de beton, scoțând un zgomot amestecat, râcâit și foșnet. Dar parcă liliecii zburau reperând obstacolele cu ultrasunete, nu? N-ar fi trebuit să se lovească de o fereastră, încercând să iasă.

Cel puțin, dacă nu era turbat.

După câteva clipe, liliacul se lansă din nou în zbor. Bătu din aripi, îndepărtându-se, legănându-se și săltând prin aer de parcă era încă buimăcit. Se îndreptă spre tavan, apoi se întoarse și veni în picaj spre mine.

Când am dat să mă feresc, mi-a alunecat piciorul și-am căzut, cu un trosnet de oase de-am simțit că-mi ia foc brațul rănit. Am încercat să mă ridic dintr-un salt, dar acel ceva pe care călcasem mi se lipise de talpă, făcându-mă să derapez și să rămân pe jos.

Chestia de pe talpa adidasului meu era lipicioasă și rece. Am desprins-o și am ridicat-o la lumina lunii. Între degete țineam o aripă putrezită. Liliacul pe care-l văzusem încă își avea ambele aripi, deci trebuia să mai fie unul aici, mort.

Am aruncat aripa cât colo și mi-am șters înnebunită mâna pe jeanși. Liliacul veni din nou în picaj. Mi-am ferit capul, dar mi-a alunecat piciorul și am căzut. Când am ajuns la podea, o miasmă oribilă m-a învăluit, atât de puternică încât m-a sufocat. Apoi am văzut liliacul, la mai puțin de o jumătate de metru de

mine, cu dinții dezveliți și colții lungi și albi, vizibili în întuneric.

Norii care acopereau luna se mișcară și lumina inundă depozitul. Atunci mi-am dat seama că nu mă uitam la colți, ci la petice albe de țeastă. Liliacul era în descompunere, cu un ochi scurs, celălalt doar un găvan întunecat. Carnea se dusese în mare parte și numai câteva bucățele mai atârnau de schelet. Nu mai avea urechi, nici nas, ci doar un bot de os golaș. Botul se deschise. Șirurile de dinți mici și ascuțiți sclipiră și începu să țipe, un chițăit oribil și trunchiat.

Țipetele mele i se alăturară, în timp ce mă agățam cu mâinile în jur, disperată să mă dau înapoi. Făptura se împingea înainte cu o singură aripă mototolită. Era fără nici o îndoială un liliac – și eu îl adusesem înapoi din moarte.

Cu ochii fixați pe liliacul ce se târa spre mine, am uitat de celălalt, până când mi-a venit în față. L-am zărit apropiindu-se – apoi i-am deslușit ochii goi, cioturile însângerate ale urechilor și oasele itindu-se printre peticele de blană. Un alt liliac zombi.

M-am aruncat cu spatele în lăzi. Mâinile mi s-au ridicat instinctiv să gonesc liliacul, dar prea târziu. M-a lovit în față. Atunci am țipat, am țipat de-adevăratelea, când aripile putrede mi-au răpăit pe obraz și am simțit răceala cadaverică. Gheare micuțe mi s-au încurcat în păr.

Am încercat să-l dau la o parte cu o lovitură. A căzut. Când mi-am astupat gura cu palma, am simțit ceva trăgând de bluza mea. M-am uitat în jos și-am văzut liliacul agățat de mine.

Blana lui nu era nicicum în petice. Ceea ce confundasem cu locuri prin care i se vedeau oasele erau viermi zvârcolitori.

Mi-am apăsat mai tare mâna pe gură, înăbuşindu-mi ţipetele. Cu mâna liberă, l-am pocnit de vreo câteva ori, dar a rămas aninat acolo, cu şirurile de dinţi deschizându-se şi închizându-se şi capul săltând în sus de parcă încerca să mă vadă.

– Chloe? Chloe!

Liz veni în fugă prin peretele exterior. Se opri scurt, cu ochii holbaţi.

– O, Doamne. O, Doamne!

– Ia-ia-l de aici. Te-te rog.

M-am învârtit, încă dând în liliac. Apoi am auzit un îngreţoşător trosnet în clipa în care am călcat pe celălalt. Când m-am răsucit, cel care se agăţase de mine a căzut, în sfârşit. De îndată ce a atins podeaua, Liz a împins lada din vârful unei stive, care s-a prăbuşit peste liliacul căzut, bufnitura acoperind înfiorătorul zgomot al oaselor zdrobite.

– Am-am-am...

– E-n regulă, zise ea, venind spre mine. E mort.

– N-n-nu. E...

Liz se opri. Se uită în jos, la liliacul pe care călcasem eu. Acesta îşi ridică o aripă slăbită, apoi o lăsă să cadă la loc. Aripa tresăltă, ghearele râcâind betonul.

Liz se repezi către o ladă.

– Îl scap eu de chinuri.

– Nu! am oprit-o eu, ridicând mâna. N-o să meargă. E deja mort.

– Ba nu e. E...

Se aplecă să se uite mai bine şi văzu în sfârşit corpul descompus. Se dădu înapoi, împleticindu-se.

– O! O, e... e...

– Mort. L-am readus din moarte.

Se uită la mine. Iar expresia ei... Încercă să și-o ascundă, dar nu voi uita niciodată privirea aceea – șocul, oroarea, dezgustul.

– Tu..., începu ea. Tu poți să...?

– A fost un accident. Era un spirit care mă sâcâia. L-am... l-am invocat și trebuie că i-am adus ac-accidental și pe ei din moarte.

Aripa liliacului fâlfâi din nou. M-am lăsat în genunchi, lângă el. Am încercat să nu mă uit, dar bineînțeles că n-am putut să nu văd micuțul corp sleit pe beton, cu oasele ieșite în afară. Și încă mai mișca, zbătându-se să se ridice, râcâind cu ghearele betonul, ridicându-și capul zdrobit...

Mi-am închis ochii și m-am concentrat să-i eliberez spiritul. După vreo câteva minute, râcâitul se opri. Am deschis ochii. Liliacul nu mai mișca.

– Deci ce a fost? Un zombi?

Liz se străduia să pară calmă, dar vocea îi tremura.

– Ceva de genul ăsta.

– Tu... tu poți să învii morții?

M-am uitat la liliacul sleit.

– N-aș numi-o înviere.

– Și cu oamenii? Poți să...? Înghiți în sec. ...Să faci la fel?

Am încuviințat din cap.

– Deci asta voia să spună mama lui Tori. Ai sculat zombii din mormânt la Sanatoriul Lyle.

– Accidental.

Puteri incontrolabile...

Liz continuă:

– Deci este... ca în filme? Sunt doar cadavre goale, re... re... – cum se zice?

– Reanimate.

N-aveam de gând să-i spun adevărul, că noi, necromanții, nu doar că reanimăm un trup fără suflet, ci luăm un spirit ca Liz și-l aruncăm înapoi în cadavrul lui putrezit.

Mi-am amintit ce-mi spusese semidemonul, că eu reîntorsesem sufletele a o mie de morți în rămășițele lor pământești îngropate. Nu-l crezusem. Acum...

Mi s-a umplut gura de fiere. M-am întors cu spatele, icnind și vărsând-o.

– E în regulă, zise Liz, venind lângă mine. Nu e vina ta.

M-am uitat la cutia pe care o aruncase în celălalt liliac, am tras adânc aer în piept și m-am dus către ea. Când am întins mâna s-o mut din loc, Liz spuse:

– E mort. Trebuie să fie...

Se opri și adăugă cu o voce pierită, tremurătoare:

– Nu-i așa?

– Trebuie să verific.

Am ridicat cutia.

șaisprezece

LILIACUL NU ERA MORT. Era... nu vreau să-mi aduc aminte. La momentul acela, eram atât de epuizată nervos că nu m-am putut concentra, iar eliberarea spiritului liliacului a durat... o vreme. Dar am reușit. Și m-am bucurat că verificasem. Acum mă puteam relaxa... sau așa gândeam eu.

– Ar trebui să dormi, zise Liz, după ce am zăcut în prostrație, cu ochii deschiși, cam vreo oră.

Am aruncat o privire spre Tori, dar încă mai sforăia – nu-și schimbase poziția nici măcar o dată de când mă întorsesem.

– Nu sunt obosită, i-am răspuns.

– Ai nevoie de odihnă. Pot să te ajut. Întotdeauna o ajutam pe buni a mea să adoarmă, când nu putea ea.

Liz nu pomenise niciodată de părinții ei, ci numai de bunică, și-n clipa aceea mi-am dat seama cât de puține știam despre ea.

– Ai crescut la bunica?

Dădu din cap.

– Mama mamei. Pe tata nu l-am cunoscut. Buni spunea că nu poate sta prea mult într-un loc.

Ținând cont că era un demon, presupun că așa se cam întâmpla.

Liz tăcu pentru o clipă, apoi spuse, liniștită:

– Cred că a fost violată.

– Mama ta?

– Am auzit niște vorbe. Vorbe pe care n-ar fi trebuit să le aud, buni discutând cu surorile ei, cu prietenele și, mai târziu, cu asistenții sociali. Ea a spus că mama a fost zănatică, în tinerețe. Nu cu mintea, ci doar că fuma, bea bere și chiulea de la ore. Apoi a rămas gravidă și asta a schimbat-o. A îmbătrânit brusc. A devenit arțăgoasă. Și după câte am auzit – cred că a fost violată.

– Groaznic.

Ea-și ridică genunchii și îi înconjură cu brațele.

– Nu i-am vorbit nimănui despre asta. Nu-i genul de lucruri pe care să-l spui și altora. Copiii te pot privi apoi ciudat, știi?

– Niciodată n-aș...

– Știu. De aceea ție îți spun. Oricum, pentru vreo câțiva ani, totul a fost în regulă. Locuiam împreună cu buni, iar ea vedea de mine cât era mama la serviciu. Dar apoi s-a întâmplat accidentul mamei.

Mi-a înghețat sângele în vene gândindu-mă la accidentul mamei mele, lovită cu mașina și lăsată să moară acolo.

– Ce fel de accident?

– Polițiștii au spus că era la o petrecere, s-a îmbătat și a căzut pe scări. S-a lovit la cap foarte rău și când a ieșit din spital, parcă era o cu totul altă persoană. N-a mai putut munci, așa că a stat acasă, cu buni și cu mine, dar uneori uita să-mi dea de mâncare la prânz sau își ieșea din sărite și mă bătea și spunea că era doar vina mea. Mă învinuia pe mine pentru că era ea nefericită, bănuiesc.

– Sunt convinsă că n-a...

– N-a vrut. Știu. După aceea, izbucnea în plâns și-mi spunea că-i pare rău și îmi cumpăra bomboane. Apoi l-a născut pe fratele meu și a început să ia droguri și să fie arestată pentru că fura. Numai că n-a intrat niciodată la închisoare. Tribunalul o trimitea întotdeauna la un spital de boli mintale. De aceea, la Sanatoriul Lyle, am fost eu atât de speriată...

– Că vei fi trimisă la vreunul. Ar fi trebuit să te ajut. Eu...

– Ai încercat. N-ar fi contat. Ei deja luaseră hotărârea. Rămase tăcută pentru câteva clipe, apoi continuă. Mama a încercat să mă avertizeze. Uneori, apărea la mine la școală, drogată zdravăn, vorbindu-mi despre experimente și puteri magice și spunând că trebuia să mă ascund înainte să mă găsească ei.

O altă tăcere.

– Bănuiesc că până la urmă nu era chiar țicnită, nu?

– Nu, nu era deloc. Încerca să te protejeze.

Ea încuviință din cap.

– OK, hai să nu mai vorbim despre asta. Ai nevoie să te odihnești ca să-i poți găsi pe băieți. Buni spunea

mereu că mă pricep să adorm oamenii. Mai rapid decât orice pastilă de somn. Știi de ce?

– De ce?

Ea rânji.

– Pentru că pot să-ți împuiez urechile. Hai să vedem, despre ce ți-aș putea vorbi ca să te plictisesc până adormi? Ah, știu. Despre băieți. Băieți seducători. Am o listă întreagă, știi? Primii zece cei mai seducători băieți din toate timpurile. De fapt, sunt două topuri, cu câte zece fiecare, pentru că am nevoie de unul pentru băieții adevărați – băieții pe care-i cunosc eu – și un top ipotetic, cu băieții din filme și din formații. Nu că ei n-ar fi adevărați, pentru că bineînțeles că sunt adevărați...

În cele din urmă am adormit și nu m-am mai trezit până când uruitul unui camion nu m-a făcut să sar drept în sus, dând haotic din mâini și din picioare.

Lumina pătrundea prin ferestre. M-am uitat la ceas. Opt jumătate. Nici urmă de Liz. Patrula pe-afară? Sau plecase deja?

Tori mai dormea încă profund, sforăind ușor.

Am zgâlțâit-o de umăr.

– E dimineață. Trebuie să căutăm biletul.

Tori deschise ochii și bombăni că probabil nu era nici un bilet și băieții plecaseră de mult, iar noi o încurcasem cu adevărat. Întruchiparea optimismului debordant, Victoria noastră.

Dar după ce se văită că nu șterpelise niște dropsuri mentolate, sau o perie de păr, sau ceva pentru micul dejun, se ridică totuși și mă ajută.

Căutam de aproape o jumătate de oră, când Tori a spus, destul de tare cât să poată fi auzită de oricine s-ar fi întâmplat să treacă pe sub ferestre:

– Desenatorii de graffiti din oraşul ăsta chiar au prea mult timp la dispoziţie.

Am dat fuga la ea s-o fac să vorbească mai încet.

– Desenatorii...?

Făcu semn cu mâna spre stivele de lăzi din jur şi-am înţeles ce voia să spună. O ladă din fiecare stivă fusese împodobită cu graffiti.

– Magazinul tatălui meu o păţeşte în fiecare lună, dar niciodată n-a avut parte de un artist cu atâta fantezie.

Îmi arătă o ladă aproape ascunsă în umbră. În vreme ce restul erau graffitiuri tipice – porecle şi simboluri –, aici era o schiţă, cu markerul negru, a unui adolescent cu o labă tatuată pe obraz, arătându-şi nişte gheare ca ale lui Wolverine.

Am rânjit.

– Simon. Când Tori se uită nedumerită la mine, am repetat: E Simon.

– Hm, nu. E un tip cu o gheară pe faţă.

– E *mâna* lui Simon. Ăsta este unul dintre personajele din cartea lui de benzi desenate.

– Asta ştiam.

– Ajută-mă să ridic lada.

Ea nu se clinti.

– De ce?

– Pentru că biletul... – am luat singură lada din vârful stivei – ...o să fie sub ea.

– De ce-ar fi pus el...?

Fără nici o îndoială, sub ladă era o foaie de hârtie împăturită. Amândouă ne-am repezit s-o luăm. Eu am ajuns prima.

Simon făcuse trei desene. În colţul din stânga sus, ca un salut, era o stafie. La mijloc era o schiţă mare a lui Arnold Schwarzenegger în chip de *Terminator.*

Al treilea, ca o semnătură, era un fulger înconjurat de ceață. Sub desen, cineva mâzgălise cu litere de-o șchioapă *10 A.M.*

Tori mi-o smulse din mână și-o întoarse pe toate părțile.

– Deci unde-i mesajul?

– Chiar aici.

I-am arătat de la un desen la altul.

– Spune așa: „Chloe, o să mă întorc, Simon."

– OK, asta-i doar ciudat. Și ce vrea să însemne asta?

Îmi arătă către ora specificată.

– Asta trebuie să fie mâna lui Derek, care a vrut să se asigure că știu *când* or să se întoarcă.

– Numai o dată pe zi?

– De fiecare dată când se furișează aici riscă foarte mult. Oricum, timpul nu e foarte important. Dacă am pus mâna pe bilet, Derek o să mă adulmece. O să-mi poată lua urma.

Strâmbă din nas.

– Ca un câine?

– Mișto, nu?

– Ăăă, nu. Făcu o față lungă. Adică nu glumeau când ziceau că e un vârcolac. Asta explică multe, nu crezi?

Am ridicat din umeri și m-am uitat la ceas.

– Mai avem numai o oră de așteptat, așa că... Am înjurat cu voce scăzută, făcând-o pe Tori să-și arcuiască sprâncenele, mimând surpriza. Nu-i putem lăsa pe băieți să se întoarcă, am zis eu, atâta timp cât omul Grupului Edison patrulează pe-aici.

Nu era un om al Grupului Edison făcând de pază, erau doi. Am trimis-o pe Liz să verifice orice punct de intrare posibil. Se întoarse, numind patru: poarta principală,

poarta din față de livrare de marfă, poarta din spate de livrare de marfă și tot gardul împrejmuitor.

Mă îndoiam că Derek va mai sări gardul. Până îl sărea, era complet descoperit și oricine ar fi putut să-l vadă. În locul lui, eu aș fi ales același punct de intrare pe care-l alesese Grupul Edison, ieri – poarta din spate.

Dar îl cunoșteam destul de bine pe Derek ca să recunosc că *nu* îl cunoșteam într-atât de bine cât să ghicesc, cu o oarecare certitudine, ce strategie va folosi. Prin urmare, trebuia să ne despărțim și să acoperim toate trei intrările. Eu trebuia să stau aproape de Liz, ca ea să-mi poată raporta ce vedea. Asta însemna că Tori trebuia să păzească spatele. Nu puteam decât să mă rog că o să-și aducă aminte să păzească într-adevăr.

Pe la nouă și jumătate, eram pe poziții. Curtea uzinei era la capătul zonei rezidențiale – un cartier de case mai vechi, inclusiv, la două străzi distanță, Sanatoriul Lyle. Pe drumul ăsta veniserăm Derek și cu mine sâmbătă noaptea, când evadaserăm, și încă îmi aminteam cum arătau locurile. Drumurile erau orientate de la nord la sud, și curtea uzinei se afla la capătul sudic.

Locul meu de observație era peste drum de uzină, în spatele uneia dintre ultimele case. Nu era nimeni acasă – aleea mașinilor era pustie și ferestrele întunecate.

M-am ghemuit după un șopron, urmărind poarta din față de livrare de marfă, gata să fluier de cum i-aș fi zărit pe băieți. La 9,45 un SUV trecu prin fața uzinei, abia târându-se. Era același vehicul al Grupului Edison de care fugiserăm Derek și cu mine în noaptea de sâmbătă.

Când ajunse în dreptul meu, l-am văzut pe Mike pe locul șoferului. Alături de el stătea mama lui Tori, uitându-se pe geamul portierei. Mașina și-a continuat

drumul spre colț, apoi a luat-o la dreapta, către partea din spate a curții uzinei.

Am așteptat până a dispărut din vedere, apoi am sărit în picioare. Când m-am mișcat, o umbră s-a ridicat deasupra mea. Pumnii mi-au zburat în sus, dar mai înainte de a mă putea întoarce, niște brațe puternice m-au înșfăcat, o mână mi-a astupat gura, iar cealaltă m-a apucat pe după mijloc, smucindu-mă înapoi, după șopron.

– Eu sunt, bubui o voce groasă.

Mâinile mi-au dat drumul și m-am întors. În fața mea se înălța Derek, cu cei peste 1,80 metri ai săi. Poate era doar emoția de a-l vedea, însă arăta mai bine decât mi-l aminteam. Părul lui negru era tot lipit de cap și fața împestrițată de acnee. Dar arăta... mai bine.

– Sunt așa de bucuroasă să te văd, am zis eu, rânjind în sus la el.

Pufnetul lui spuse că sentimentul nu era obligatoriu reciproc. Poate că ar fi trebuit să fiu un pic dezamăgită, dar eram mult prea ușurată să-mi mai pese. În clipa asta, căutătura piezișă specifică a lui Derek îmi făcea mai bine decât orice zâmbet.

– Sunt așa de bucuroasă...

– Am priceput, zise el. Nu mai țopăi, Chloe, c-or să te observe.

– Au plecat. De aceea... M-am uitat în spatele lui și rânjetul mi s-a șters. Unde-i Simon? E... e bine, nu? M-am scotocit prin buzunare ca să scot borseta cu insulină. Știu că îi trebuie asta. A fost...

– Asta-i rezerva. Mai avea una, în buzunar.

– Oh, da. Ăăă, bine. Deci unde...?

– Mai în spate. Am adulmecat-o pe Tori, așa că m-am gândit că era o cursă și...

– Tori! Mama ei... mașina... Trebuie s-o previn.

– Ce?

M-am răsucit pe călcâie, făcându-i semn să mă urmeze. Am traversat curtea, sprintând de la un loc ce oferea acoperire la altul, îndreptându-mă spre drumul pe care o apucase SUV-ul. Derek a încercat să țină pasul, șuierând cu asprime câte un „Chloe, treci înapoi aici!", amestecat cu înjurături și mai aspre când eu mă strecuram în locuri în care el nu încăpea.

În cele din urmă, când am dat să țâșnesc de-a lungul unui gard viu, m-a prins de gulerul jachetei și m-a ridicat de la pământ, lăsându-mă să atârn în mâna lui ca un cățel.

– Știu un drum mai bun. Am fost aici două zile la rând ca să verific locurile, în timp ce te așteptam.

Mă lăsă să aterizez, dar mă ținu strâns de guler, ca să n-o pot șterge.

– Acum, care-i treaba cu Tori și cu mama ei?

– N-avem timp. Doar... Liz! Avem nevoie de Liz.

– Liz trăiește?

Am șovăit, amintindu-mi cât de mult îi lipsea lui.

– Nu. Voiam să spun... spiritul ei. Am avut dreptate în privința morții ei. Mă ajută, totuși, și avem nevoie de ea să cerceteze calea înaintea noastră.

M-am smuls din strânsoarea lui și m-am repezit printr-o spărtură din gardul viu. M-am strecurat într-o parte prin el și am aruncat cu grijă o privire dincolo. Liz stătea în mijlocul drumului, două străzi mai încolo. Am scos un fluierat despre care am crezut că e foarte bun, dar Derek a oftat, și-a vârât două degete în gură și a fluierat destul de tare cât să-mi țiuie urechile. N-aș putea spune dacă îi atrăsese atenția lui Liz, căci m-a pus să mă ghemuiesc imediat, în timp ce el a ciulit urechea, în caz să atrăsesem atenția și altcuiva. După o clipă, mă lăsă să mă uit pe după gard.

– Vine, am zis eu.

Derek dădu din cap. Cerceta curtea din jurul nostru, ca să fie sigur că nu era nimeni.

– Ai vrut să fii tu primul, am zis eu. Poftim, ia-o înainte. O să ne prindă ea din urmă.

El nu se clinti. Când am încercat să plec, m-a prins de mânecă.

– Trebuie să știu în ce mă bag.

– Doi oameni de pază de la Grupul Edison patrulând discret curtea...

– Grupul Edison?

– Și mama lui Tori, plus tipul care a tras în tine, sâmbătă noaptea. Dar dintre toți, la mama lui Tori trebuie mare atenție.

– Mama lui Tori? Grupul Edison? Ce-s...?

– Derek?

– Ce?

M-am uitat în sus și i-am întâlnit privirea.

– Ai încredere în mine?

Pe cinstite că habar n-aveam ce-o să răspundă, dar n-a șovăit, ci a mârâit scurt:

– Firește.

– Atunci, da, știu că vrei detalii. Dar n-avem timp. Nu dacă Simon e acolo, în spate, și mama lui Tori se îndreaptă către el. E o vrăjitoare și nu se teme să-și folosească vrăjile. Ți-ajunge?

Se uită de-a lungul curții. Poate că avea încredere în mine, dar pentru Derek, să nu cunoască toate amănuntele era ca și cum l-ai fi legat la ochi și i-ai fi cerut să te urmeze.

– Stai în spatele meu, zise el și-am pornit.

șaptesprezece

Liz era pe post de cercetaș, alergând înaintea noastră și fluierând când să venim. Derek avea gura strânsă ferm, în modul acela care-mi dădea de înțeles că nu era deloc încântat... ceea ce era cumva expresia lui obișnuită, așa că l-am ignorat.

SUV-ul o luase pe un drum secundar de acces, pe lângă uzină. De-a lungul lui se înșirau mici clădiri industriale, cu altele în spatele lor, în care intraserăm și noi, cu Grupul Edison, ieri, și unde aștepta acum Tori. Tot către ele se îndreptase și SUV-ul.

Noi mai eram încă în sectoarele rezidențiale aflate la nord de curtea uzinei, stând acum în spatele unei camionete la marginea zonei. Cum ne uitam în jur, am putut vedea SUV-ul parcat în spatele altui vehicul. Mama lui Tori, Mike și șoferul Chelios stăteau lângă el, discutând.

– Unde-i Simon? am șoptit eu.

– Dincolo de ei. Tori?

– Am lăsat-o acolo..., i-am arătat eu. S-a dus pe lângă depozit să țină sub observație intrarea din spate. Să sperăm că stă cuminte la adăpost.

– Dacă erai tu, da. Tori?

Pufni batjocoritor. Aș fi apreciat mai mult complimentul dacă n-aș fi știut că Derek o considera pe Tori doar o idee mai deșteaptă ca planctonul.

– Ne putem strecura pe partea cealaltă a drumului și să trecem prin curtea următoare, am zis eu. Apoi, putem înconjura...

Derek mă prinse de braţ când am dat să plec – în ritmul ăsta, curând avea să mă doară la fel de tare ca braţul rănit.

– Câine, zise el, întorcându-şi bărbia către curtea împrejmuită cu gard. A fost înăuntru, mai devreme.

Aşteptându-mă să văd un doberman la gard făcând spume la gură, i-am urmărit privirea către un mic ghem de blăniţă albă, genul de căţel pe care femeile îl vâră în poşete. Nici măcar nu lătra, doar se uita la noi, ţopăind pe loc.

– O, Doamne! E un Pomeranian asasin. M-am uitat în sus la Derek şi am adăugat: E o încercare dură, dar cred că îl poţi înfrânge.

O încruntătură.

– Nu-i...

Vântul îşi schimbă direcţia şi câinele înţepeni. Derek înjură şi mă trase înapoi. Câinele scoase un scheunat pătrunzător. Apoi parcă înnebuni: sărea şi se răsucea şi lătra, un vârtej de blană albă izbindu-se de gard.

Derek mă smuci în spatele camionetei. Eram în afara razei vizuale a câinelui, dar el continuă să hămăie şi să mârâie, iar gardul de sârmă zbârnâia la fiecare izbitură.

– M-a mirosit, zise Derek. Partea de lup din mine.

– Întotdeauna fac aşa?

El clătină din cap.

– De regulă îi făceam doar nervoşi. Se ţineau deoparte, poate lătrau un pic. Acum? Arătă către hărmălaie. Mă aleg cu asta. Trebuie să-l facem să tacă.

– O să-l... Stai. Liz!

Ea deja venea în fugă.

– N-ai putea să-i atragi atenţia câinelui ăstuia? am întrebat-o eu. Cred că vrea să se joace *aport*.

Liz se încruntă. Apoi zâmbi.

– Bine. Pot s-o fac.

– Să joace *aport*? şopti Derek, când Liz se îndepărtă. Ce...?

L-am împins spre colţul camionetei şi i-am arătat. Acolo, de partea cealaltă a gardului, un băţ levită, apoi se scutură. Îl ţinea Liz în mână, dar Derek nu putea vedea decât băţul. Câinele se uită după el cum zboară, apoi se întoarse iute la gard, lătrând şi sărind din nou. Liz luă din nou băţul şi lovi uşurel cu el în spinarea câinelui. Odată ce-i atrase atenţia, îl aruncă. De data asta, câinele porni în urmărire.

M-am întors către Derek, care se holba la câine.

– Mai ştii că Liz credea că are un poltergeist? S-a dovedit că *ea* este poltergeist. E un semidemon cu puteri de telechinezie.

– Îhm.

Se întoarse să se uite din nou, clătinând încet din cap, de parcă s-ar fi întrebat cum de *el* nu-şi dăduse seama de asta mai înainte. Probabil pentru că nu ştiuse că semidemonii pot fi telechinetici, dar pentru Derek asta nu era o scuză.

– Drum liber! strigă Liz. Şi potaia asta s-a plictisit!

Derek şi cu mine am traversat strada. Ne îndreptam spre drumul de serviciu de pe partea cealaltă, care ducea spre clădirile industriale de la marginea uzinei, când Derek se opri.

– Tori, zise el.

M-am uitat peste umărul lui.

– Unde? Nu văd...

Stătea cu nasul ridicat în vânt.

– Nu se vede, dar o miroşi, nu?

Încuviinţă din cap şi mă conduse în locul unde stătea ghemuită, după un perete, uitându-se pe furiş în partea cealaltă.

– Noi suntem, am şoptit eu.

Ea-l văzu pe Derek și, fără măcar un salut, se aplecă să se uite în spatele lui.

– Unde-i Simon?

– E...

– E OK? De ce nu e și el aici? Îl fulgeră cu privirea pe Derek. Unde l-ai lăsat?

– Leșinat într-un gang, răspunse Derek, apoi se încruntă, gânditor. Nu știu exact unde, totuși...

– Glumește, am zis eu, când Tori începu să spumege.

– Trebuie s-o luăm din loc. Derek întinse degetul mare spre Tori, uitându-se la mine: E responsabilitatea ta.

– Pardon? făcu Tori.

Derek nici măcar nu aruncă o privire în direcția ei.

– Ai grijă să nu rămână în urmă. Și să tacă.

În timp ce ne îndreptam spre ieșire, Liz se întoarse să raporteze că Grupul Edison era în curtea uzinei, după ce se strecurase iarăși pe poarta din spate. Am ajuns la locul unde Derek îl lăsase pe Simon, în spatele unei clădiri cu pancarte decolorate cu „De vânzare" în ferestrele bătute în scânduri.

– Ei, unde e? întrebă Tori.

– Hm. O fi rupt lanțul.

– Adică Simon e destul de mare să-și vadă de grijă și singur și e liber să se miște unde vrea, am tradus eu și m-am întors spre Derek. Poți să-i iei urma?

– Mda.

Se lăsă pe vine. Era cu totul altceva decât să se aplece și să amușine pământul, dar Tori tot făcuse ochii mari.

– Te rog, spune-mi că nu face ceea ce cred eu că face, zise ea.

Derek se încruntă – nu la Tori, ci la mine.

– Ar fi bine să existe o explicație pentru treaba asta, zise el, cu o privire piezișă spre ea.

– Nu zău, am murmurat eu.

El trase adânc aer în piept și se ridică în picioare.

– Stați aici.

Tori așteptă până când el dispăru din vedere, apoi se cutremură.

– OK, Derek întotdeauna mi s-a părut ciudat, dar chestia asta cu omul-lup e de-a dreptul sinistră. I se potrivește, aș zice eu. O putere înfiorătoare pentru un tip înfiorător.

– Mie mi s-a părut că arată mai bine.

Ea se holbă la mine, nevenindu-i să creadă.

– Ce? Chiar arată mai bine, am continuat eu. Probabil pentru că și-a început Preschimbarea în lup și nu mai e stresat că se află în Sanatoriul Lyle. Asta-l ajută.

– Știi ce l-ar ajuta cu adevărat? Șamponul. Deodorantul...

Am ridicat o mână să-i retez vorba.

– Miroase bine, așa că nu începe cu de-astea. Sunt sigură că își dă cu deodorant și – în sfârșit – are efect. Cât despre dușuri, e mai greu să-ți iasă în cale pe stradă și, nu peste multă vreme, nici noi două n-o să arătăm mult mai bine.

– Spun doar...

– Tu crezi că el *nu știe* ce spui? Știre de ultimă oră: nu-i prost.

Derek era foarte conștient de impresia pe care o făcea. La Sanatoriul Lyle, făcea duș de două ori pe zi și tot nu rezolva problema izurilor pubertății.

O ușoară împunsătură în omoplat m-a făcut să tresar speriată.

– Tot cu nervii întinși, văd.

M-am întors și-am dat cu ochii de Simon. Derek stătea în spatele lui.

Simon rânjea, o imagine la fel de familiară ca și încruntătura lui Derek.

– Ai găsit biletul meu, am auzit, zise el.

L-am scos din buzunar și l-am fluturat.

El mi-l luă din mână și-l vârî în buzunarul jachetei mele. Apoi îmi prinse mâna, mângâindu-mi nodurile degetelor cu degetul mare, și-am simțit că mi se pune un nod în gât de ușurare că-l văd, că în sfârșit îi văd pe amândoi, după atâtea griji și atâtea coșmaruri...

Dacă aș fi avut curajul, l-aș fi îmbrățișat. În schimb, am zis doar, cu voce spartă:

– Sunt foarte bucuroasă că ne-ați găsit.

Simon îmi strânse mâna. Apropiindu-și buzele de urechea mea, șopti:

– Eu...

Încremeni deodată, apoi înălță capul.

– Bună, Simon, zise Tori, de lângă mine.

– Ea ce caută aici?

Derek împunse cu degetul prin aer către mine:

– Întreab-o pe ea. Eu n-am primit nici un răspuns.

– E-o poveste lungă, am zis.

– Atunci va trebui s-aștepte, spuse Derek. Trebuie să plecăm de aici.

Simon îmi șopti:

– Dar e totul în regulă?

– Nu, zise Tori. Eu am răpit-o și-am silit-o să evadeze împreună cu mine. Am folosit-o ca scut uman împotriva tipilor ălora cu arme și mă pregăteam s-o sugrum și să-i las cadavrul acolo, ca să-i fac să-mi piardă mie urma. Dar apoi ați apărut voi și mi-ați dat peste cap planurile diabolice. Norocul vostru, totuși. Ați ajuns la timp ca s-o salvați din nou pe biata micuță Chloe și să-i câștigați recunoștința eternă.

– Recunoștință eternă? Simon se uită la mine. Mișto. Asta presupune și servitute eternă? Dacă-i pe-așa, îmi plac ouăle ochiuri prăjite numai pe-o parte.

Am zâmbit.

– O să țin minte.

– Destul cu flecăreala, zise Derek. La drum!

optsprezece

ÎN VERSIUNEA CINEMATOGRAFICĂ a fugii noastre, am fi alergat acum drept într-o capcană. Toată lumea ar fi fost luată prizonieră, în afară de mine, eu fiind eroina. Aș fi fost destul de isteață să evit capturarea, astfel că aș fi putut plănui o îndrăzneață intervenție ca să-mi eliberez prietenii. Dar n-ar fi fost ușor. Sau liniștit. Tori și Simon ar fi aruncat în aer un cartier întreg cu magia. Derek ar fi zvârlit câteva camioane în urmăritorii noștri. Eu aș fi recrutat un detașament de zombi dintr-un cimitir situat convenabil.

Dar oricât de bine ar fi dat asta pe marele ecran, în realitate eram foarte înclinată către o fugă liniștită. Și exact de asta am avut parte. Grupul Edison n-a ieșit nici o clipă din curtea uzinei.

Am mers pe puțin cinci kilometri. Când am fost destul de departe de uzină ca să nu mai stăm îmbufnați, Derek ne-a condus într-o zonă comercială din partea cealaltă a cartierului, unde patru adolescenți n-ar mai fi părut atât de nelalocul lor într-o zi de școală.

– Știu că voi, băieți, adorați chestia asta de spionaj și clandestinitate, zise Tori, în cele din urmă, dar n-am putea lua un taxi?

Derek clătină din cap.

Mi-am dres glasul.

– Un taxi ar fi riscant, dar dacă există un drum mai scurt până la locul spre care ne îndreptăm, tălpile mele chiar l-ar aprecia.

Derek se opri scurt. M-am ciocnit de spatele lui – nu era prima oară, de vreme ce insistase să meargă înaintea mea. Îl tot călcasem pe călcâie și bâiguisem scuze tot drumul. Când începusem, ca să-l las să ia un avans mai mare, se răstise la mine să țin pasul.

– Aproape am ajuns, zise Simon.

Era chiar lângă mine – ținându-se mereu pe trotuar, mergând la fel de aproape ca Derek. Dacă în mod normal nu m-aș fi plâns că Simon era atât de aproape, aveam senzația ciudată că eram blocată între ei.

Când am pornit din nou la drum, am încercat să rămân în urmă cu Tori, care-și târa anevoie picioarele, dar Simon își puse un deget pe cotul meu și mă cârmi înapoi la locul meu.

– OK, am zis eu. Se întâmplă ceva. Care-i treaba cu blocada asta în mers?

– Te protejează, zise Tori. Fac scut ca să te apere de lumea mare și rea.

Nici unul dintre băieți nu spuse un cuvânt. Indiferent care era motivul, nu voiau să mi-l spună și mie. Nu încă.

Destinația noastră era un soi de clădire industrială nefolosită, într-o zonă atât de prăpădită, încât până și secăturile de prin ganguri și oamenii străzii păreau să o ocolească.

Când ne pregăteam să intrăm, mă strigă Liz. Stătea în pragul ușii lipsă de parcă nu-l putea trece. Am întrebat-o dacă era ceva magic care o oprea să intre, dar ea a zis că nu, doar voia să stea puțin de vorbă cu mine. Prin urmare, le-am făcut semn lui Derek și lui Simon să

meargă mai departe, spunându-le că am ceva de vorbit cu Liz.

Fusese foarte tăcută de când mă întâlnisem cu ceilalți, stând tot timpul deoparte. Acum se ghemui pe asfaltul murdar de lângă clădire, ca să-și ridice una dintre șosetele în purpuriu și oranj.

– Știi, chiar mi-au plăcut șosetele astea, dar decât să le mai văd încă o zi, mai bine merg desculță toată veșnicia. Încercă să zâmbească, dar după ce se căzni un moment, renunță și îmi spuse, serioasă: Acum o să plec. Nu mai ai nevoie de mine.

– Nu, ad-adică, dacă vrei tu, sigur, dar...

– Nu m-am exprimat bine. Eu doar... Își ridică piciorul, potrivindu-și din nou șoseta. Ar trebui să plec. Dar o să mă întorc.

– N-am bluza ta. Va trebui să stabilim un punct de rendez-vous sau ceva.

Ea râse, aproape sincer acum.

– Gata cu punctele de rendez-vous. O să te găsesc eu. Întotdeauna te găsesc. Doar că... s-ar putea să dureze. Am treabă. Și tu... Se uită spre clădire și nostalgia din ochii ei mă săgetă în inimă. Și voi aveți treabă. Tu și ceilalți.

– Liz, eu...

– E în regulă. Vezi-ți de treaba ta și o să te prind din urmă.

– O să-mi lipsești.

Ea întinse mâna și jur că am simțit cum degetele ei le ating pe ale mele.

– Ești o drăguță, Chloe. Nu-ți face griji pentru mine. O să mă întorc.

Cu acestea, dispăru.

* * *

Ceilalți mă așteptau imediat lângă ușă. Ne-am croit drum printre gunoaie, mergând în șir indian prin întunericul aproape complet, cu Derek în frunte.

În timpul acesta, am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă și o durere surdă a început să-mi zvâcnească la baza capului. Am încetinit. Acum a fost rândul lui Tori să dea peste mine.

– Haide, *mișcă*, zise ea. O, corect. Lui Chloe îi e frică de întuneric. Simon, mai bine o iei de mână, că altminteri...

– Încetează! spuse Simon și, trecând pe lângă Tori, veni lângă mine. Ți-e bine?

– E... ceva aici. Îl simt.

– Spirite?

– Nu cred. E la fel cum am simțit în spațiul de intervenție de la Sanatoriul Lyle.

Derek înjură.

M-am întors să mă uit la el prin întuneric:

– Ce-i?

– E un cadavru.

– *Ce?* exclamă Simon și Tori se auzi ca un ecou, mai subțire.

– E un cadavru undeva pe-aici. I-am simțit mirosul ieri, după ce ne-am instalat.

– Și n-ai catadicsit să-mi spui și mie? întrebă Simon.

– E un cadavru. Mort de mult. Vreun om al străzii. Altminteri, e un loc bun.

– *Altminteri?* O ascunzătoare cufundată în beznă, plină cu mizerii, cadavre și șobolani. Te pricepi să le alegi, frate.

– Ș-șobolani? am îngăimat eu, amintindu-mi de lilieci.

– Grozav, murmură Tori. Îi mai e frică și de șobolani.

– Atâta timp cât sunt eu aici, or să stea deoparte, zise Derek.

Dar nu de şobolanii *vii* îmi făceam eu griji.

El continuă:

– Dar la cadavru nu m-am gândit. Chloe? E vreo problemă?

Era. Ar fi trebuit să spun ceva despre lilieci, despre cum îi înviasem din greşeală când mă ocupasem de spiritul ăla răutăcios. Dar m-am uitat la ceilalţi, la cât de obosiţi păreau, toţi aşteptând cu nerăbdare să găsească un locşor unde să se odihnească şi să vorbească, să afle ce ştiam eu. Puteam să fac faţă problemei. Atâta vreme cât nu încercam s-o invoc pe Liz, n-aveam să învii mortul acesta.

Deci, asta am răspuns.

– Dar te deranjează să fii lângă el, zise Simon. Ar trebui să...

– Sunt convinsă că locurile sigure nu sunt uşor de găsit, am spus eu şi m-am silit să zâmbesc. O să fie o experienţă. Trebuie să învăţ să recunosc senzaţia.

– O, desigur, zise Tori. Chloe o să aibă de *învăţat* din asta. Nu vrei să ne slăbeşti? Eşti ca un mic iepuraş Duracell încrezut...

Simon se întoarse să-i dea o replică, dar Derek ne făcu semn să încetăm. Am ajuns la o încăpere din mijlocul clădirii, fără ferestre. Derek aprinse o lanternă. Răspândea destulă lumină, deşi pâlpâitoare, ca să vezi câte ceva. Mai devreme, băieţii aranjaseră lăzi ca să aibă pe ce se aşeza şi întinseseră ziare pe podeaua mizerabilă. Două rucsacuri noi erau ascunse în spatele lăzilor, împreună cu un teanc curat de pături ieftine. Nu chiar Hilton – nici măcar Sanatoriul Lyle –, dar mult mai bine decât condiţiile în care dormiserăm noi noaptea trecută.

Ne-am așezat și Derek a scos din buzunar un pumn de batoane energizante, dându-mi și mie unul.

– A, corect. Trebuie să fiți lihnite! și Simon se căută la rândul său prin buzunare. Pot să vă ofer un măr bătut și o banană maronie. Nu poți cumpăra fructe de la magazinele cu bunuri de larg consum, cum îi tot spun eu cuiva.

– Nu mai bune decât astea. Pentru tine, cel puțin, Simon.

Derek îi dădu un baton și lui Tori.

– Pentru că altfel nu le-ai fi avut nici pe astea, nu-i așa? am zis eu. Ceea ce-mi amintește... Am scos insulina. Derek zicea că asta-i rezerva ta.

– Deci secretul meu întunecat e cunoscut.

– N-am știut că era un secret.

– Nu chiar. Doar ceva cu care nu mă laudam.

Cu alte cuvinte, dacă ar fi aflat copiii că avea o boală cronică, ar fi putut să-l trateze diferit. El își ținea boala sub control, așa că nu era nici un motiv să mai știe și altcineva de ea.

– Rezervă? făcu Tori. Vrei să spui că n-avea nevoie de asta?

– Se pare că nu, am murmurat eu.

Simon se uită de la una la alta, nedumerit, apoi înțelese.

– Voi ați crezut...

– Că dacă nu-ți iei medicamentul în următoarele douăzeci și patru de ore o să mori? i-am luat eu vorba din gură. Nu chiar, dar pe-aproape. Știi, vechea figură cu „ridicatul mizei cu o boală fatală care are absolută nevoie de medicație". Se pare că încă funcționează.

– Cumva o dezamăgire, atunci, nu?

– Fără glumă. Am venit, așteptându-ne să te găsim la un pas de moarte. Și uită-te la tine, nici măcar nu horcăi!

– Bine, atunci. Situație medicală de urgență, motor!

Sări în picioare, se clătină, se prăbuși, apoi ridică slăbit capul.

– Chloe? Tu ești? Tuși. Ai insulina mea?

I-am pus-o în palma întinsă.

– Mi-ai salvat viața, zise el. Cum aș putea să te răsplătesc vreodată?

– Servitute eternă sună bine. Îmi plac ouăle jumări.

Ridică o bucată de măr.

– Te învoiești pentru un măr bătut?

Am râs.

– Voi chiar sunteți ciudați, zise Tori.

Simon se așeză pe ladă, lângă mine.

– Așa-i. Suntem absolut ciudați și complet neplăcuți. Popularitatea ta se duce la fund ca plumbul numai fiindcă stai în preajma noastră. Deci, de ce nu...

– Chloe? întrerupse Derek: Ce-ți face brațul?

– Ce...? Simon înjură cu voce joasă. Continui să mă umilești. Mai întâi, mâncarea. Acum, brațul ei. Se întoarse către mine. Ce-ți face?

– Bine. Cusut și bandajat ca la carte.

– Ar trebui să aruncăm o privire, zise Derek.

Simon mă ajută să-mi scot jacheta.

– Numai atât ai pe tine? zise Derek. Unde ți-e treningul?

– Nu ne-au dat timp să ne luăm nimic. Am bani. O să-mi cumpăr unul.

– Două, zise Simon. E frig al naibii după ce apune soarele. Trebuie să te fi simțit ca o înghețată pe băț noaptea trecută.

Am ridicat din umeri.

– Am avut alte griji în minte.

– Mătușa ei și Rae, completă Tori.

– O s-ajungem și la asta, am zis eu când Simon se uită întrebător la mine. Sunt multe de povestit ca să ne punem la curent. Începeți voi, băieți!

nouăsprezece

– S-O LUĂM DE LA ÎNCEPUT, atunci, zise Derek, instalându-se pe lada lui. Ultima oară când te-am văzut, fugeai către depozit, împreună cu Rae. Ne-a ținut figura cu distragerea atenției și am scăpat, dar nu ne-am putut întoarce o vreme, temându-ne că mai supravegheau locul. Iar când am ajuns acolo, voi nu mai erați.

– Rae m-a convins să plecăm.

Spusese că, atunci când rămăsese singură cu Simon, Simon nu pomenise nici măcar o dată de mine, ci își făcea griji numai pentru fratele lui. Eu știam că nu era adevărat, dar ea știuse că asta avea să mă facă să mă simt prost, poate destul de prost cât să plec împreună cu ea, iar acum îmi era jenă că îi mersese.

– Ea... a zis niște chestii. M-a convins să plecăm ca să o las pe mătușa Lauren să se ocupe de brațul meu, și dup-aceea...

Le-am depănat firul ultimelor două zile, pas cu pas, revelație cu revelație. Când am terminat, au rămas cu toții tăcuți, chiar și Tori.

– Deci Brady și Liz sunt morți, zise Simon, încet. Și, bănuiesc, fata cealaltă... cea care a fost expediată mai devreme.

– Amber, zise Tori. O chema Amber.

Am încuviințat din cap.

– Era pe listă. Toți trei erau.

Un alt moment de tăcere.

– Rae și mătușa Lauren sunt încă acolo, am mai zis eu. Știu că Rae ne-a trădat și că mătușa mea a fost una de-a lor, dar e musai să le scot de acolo. Nu mă aștept la vreun ajutor în treaba asta...

– Nu, ai dreptate, zise Simon. Rae a greșit, dar cu siguranță nu merită să moară pentru asta.

– Știu că nu le putem salva singuri.

M-am uitat pe furiș la Derek. Când el a dat din cap aprobator, am simțit un junghi de dezamăgire, ca și cum sperasem că ei or să mă contrazică și or să declare că am putea s-o facem. Avea dreptate, desigur. N-am fi putut.

– După ce-l vom găsi pe tatăl vostru, vreau să mă întorc, am zis eu. Bănuiesc că acum știm de ce v-a luat pe voi doi și a fugit.

– Pentru că a decis că modificarea genetică a fiului său n-a fost o idee atât de strălucită, la urma urmelor?

În vocea lui Simon răsuna o amărăciune care mă surprinse. Tot timpul ăsta nu mă gândisem la asta – fusesem prea calată pe ideea că tatăl lui Simon era „tipul cel bun". Dar și el își adusese fiul și-l introdusese în experiment, ca toți ceilalți părinți.

– Au încercat să facă ce era mai bine, am zis eu, amintindu-mi de scrisoarea mătușii mele. Au crezut că asta ne va face viețile mai ușoare. Grupul Edison le-a vândut visul ăsta, iar când lucrurile au început să meargă prost, tatăl tău s-a retras. Și mătușa Lauren a încercat... Mi-am atins scrisoarea din buzunar. Numai că prea târziu.

– Și apoi, mai sunt și aceia dintre noi ai căror părinți n-au regretat-o niciodată, zise Tori. Ale căror mame s-au dovedit a fi niște desăvârșite ticăloase fără

scrupule. Dar, hei, cel puțin nu poate spune nimeni că n-am aflat-o franc. Rupse și ultima bucată de ambalaj de pe batonul ei energizant. Totuși nu înghit porcăria asta cum că noi am fi rebuturi, continuă ea. Au vrut supranaturali mai puternici. Ei, asta suntem noi. Acum nu trebuie decât să ne învețe cum să ne controlăm.

– Du-te înapoi și spune-le lor asta, zise Simon.

– Dar tu? făcu semn Tori către Simon. Puterile tale funcționează corect. Nici măcar n-ai primit consiliere la Sanatoriul Lyle.

– Simon nu e pe listă. Îl consideră un succes.

– Depinde ce înseamnă asta, se foi Simon pe lada lui. Așa-numitele succese ale experimentului par să aibă puteri mai slabe, dar poate că n-au început încă să se manifeste. Când o vor face, am putea avea și noi aceleași probleme.

Tori dădu din cap.

– Bombe cu ceas care ticăie.

Exact ce spusese semidemonul...

Nu le pomenisem de semidemon. O complicație inutilă și o șansă pentru Derek de a-mi spune că fusese o stupizenie din partea mea și s-o ascult măcar. Cât despre ce spusese, despre întoarcerea mea acolo ca s-o eliberez... Nu era ceva la care să vreau să mă gândesc în clipa aceea. Dacă era să ne întoarcem, aveam să fim împreună cu tatăl lui Simon, iar el cu siguranță avea să găsească o cale de a opri Grupul Edison *fără* să elibereze nici un demon.

– Tata o să lămurească toate necunoscutele, zise Simon.

– Grozav, zise Tori. O să le putem salva pe mătușa lui Chloe și pe Rae, și-o să ne clarificăm toate problemele... de îndată ce-o să vă găsiți voi tatăl absent. Și planul ăsta cum merge? Se uită în jur: Nu prea bine, văd eu.

Ochii lui Simon fulgerară mânioși, dar clipi și le stinse văpaia.

– Lucrăm la asta.

– Cum?

– Mai târziu, zise Derek. În clipa asta, trebuie să-i facem rost lui Chloe de niște haine mai groase...

– Chloe, Chloe, Chloe. Încetați să vă mai faceți griji pentru biata micuță Chloe. N-a înghețat, deocamdată. Revenim la tatăl vostru: vreun indiciu? Vreo sugestie?

– Nu încă, zise Simon.

– Și deci ce-ați făcut voi doi în ultimele două zile?

Mânia lui izbucni, iar de data asta o lăsă să se vadă, întorcându-se spre Tori atât de repede că ea se făcu mică.

– Am petrecut fiecare minut din ele ocupându-ne de trei lucruri: să supraviețuim, s-o găsim pe Chloe și să-l găsim pe tata. Dar *tu*, ce-ai făcut?

– Am fost închisă.

– Zău? Asta n-a fost un obstacol pentru Chloe. Ce ai de adăugat, Tori? Tu ai descoperit *ceva*? Sau doar i te-ai suit în cârcă, atunci când a fost să scape ea?

– Tori m-a ajutat, am zis eu. Dacă n-ar fi fost ea...

Ea se răsuci brusc, să mă privească în față:

– Să nu mă aperi tu pe mine, Chloe Saunders.

Tăcere. Apoi Derek spuse:

– Unde te putem duce, Tori? La un bunic? Prieten? Acum ești afară și ești în siguranță, și sunt sigur că există un loc în care ai prefera să fii.

– Nu.

Am deschis gura să le spun ce se întâmplase cu tatăl ei, dar privirea ei fioroasă m-a făcut să-mi înghit vorbele.

– Nu are la cine să se ducă, am zis eu. Ca și mine.

– Trebuie să existe cineva, zise Derek, poate nu în Buffalo, dar o să-ți cumpărăm noi un bilet de autobuz.

– De preferință, la unul care să plece în următoarea oră? zise ea. Nu plec nicăieri. Mă alătur micii voastre găști de copilași eroi în aventura căutării Supertăticului.

Simon și Derek schimbară o privire.

– Nu, zise Derek.

– Nu? Scuză-mă, *Rae* a fost cea care v-a trădat, băieți. Nu eu. Eu am ajutat-o pe Chloe.

– Și tot Rae a chinuit-o la Sanatoriul Lyle?

– Chinuit-o? pufni ea, batjocoritor. N-am...

– Ai făcut tot ce-ai putut s-o vezi pe Chloe dusă de-acolo, zise Simon. Și când asta n-a ținut, ai încercat s-o ucizi.

– S-o ucid? Tori își strânse buzele. Eu nu sunt mama. Să nu îndrăznești să mă acuzi...

– Ai atras-o în spațiul de intervenție, zise Derek. Ai lovit-o în cap cu o cărămidă, ai legat-o și i-ai pus căluș, și-ai încuiat-o acolo. Ai verificat măcar să fii sigură că era în regulă? Că nu-i spărsese capul?

Tori bolborosi un protest, dar după groaza care i se citea în ochi, am înțeles că nici nu-i trecuse prin minte o asemenea posibilitate.

– Derek, am zis, eu nu mă gândesc...

– Nu, *ea* nu se gândește. Ar fi putut să te omoare cu cărămida aia, să te sufoce cu călușul, să-ți provoace un stop cardiac de spaimă, ca să nu mai vorbesc de ce ți s-ar fi putut întâmpla dacă nu te-ai fi dezlegat. Nu durează decât vreo două zile ca să mori din cauza deshidratării.

– N-aș fi lăsat-o *niciodată* pe Chloe să moară. Nu mă poți acuza de asta.

– Nu, zise Derek. Ci doar c-ai vrut s-o vezi închisă într-un spital de boli mintale. Și de ce? Pentru că nu-ți

plăcea ție de ea. Pentru că vorbea cu un băiat pe care tu îl plăceai. Poate că nu ești ca mama ta, Tori. Dar așa cum ești... O țintui cu o privire de gheață. ...Nu te vreau prin preajmă.

Expresia de pe chipul ei... m-a îndurerat, fie că avea sau nu ea chef de mila mea.

– Nu avem încredere în tine, zise Simon, pe un ton mai blând decât al fratelui său. Nu putem lua cu noi pe cineva în care nu avem încredere.

– Și dacă eu n-am nici o obiecție, am intervenit. Dacă mă simt în siguranță cu ea...

– Ba nu te simți deloc în siguranță, zise Derek. Dar n-ai s-o abandonezi la primul colț de stradă, totuși, pentru că nu ești genul ăsta de persoană. Îi întâlni privirea lui Tori și continuă: Dar eu sunt genul ăsta de persoană. Chloe n-o să te silească să pleci, pentru că s-ar simți groaznic dacă ți s-ar întâmpla ceva rău. Mie nu-mi pasă. Tu ți-ai făcut-o cu mâna ta.

Ei, acum era prea dur! Simon se foi și dădu să deschidă gura.

I-am luat-o înainte:

– Și unde să se ducă? Nu are nici un ban. La oricine s-ar duce aproape sigur ar suna la părinții ei.

– Nu-mi pasă.

– Nu putem face asta, zise Simon. Nu-i drept.

Știam că Derek nu era lipsit de milă – nu putuse uita ce îi făcuse băiatului aceluia care-l atacase pe Simon. Dar parcă ținea o listă cu plata și răsplata fiecăruia, iar dacă ajungeai în partea cu greșelile, cum păți Tori, n-avea nici o ezitare să „te abandoneze la primul colț de stradă", să-ți înfrunți singur soarta care te așteptă.

– Nu, am spus eu.

– Nu se negociază. Ea nu vine.

– Bine, am zis și m-am ridicat, scuturându-mi jeanșii. Haide, Tori!

Când Simon a sărit în picioare, am crezut că voia să mă oprească. În loc de asta, a luat-o după mine până la ușă. Tori ne-a ajuns din urmă și am intrat în încăperea cealaltă, mai înainte ca Derek să vină în fugă și să mă prindă de braț cu o smucitură care m-a ridicat de la pământ.

M-am chircit și i-am desprins degetele:

– Nu de ăsta!

Mi-a lăsat brațul repede, dându-și seama că mă apucase de cel rănit. Un lung moment de tăcere, apoi:

– Fie! Se întoarse spre Tori: Trei condiții. Unu, indiferent ce problemă ai tu cu Chloe, renunță. Ia-te iar de ea și-ai plecat.

– 'Nțeles, zise Tori.

– Doi, renunță la Simon. Nu e interesat.

Ea se înroși și răspunse răstit:

– Cred că de-asta mi-am putut da seama și eu. Și numărul trei?

– Renunță la aroganța ta.

douăzeci

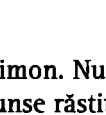

ODATĂ CE A LUAT SFÂRȘIT acel episod de urâciuni, am fost – pentru prima oară în viața mea – nerăbdătoare să merg la cumpărături. Abia așteptam să scap de locul acela umed, întunecat și rece, care-mi amintea prea mult de pivnițele pe care le uram. Să fiu departe de mortul acela, ale cărui vibrații mă țineau cu nervii întinși la maximum. Să am haine călduroase, mâncare adevărată și o baie adevărată, cu săpun, apă curentă și o toaletă. Nu mă întrebați ce făcusem în privința

„nevoilor trupului" până acum – răspunsul e mai bine să rămână nespus.

– Dacă ajungem destul de departe de locul ăsta cât să fim în siguranță, aș vrea să încerc să-mi folosesc cardul, am zis eu. Contul meu este probabil blocat, dar merită o încercare. Am putea avea la dispoziție, oricând, mai mulți bani.

– Avem noi ceva, zise Derek.

– OK. Dacă nu crezi că e bine pentru mine să încerc.

– N-ai să ieși afară, Chloe. Ne ducem noi. Tu o să stai aici.

– Unde o să fii în siguranță, zise Tori. N-am vrea să-ți rupi vreo unghie folosindu-ți cardul.

– Tori..., făcu Derek, întorcându-se. Ai fost avertizată. Las-o în pace.

– Înțepătura asta fusese pentru tine, băiete-lup.

Glasul lui coborî încă o octavă, devenind aproape un mârâit.

– Nu-mi spune așa.

– Vă rog, am putea să nu ne mai certăm? am intrat eu între ei. Dacă n-am dovedit până acum că sunt atentă și că pot să-mi văd de grijă singură...

– Ba ai dovedit-o, zise Simon. *Asta* e problema.

Îmi întinse o tăietură din ziar. Am citit titlul, apoi m-am așezat încet pe o ladă, cu ochii fixați pe articol.

Tatăl meu oferea o jumătate de milion de dolari recompensă pentru informațiile care ar fi condus la aducerea mea în siguranță acasă. Era și o fotografie de-a mea – cea de la școală, de anul trecut. Și era una și de-a lui, la ceea ce părea o conferință de presă.

În noaptea de după căderea mea nervoasă la școală, tata venise să mă vadă la spital. Venise cu avionul de la Berlin și arăta rău – extenuat, neras și îngrijorat.

Arăta încă și mai rău în fotografia din ziar, cu cearcăne negre și fața trasă.

N-aveam nici o idee ce hotărâse Grupul Edison să-i spună tatei despre dispariția mea. Probabil îi serviseră o poveste, poate despre cum fusesem transferată și nu mă putea vizita, deocamdată. Ar fi vrut să-mi acopere dispariția, dar se mișcaseră prea încet.

Încercaseră să-și șteargă urmele, totuși. Potrivit declarației surorilor și a colegei mele de cameră, Rachelle – intervievată pentru ancheta jurnalistică – eu fugisem.

Oare tata crezuse una ca asta? Bănuiesc că da. Articolul îl cita spunând că nu știuse să se ocupe de mine – că greșise în multe privințe vizavi de mine – și că își dorea cu disperare să aibă șansa să o ia de la capăt. Când am citit asta, mi-au curs lacrimile pe ziar. Mi le-am șters grăbită.

– O jumătate de milion? citi Tori peste umărul meu. Grupul Edison trebuie să fi umflat nota, ca să ne aibă înapoi.

Simon îi arătă data. Ieri-dimineață, când noi ne mai aflam încă în custodia lor.

– OK, zise Tori. Atunci i-au spus tatălui ei să facă tam-tamul ăsta cu fuga ei, ca să nu le pună nimeni întrebări. El oferă niște bani pe care nu va trebui niciodată să-i plătească, pentru că știe foarte bine unde este fiica lui.

Am clătinat din cap.

– Mătușa mea a spus că el nu știe nimic despre Grupul Edison.

M-am mai uitat o vreme lung la articol, apoi l-am împăturit repede.

– Trebuie să-l avertizez.

Derek îmi tăie calea.

– Nu poți face asta, Chloe.

– Dacă el face asta – am fluturat eu ziarul –, se pune singur în primejdie și nu știe. Trebuie să-l previn...

– Nu e în primejdie. Dacă l-ar fi putut ține departe de media, să nu devină știre-bombă, poate. Dar acum, dacă s-ar întâmpla ceva cu el, n-ar face decât să atragă mai mult atenția. Este evident că nu le-a pus la îndoială povestea despre fuga ta, așa că or să-l lase în pace... câtă vreme nu descoperă adevărul.

– Dar trebuie să-l anunț că sunt bine. E îngrijorat.

– Și va trebui să mai fie îngrijorat încă puțin timp.

– Putem fi siguri că nu face și el parte din complot? întrebă Tori. Ce-a spus mătușa ta? A păcălit-o pe mama ta să accepte modificarea genetică? Sau mama ta a fost cea implicată?

Am scos scrisoarea mătușii Lauren și mi-am trecut degetele peste ea. Apoi le-am citit ce scrisese – părțile care îi interesau pe ei.

– Nimic despre tatăl tău? întrebă Derek.

Am șovăit, apoi am dat din cap.

– Ce anume?

– Că n-a fost implicat, cum am spus.

– Ceea ce înseamnă că ar fi în regulă dacă l-ar contacta Chloe, nu-i așa? zise Simon.

Derek îmi studie cu atenție fața. Apoi spuse, cu voce joasă:

– Chloe...

– A spus... mătușa a spus să mă țin departe de el.

Bănuiesc că Derek a avut încredere în mine că n-am să dau fuga la primul telefon public ca să-l sun pe tata, fiindcă după aceea toți trei au plecat la cumpărături.

Atât mătușa mea cât și Derek erau de părere că ar fi trebuit să mă țin departe de tata. Derek zicea că l-aș pune în pericol; mătușa Lauren își închipuia probabil că el m-ar pune în pericol pe mine.

Îl iubeam pe tata. Poate că muncea prea mult, că nu stătea destul acasă, că nu prea știa ce să facă el cu mine, dar se străduia cât putea. Spusese că va sta pe-aproape, cât aveam să rămân eu la Sanatoriul Lyle, dar când o problemă urgentă de afaceri l-a chemat în străinătate, nu m-am supărat pe el că a plecat. Își aranjase în schimb treburile astfel încât să-și ia o lună liber după externarea mea și asta fusese mai important pentru mine. Crezuse că eram în siguranță la Sanatoriul Lyle, sub supravegherea mătușii mele.

Probabil se gândise că mă simțisem atât de rănită și de furioasă, încât îmi luasem câmpii. Și-acum, fiica lui schizofrenică bătea străzile din Buffalo. Aș fi vrut să-l sun și să-i spun doar atât: „Sunt bine." Dar Derek și mătușa Lauren aveau dreptate. Dacă făceam asta, poate că n-ar mai fi fost bine... pentru nici unul dintre noi.

Ca să-mi mut gândurile de la tata, m-am hotărât să văd ce era cu mortul. După cele întâmplate cu liliecii, dacă era vreo cale de a-mi corecta și ascuți simțurile, trebuia să încep să exersez de pe acum, ca să pot să-mi dau seama de existența unor cadavre în apropiere *mai înainte* de a le trânti accidental spiritele înapoi în ele.

Părea că funcționează ca un radar. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât mai puternică devenea senzația. Ceea ce ar fi trebuit să facă descoperirea cadavrului floare la ureche, dar nu era așa. „Senzația" era doar o vagă neliniște, o furnicătură pe ceafă și o surdă durere de cap; iar când părea să crească în intensitate, mi-era

imposibil să spun dacă detectasem cadavrul, dacă era doar o reacție a nervilor mei sau un curent de aer.

Nu-mi dădeam seama la ce folosise clădirea aceasta cândva. Buffalo e plin de clădiri și case abandonate. Mergi pe autostrada I-90 și-o să le vezi – construcții dărăpănate, ferestre bătute în scânduri, curți pustii. Aceasta de aici nu era mai mare ca o casă, cu încăperi ca de casă, deși privită de afară nu arăta a casă. Interiorul era plin de vechituri – cutii de carton mucegăite, bucăți de lemn, mobile sparte, grămezi de moloz.

Sunt sigură că aș fi putut găsi cadavrul fără să-mi folosesc puterile – erau doar opt încăperi. Dar le-am folosit, totuși, pentru practică. În cele din urmă, l-am găsit într-un colț îndepărtat. Din ușă, arăta doar ca un maldăr de zdrențe. Când am ajuns mai aproape de el, am văzut ceva ițindu-se de sub zdrențele acelea – o mână, cu carnea putredă căzută în mare parte, lăsând doar oasele. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât vedeam mai multe – un picior, apoi un craniu, corpul rămas doar schelet. Indiferent ce miros împrăștia, nasul meu omenesc nu era destul de bun să-l detecteze.

Zdrențele, mi-am dat eu seama, erau de fapt haine și nu toate ferfenițite, ci doar boțite în jurul a ceea ce mai rămăsese din corp. Mortul purtase cizme, mănuși, jeanși și o bluză de trening cu un logo decolorat. Câteva șuvițe de păr cărunt, lung, ieșeau de sub pălărie, dar nici hainele, nici leșul nu lăsau să se înțeleagă dacă era bărbat sau femeie, dar instinctiv l-am desemnat în minte drept un „el".

La un anumit moment din iarna trecută, această persoană se strecurase aici ca să scape de frig, se ghemuise în colțul ăsta și nu se mai ridicase niciodată. Nu se putea să fi fost noi primii care îl descoperiseră. Oare toți ceilalți se ținuseră departe, cum făcuserăm și noi?

Nici un gând de a anunța autoritățile, de a-l scoate la lumină, de a-l identifica și a-l îngropa?

Oare era pe o listă de persoane dispărute? Era cineva care-l aștepta să se întoarcă acasă? Cineva care oferise o recompensă, ca tata?

Deși nu chiar atât de mult, eram sigură. *O jumătate de milion* de dolari. Asta avea să pună în mișcare toate lepădăturile din Buffalo. Ce-o fi fost în mintea tatei?

Dar nu gândise. El doar mă voia înapoi, acasă, în siguranță.

Am clipit des, ca să-mi limpezesc ochii de lacrimi. Grozav. Nici măcar când examinam un cadavru nu mă puteam opri de a-mi mai face griji pentru tata.

Bine, și tipul ăsta? Cineva trebuie să se fi îngrijorat pentru soarta lui. Dacă i-aș putea contacta spiritul, poate aș putea primi și transmite mai departe un mesaj. Însă nu puteam risca să-l readuc accidental din moarte înapoi în corpul lui, cum făcusem cu liliecii.

O bătaie pe umăr m-a făcut să mă răsucesc ca un titirez.

– Iertare, zise Simon. Am crezut că m-ai auzit venind. Văd că l-ai găsit pe colegul nostru de cameră. Încercai să comunicați?

– Încercam să *nu* comunicăm.

– Se pare că stă aici de ceva vreme. Se lăsă pe vine lângă cadavru. Ne-am putea juca de-a CSI[1], știi, să determinăm de cât timp este mort. Nu văd nici un vierme.

– Nu-i încă anotimpul pentru ei.

Se strâmbă.

– Firește, ai dreptate. E încă destul de rece aici. În mod cert a murit cu mai multe luni în urmă, însemnând că n-au fost viermi. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

[1] Abreviere de la *Crime Scene Investigation*, ancheta judiciară de la locul crimei și titlul unui serial TV de succes.

Derek a făcut un experiment la un concurs de știință, acum câțiva ani, despre viermi și descompunere. Îmi surprinse privirea. Da, scârbos. Într-un fel și interesant, dar eu nu l-aș întreba pe Derek despre asta. A fost supărat rău. A ieșit doar al doilea la finala pe oraș.

– Aha, mai slab. M-am dat în spate când el s-a ridicat în picioare și-am continuat: Eu am terminat aici, totuși, așa că aș prefera să mă îndepărtez. Eu și cadavrele n-o ducem bine împreună.

M-am gândit o clipă să-i povestesc despre lilieci. Simțeam nevoia să-i spun cuiva, să discutăm, să primesc un sfat, dar...

– Am vrut doar să văd dacă îmi pot folosi puterile ca să-l găsesc.

– Presupun că răspunsul e da.

Am încuviințat din cap și am părăsit încăperea.

– Putem găsi un alt loc în care să stăm, zise el. Derek n-are nimic împotrivă. Serios.

– Sunt bine. Apropo de Derek, unde e?

– Încă la cumpărături. M-a trimis înapoi să-ți țin de urât. Se aplecă la urechea mea: Cred că voia de fapt să petreacă mai mult timp cu Tori.

Am râs.

– Vrei să facem pariuri pe cine se întoarce viu?

– Derek, nu începe vorbă. Ultima oară când l-am văzut, îi poruncea să meargă să caute mai multe păturI. Acum trebuie să fie pe drum încoace, lăsând-o pe ea să-și găsească singură calea și sperând că nu se va descurca.

– Cât de supărat e? Pentru faptul că e și ea cu noi?

– Supărat? L-aș cota cu un cinci. Enervat? Cu unsprezece. O să treacă peste. Toți va trebui s-o facem. Cel puțin, până se plictisește ea și-și aduce aminte de vreo mătușă de mult pierdută prin Peoria.

Când ne-am întors în încăperea unde ne stabiliserăm, Simon s-a apucat să întindă o masă cu tot ce avusese mai bun de oferit un magazin de cartier – suc, lapte, iaurt, mere, biscuiți din făină integrală și brânză felii.

– Pentru toate dietele... mai puțin una, zise el și-mi întinse un baton de ciocolată. Desertul.

– Mersi.

– Acum, dacă mă scuzi un moment, o să te scutesc de vederea sângelui și-a acelor înainte de masă.

– E în regulă. Nu mă deranjează chestiile astea.

El se întoarse totuși cu spatele, testându-și sângele, apoi își făcu o injecție.

– Și eu care consideram că vaccinurile anuale contra gripei sunt o pacoste, am zis. Trebuie să faci asta în fiecare zi?

– De trei ori injecțiile, de mai multe ori testarea.

– Trei injecții?

Își puse borseta deoparte.

– M-am obișnuit. Am fost diagnosticat la trei ani, așa că nu-mi amintesc să nu le fi făcut vreodată.

– Și trebuie să faci asta mereu?

– Există și o pompă pe care o pot folosi. O fixez de picior și ea-mi monitorizează încontinuu nivelul de zahăr din sânge și injectează insulină când și cât e nevoie. Am avut una, când am împlinit treisprezece ani. Dar... Dădu din umeri. Făcusem o înțelegere cu tata, că pot avea una numai dacă n-o foloseam ca pe o scutire de a mânca orice voiam. Prea multă insulină nu face bine. Am zbârcit.

– Prea multe dintr-astea? am întrebat, agitând batonul de ciocolată.

– Nuu. Prea mulți carbohidrați în general. Ieșeam la pizza cu gașca și nu voiam să mănânc numai două

bucăți, dacă toți ceilalți înfulecau șase. Toată lumea râde de tine că ții o dietă, că ești ca o fată...

– Ei, asta e o jignire.

– Hei, aveam treisprezece ani. Știu că era o prostie, dar când ești mereu noul coleg, tot ce vrei este să te integrezi. Bănuiesc că știi cum e. Probabil ai fost în tot atâtea școli în câte-am fost și noi.

– Zece... nu, unsprezece.

– Un element comun. Mișto. Mușcă din mărul său. Acum, că mă apropii de foarte matura vârstă de șaisprezece ani, totuși, am scăpat de asta. Tata și cu mine eram în negocieri ca să-mi recapăt din nou pompa când a dispărut.

– Simon? răsună vocea lui Tori prin clădire.

– Gata cu liniștea și pacea, murmură el, apoi strigă: Suntem aici!

douăzeci și unu

DEREK SE ÎNTOARSE cărând sacoșe pline de cumpărături și bani. Îi dădusem cardul meu și PIN-ul, iar el găsise un bancomat fără cameră de supraveghere. Cardul nu era blocat. El retrăsese limita mea de patru sute de dolari. Nu mai puteam repeta figura – de fiecare dată când îl foloseam, banca avea să afle că mă aflam încă în Buffalo, iar Derek se temea că Grupul Edison ar fi în stare să descopere asta.

Îmi întinse banii și chitanța, împăturită discret. Tori smulse chitanța și-o deschise.

– Dumnezeule, ăsta-i contul tău de bancă sau fondul pentru colegiu?

I-am luat-o înapoi.

– Tata depune în contul ăsta alocația mea. După cincisprezece ani, s-au adunat.

– Și-ți dă voie să-l accesezi pur și simplu?

– De ce nu?

– Ăăă, pentru că i-ai putea cheltui? Nu, stai! Lasă-mă să ghicesc. Ești prea responsabilă pentru una ca asta.

– E deșteaptă, zise Simon.

– Așa numești tu asta? Eu mă gândeam că înseamnă mai degrabă...

Căscă.

Simțeam că mi-au luat foc obrajii.

– Destul, mârâi Derek.

– Da, nu uita cine ți-a dat ție banii pentru astea, zise Simon, împungând cu degetul sacoșa de cumpărături a lui Tori.

Lui Tori îi zvâcni falca.

– Au fost doar douăzeci de dolari pentru mâncare și o pătură, și țin socoteala. O să-i dau banii înapoi. Și eu sunt responsabilă. Însă nu... dezgustător de responsabilă, zise ea, făcând semn către chitanța mea.

Am luat sacoșa pentru mine de la Derek.

– Deci, eu ce-am primit? Am scotocit înăuntru. Un rucsac. Două bluze sport. Mulțu...

Bluzele sport se despăturiră, iar Tori, cu gura plină de apă minerală, se înecă, pufnind în râs.

M-am întors, încet și cu calm, către ea.

– Tu le-ai ales?

Ea-și ridică mâinile.

– Nu-nu. M-am oferit să aleg eu ceva, dar Derek a insistat. Se întoarse spre el: Nu-i de mirare că ai stat atâta. Trebuie să te fi chinuit mult ca să găsești unele atât de urâte.

Îmi cumpărase două bluze sport gri, cu glugă, identice, făcute din poliester lipicios, cum se găsesc doar în cele mai ieftine magazine de reduceri, genul ăla care lucește ca plasticul și ți se agață de piele.

– Ce? făcu Derek.

– Sunt OK. Mulțumesc.

Tori întinse mâna și prinse eticheta, apoi râse.

– Mă gândeam eu. Sunt *bărbătești*. Mărimea 12 bărbătești.

– Și? Cele de femei costă mai mult. Mi-am închipuit că n-o să conteze pentru Chloe.

Tori se uită la mine. Apoi își coborî privirea la pieptul meu și începu să râdă.

– Ce? întrebă Derek.

– Nimic, pufni Tori. Ai fost doar sincer, nu?

– Tori? interveni Simon. Taci din gură. Chloe, o să-ți luăm altceva, mâine.

– Nu, Derek are dreptate. Astea or să se potrivească. Mulțumesc.

Cu obrajii arzând, am bolborosit ceva că mă duc să le probez și am fugit din încăpere.

Când a început să se însereze, ne-am pregătit culcușurile pentru noapte. Era abia ora opt, iar Tori protestă, cu obidă. Derek i-a spus că era liberă să rămână trează, câtă vreme nu consuma bateriile lanternei, și că putea să nu doarmă până dimineață. Nu mai trăiam într-o lume a întrerupătoarelor de curent. Trebuia să folosim lumina soarelui, când se putea, și să dormim, când nu se mai putea.

Mie îmi convenea. Nu mă simțeam dispusă pentru o petrecere cu noapte albă. Simon a încercat să mă înveselească, dar asta n-a făcut decât să mă deprime și mai tare. Nu voiam să am *nevoie* să fiu înveselită. Voiam să

mă rostogolesc sub lovituri de pumni și să sar înapoi la bătaie zâmbind.

Nu mă puteam opri să mă gândesc la mătușa Lauren. Mă gândeam și la Rae, și la tata, dar cel mai mult la mătușa Lauren. Îmi spuneam că tata și Rae erau în afara pericolului, deocamdată. Cei din Grupul Edison nu l-ar fi sâcâit pe tata, câtă vreme el habar n-avea de existența lor. Iar Rae era avansată bine pe drumul ei spre „reabilitare", potrivit fișierului aceluia. Dar în ceea ce-o privea pe mătușa Lauren, nu puteam găsi nici un motiv logic pentru care Grupul Edison s-o păstreze în viață. De fiecare dată când deschideam ochii, mă așteptam să-i văd spiritul stând în fața mea.

Până și atunci când reușeam să mă silesc să nu mă mai gândesc la ea, singura alternativă erau grijile mult mai lumești și un sentiment general de dezamăgire.

Îi găsisem pe băieți. Îi adusesem insulina lui Simon. Descoperisem eu singură secretele Grupului Edison. Și drept răsplată? Tori mă lua în tărbacă ori de câte ori prindea ocazia, încercând să mă pună într-o lumină proastă în fața lui Simon.

Dacă exista vreun moment în viața mea în care să nu mă fi simțit *decât* neghioabă și plicticoasă, acela era acum. Puteam vorbi cu morții. Puteam *învia* morții. În ultima săptămână, complotasem și concepusem stratageme îndeajuns cât să câștig un loc în *Survivor*[1].

Totuși, tot ce vedeam în minte era Tori căscând.

---

[1] Popular reality-show concurs, în care participanții sunt izolați în sălbăticie și se întrec pentru bani sau alte premii. Spectacolul prevede eliminări progresive, îngăduind concurenților să voteze excluderea unui membru al tribului, până când rămâne un singur concurent și câștigă titlul de „unic supraviețuitor".

Era drăguț să-l am pe Simon alături care să mă apere, dar era numai ca și cum ar fi făcut-o pentru sora lui mai mică. Mă tot gândeam la asta – cum îmi sărise el în apărare, cum îmi strânsese mâna, cum se aplecase și-mi șoptise la ureche – și aș fi vrut să citesc mai mult în gesturile acestea. Dar nu puteam.

Și atunci, ce? Cu tot ceea ce se petrecea, chiar îmi plângeam de milă pentru că un tip drăguț nu era interesat de mine „în modul ăla"? Asta mă făcea mai rău decât plicticoasă. Mă făcea toanta enervantă care se părea că Derek credea că sunt.

Că tot vorbeam de Derek... și zău că mai degrabă n-aș fi făcut-o... oare uitasem cum putea să fie? Nu, uitasem doar cum era să te afli de partea cealaltă a canalului de comunicare, pe post de receptor. Între el și Tori, cel puțin aveam să ies din povestea asta cu o piele mai groasă. Sau aveam să-mi pierd și ultimul dram de încredere în mine pe care-l mai aveam.

O noapte întreagă la dispoziție ca să mă sucesc și mă răsucesc, pierdută în coșmaruri despre mătușa Lauren, tata și Rae. Mă trezeam mereu, tresărind și nădușind, în timp ce toți ceilalți din jurul meu dormeau buștean. Trăgeam cu nesaț aer rece în piept și mă calmam cât să pot face la fel ca ei, însă doar pentru a mi se întoarce coșmarurile.

În cele din urmă, creierul meu din timpul somnului a găsit o distracție în exact același loc în care găsise una și creierul meu din starea de veghe: gândurile la cadavrul din camera cealaltă. De data asta, însă, n-am examinat obiectiv sau plină de compătimire situația lui. Am visat că trăgeam acel biet spirit înapoi în învelișul lui muritor, în timp ce el țipa și mă blestema.

Apoi visul s-a schimbat și eram din nou în spațiul de intervenție. Miasma mucedă, oribilă, a morților mă înconjura. L-am simțit pe Derek în spatele meu, i-am simțit căldura radiind din corp, în timp ce el îmi șoptea: „Chloe, haide."

Haide – unde? Eram prinsă în spațiul de intervenție, cu grozăviile alea târându-se spre mine, degetele lor reci, descărnate mă atingeau, duhoarea lor îmi răscolea stomacul.

Derek m-a zgâlțâit, iar eu am încercat să-l împing în lături și i-am spus că nu mă ajuta...

– Chloe?

Am sărit cât colo și visul se destrămă. Deasupra mea, ochi verzi sclipeau în întuneric.

– Derek? Ce...?

Mi-a astupat gura cu palma. Și-a aplecat gura la urechea mea.

– Acum ești trează? Vreau să faci ceva pentru mine.

Stăruința grăbită din vocea lui mi-a risipit orice fărâmă de somn din creier. Mi-am mijit ochii, încercând să-l văd prin beznă. Oare ochii îi ardeau de febră? Sau asta era doar lumina lor stranie, ca de pisică, în întuneric?

I-am dat mâna deoparte.

– Te Preschimbi iar?

– Ce? Nu. Sunt bine. Doar ascultă-mă, OK? Îți aduci aminte de cadavrul din camera cealaltă?

Vorbea încet, cu grijă.

Eu am încuviințat din cap.

– O să te gândești la cadavrul ăla pentru mine, OK? La spiritul care era în el. Trebuie să eliberezi...

– Să-l eliberez? D-dar n-nu l-am invocat...

– Ssst! Doar concentrează-te la eliberare, fără să-i trezești pe ceilalți. Poți să faci asta?

Am încuviințat din cap. Apoi am încercat să mă ridic în capul oaselor. Ceva greu îmi ținea picioarele la podea. M-am ridicat în coate. Derek a plonjat atât de repede, încât tot ce-am văzut a fost silueta lui neagră picând peste mine, mâinile lui apucându-mă de umeri și trântindu-mă la loc, țintuindu-mă la pământ.

Am intrat în panică. Nu m-am mai oprit să mă întreb ce făcea. Creierul meu n-a înregistrat decât un tip peste mine în mijlocul nopții și instinctul a ripostat. Am plesnit și am lovit cu mâinile și picioarele. Unghiile i-au prins obrazul și a căzut într-o parte, cu un geamăt de durere.

M-am căznit să mă ridic și mi-am simțit picioarele încă apăsate la podea... Acum am văzut de ce. Un cadavru se cățăra pe mine.

Era cel din încăperea de alături, puțin mai mult decât un schelet, acoperit cu haine și fâșii de carne uscată. Șuvițe soioase de păr i se lipeau în petice de țeastă. Ochii nu erau decât două găvane goale. Buzele i se duseseră de mult, lăsându-i craniului un rânjet permanent cu dinți putreziți.

Când am slobozit un scâncet, s-a oprit și a încercat să-și țină capul sus, craniul legănându-se dintr-o parte într-alta, orbitele căutându-mă orbește, falca deschizându-se cu un gutural ***hrra-hrra-hrra.***

Am scos un neprefăcut urlet de „regina țipetelor"[1], care a răsunat prin încăpere.

Am dat din picioare și m-am luptat, încercând să ies de sub oroarea aceea. Derek m-a apucat de subsuori și m-a scos dintr-o smucitură. Și-a lipit palma peste gura

[1] Expresia desemnează o actriță care a devenit asociată cu filmele de groază, fie prin apariția într-o producție notabilă a genului, fie prin constantele roluri de protagonistă și victimă frecventă în astfel de filme.

mea, dar încă îmi mai puteam auzi urletul, reverberând în jurul meu. A mârâit la mine să tac și, încercând să-i dau ascultare, mi-am dat seama că nu eu urlam acum.

– Ce e aia? țipa Tori. Ce e aia?

Fulgerul unei lanterne. Un mănunchi de raze ne-a intrat în ochi. Apoi și ea a urlat de-adevăratelea, destul de tare cât să-mi țiuie urechile. Cadavrul și-a ridicat capul, și-a deschis gura și a urlat, drept răspuns, un vaiet ascuțit.

S-a trezit și Simon. Când a văzut cadavrul, a revărsat un potop de sudalme.

– Fă-o să tacă! a mârâit Derek la el, arătând-o cu degetul pe Tori. Chloe! Calmează-te. Trebuie să te calmezi.

Am dat din cap, cu ochii fixați pe chestia aceea. Am încercat să-mi amintesc că nu era un „lucru", ci o persoană, însă tot ce puteam vedea era un schelet abia ținut laolaltă de niște bucățele de carne, al cărui cap se bălăbănea, ai cărui dinți clănțăneau...

Am tras aer în piept, respirând rapid.

– Calmează-te, Chloe. Calmează-te.

Nu era nimic calmant în tonul lui, doar nerăbdare răstită, care-mi spunea să încetez cu panica și să trec la treabă. M-am smuls din strânsoarea lui.

– Trebuie să..., începu el.

– Știu ce trebuie să fac, i-am retezat-o eu.

– Ce e chestia aia? bolborosea Tori. De ce se mișcă?

– Scoate-o afară de aici, zise Derek.

Când Simon o ducea pe sus pe Tori afară din cameră, am încercat să mă relaxez, dar inima îmi bătea nebunește, prea repede ca să mă pot concentra. Am închis ochii, doar ca să simt ceva pe picior. Deschizându-i iarăși, am văzut degetele căutându-mi piciorul.

M-am dat repede înapoi. Un braț mizerabil, acoperit de o zdreanță, s-a întins, oasele degetelor au râcâit ziarele de pe podea, în timp ce încerca să se împingă înainte, prea dezmembrat ca să se poată ridica în picioare. Cum de putea să se miște totuși? Dar se mișca. Întocmai ca liliecii din ajun, centimetru cu centimetru, venind către mine...

– Tu l-ai chemat, zise Derek. Și acum încearcă...

– N-am chemat nimic.

– Cumva l-ai invocat, iar acum încearcă să te găsească.

M-am concentrat, dar de cum mi-a atins piciorul, m-am ferit într-o parte. S-a oprit puțin, cu craniul bâțâindu-se, apoi și-a ațintit găvanele acelea goale asupra mea, în timp ce se întorcea din nou spre mine.

– Trebuie să-l eliberezi, zise Derek.

– Încerc.

– Încearcă mai mult.

Mi-am închis strâns ochii și mi-am format imaginea mintală a cadavrului. Mi-am închipuit spiritul prizonier înăuntru și mi-am imaginat cum îl trag afară...

– Concentrează-te, șopti Derek.

– Asta fac. Dacă ai tăcea...

Cadavrul se opri, de parcă mă putea auzi. Apoi întinse mâna, orbecăind, căutând. Mi-a găsit piciorul și degetele lui au început să-și pipăie calea către genunchi. Mi-am adunat curajul, rezistând impulsului de-a mă da la o parte. Avea nevoie să mă găsească, prin urmare l-am lăsat. Ignor asta și focalizez...

– Ce-ai făcut data trecută? întrebă Derek.

I-am aruncat o căutătură urâtă.

– Încerc să ajut, zise el.

– M-ai ajuta mai mult dacă ai tăcea...

A fost rândul lui să se încrunte.

– Trebuie să-l eliberezi, Chloe. Cu toate țipetele alea, în mod sigur ne-a auzit cineva și ai numai vreo cinci minute până vor da buzna pe ușa aia și vor vedea un cadavru târându-se...

– Și asta ar trebui să mă *ajute*?

– N-am vrut...

– Ieși.

– Eu doar...

– Ieși!

Se retrase. Mi-am închis ochii și am vizualizat în minte scheletul, spiritul captiv...

Un deget de os mi-a atins pielea, în locul unde bluza îmi ieșise din jeanși, și am tresărit, deschizând fulgerător ochii pentru a-l vedea chiar acolo, craniul la câțiva centimetri de fața mea, săltând și bălăngănindu-se.

Părul aspru și rar mi-a mângâiat gâtul și am scâncit. A rămas puțin nemișcat. Apoi craniul s-a apropiat și mai mult. Acum îi puteam simți mirosul, duhoarea slabă a morții pe care n-o remarcasem mai devreme, întorcându-mi stomacul pe dos, și gândul că era cineva înăuntru, prins în acea putreziciune...

A venit mai aproape.

– Oprește-te. Te-te rog, oprește-te.

A încremenit. Am stat așa, ochi în orbită, cât am respirat eu repede de vreo câteva ori, ca să mă calmez fără să-i inhalez duhoarea prea adânc.

I-am așteptat următoarea mișcare, dar n-a făcut vreuna.

Îi spusesem să se oprească și se oprise.

Mi-am amintit de fotografiile acelea vechi, sinistre, de pe Internet, ale necromanților conducând armii de morți. Mi-am amintit cartea pe care mi-o dăduse dr. Davidoff despre puterile necromanților.

Puterea de a vorbi cu morții. Puterea de a învia morții. Puterea de a controla morții.

– Dă-dă-te înapoi, am zis eu. Te-te rog.

S-a dat, încet, cu dinții clănțănind. Un sunet guturaI i se ridică din piept. Un mârâit.

Am îngenuncheat.

– Întinde-te pe podea, te rog.

În timp ce făcea asta, și-a ridicat fața spre mine, cu craniul legănându-se dintr-o parte într-alta ca un șarpe, și mârâitul i s-a prefăcut într-un șuierat horcăit. Am auzit șuieratul acela, și m-am uitat în găvanele acelea goale, și am simțit ură. Aversiunea ieșea valuri-valuri din cadavru. Nu îmi dădea ascultare pentru că voia, ci pentru că era nevoit. Era un spirit înrobit, invocat de un necromant, aruncat înapoi în corpul rămas cu puțin mai mult decât un schelet, silit să-l facă să se miște pentru a se supune voinței stăpânului său.

Am înghițit zgomotos nodul din gât.

– Î-îmi pare rău. N-am vrut să te aduc înapoi. N-am încercat asta.

Șuieră, încă legănându-și capul, de parcă nimic nu i-ar fi plăcut mai tare decât să-mi arate cum e când ești mort.

– Îmi pare foarte...

Mi-am înghițit cuvintele. Spiritul captiv aici nu voia scuze. Voia eliberare. Așa că mi-am închis ochii și m-am concentrat să fac asta să se întâmple, ceea ce a fost cu mult mai ușor acum, când nu trebuia să-mi mai fac griji că se cățăra el pe picioarele mele.

Când mi-am imaginat cum trag spiritul afară, clămpănitul a încetat atât de repede, încât am deschis ochii și am privit iscoditor, crezând că accidental îi poruncisem să facă liniște. Dar scheletul se prăbușise într-o grămadă nemișcată la picioarele mele. Spiritul plecase.

douăzeci și doi

Am tras adânc și tremurător aer în piept, mi-am frecat fața în palme și, când mi-am ridicat ochii, am văzut silueta lui Derek umplând cadrul ușii.

– Dacă bănuiești că ne-a auzit cineva, ar trebui să ne strângem lucrurile și să plecăm, am zis eu, cu o voce remarcabil de clară. O să-l lăsăm unde este acum, ca să poată fi găsit și îngropat.

În timp ce vorbeam, mi-a trecut prin minte nebuneasca idee că Derek ar fi putut fi chiar impresionat de cum rezolvasem, în cele din urmă, problema. Dar el doar a stat acolo, pipăindu-și zgârietura de pe obraz.

– Îmi pare rău pentru aia, am zis eu. Mi-am pierdut capul când tu...

– Ți-am dat opțiunea de a pleca mai devreme. Am spus că dacă ăla – făcu un gest spre cadavru – e o problemă, o să găsim un alt loc.

– Și am crezut că nu era o problemă, câtă vreme nu invocam nici un spirit.

– Dar ai invocat.

– *Dormeam*, Derek.

– Și ce visai?

Mi-am amintit și nu i-am răspuns.

– Ai visat că l-ai invocat pe el, nu-i așa?

– N-n-am vrut... Mi-am trecut iar palmele peste față. Oamenii normali nu-și pot controla visele, Derek. Dacă tu poți, atunci bănuiesc că ești într-adevăr mai deștept decât noi ceilalți.

– Bineînțeles că nu pot. Dar a fost o conjunctură nefastă... să fii tu atât de aproape de corpul unui mort.

Ar fi trebuit să știi asta, după experiența din spațiul de intervenție.

Știusem asta, mai ales după incidentul cu liliecii. Vocea mea interioară îmi spusese să plec, dar nu avusesem tăria să-mi recunosc frica. Mă temusem să arăt slăbiciune. Mă temusem c-o să fiu zeflemisită de Tori, c-o să-l agasez pe Derek, c-o să-l dezamăgesc pe Simon. Încercând să fiu puternică, fusesem proastă.

Am vrut să-mi mărturisesc greșeala până la capăt și să-i povestesc lui Derek despre liliecii. Dar când i-am văzut expresia – aroganța intolerantă care spunea că avusese el dreptate și că nu eram decât o toantă enervantă – exclus să mai recunosc ceva!

– E totul în regulă? întrebă Simon din spatele lui Derek, încercând să vadă peste umărul lui.

– E... s-a dus, am zis eu. Spiritul.

– Bine, pentru că am impresia că am auzit pe cineva venind.

– Și când aveai de gând să ne previi? se răsti Derek.

– Nu voiam să dau buzna aici și s-o întrerup pe Chloe. Se întoarse către mine: Ești bine?

– Bineînțeles că e bine, zise Tori, apărând în spatele lui Simon. Ea e cea care a înviat chestia aia. Ar trebui să ne întrebe ea pe noi dacă suntem bine, după ce am fost treziți în mijlocul nopții și complet traumatizați.

– Tu n-ai fost prea traumatizată să-ți iei peria de păr, zise Simon.

– Ca armă, da? Eu...

Am pășit între ei.

– A pomenit cineva despre faptul că am fi în primejdie de-a fi descoperiți? Hai să ne luăm lucrurile și să ne mișcăm.

– Dai ordine acum, Chloe? zise Tori.

– Nu, fac propuneri. Dacă alegi să nu le iei în seamă, e în regulă. Rămâi tu și dă explicații despre cadavru oricui o fi să vină.

– Da, zise o voce din spatele meu. Poate c-ar trebui să explici asta, fetițo.

O siluetă stătea în partea cealaltă a încăperii, numai conturul său fiind vizibil în întuneric. M-am întors către ceilalți, dar nici unul nu se mișcase. Doar se uitau toți la *mine*.

– Chloe? zise Simon.

Un bărbat ieși din umbră. Părul său lung era doar ușor atins de cărunțețe, dar obrazul îi era atât de ridat că părea de optzeci de ani. Privirea mea căzu pe bluza lui sport, împodobită cu emblema lui Buffalo Sabre[1]. Apoi m-am uitat la scheletul de pe podea, îndeajuns de răsucit ca să văd același blazon, aproape șters de tot, pe bluza lui zdrențuită.

– Chloe? zise el. Ăsta-i numele tău, puștoaico?

– Î-îmi pare rău. N-am vrut să te readuc din morți.

Simon sări în fața mea.

– Uite, spirite, știu că mă poți auzi. A fost un accident.

Omul plonjă prin Simon. Am căzut pe spate, cu un țipăt scurt. Simon se răsuci, dar Derek îl smuci, trăgându-l deoparte.

– Cu cine vorbește Chloe? întrebă Tori.

– Cu spiritul pe care l-a invocat, zise Simon.

– Luați-vă rucsacurile, zise Derek. Trebuie să plecăm odată.

---

[1] Pe emblema echipei jucătorilor de hochei profesioniști din Buffalo figurează un bivol (*buffalo*) deasupra a două săbii (*sabres*) încrucișate.

Când Tori și Simon ieșiră, Derek îmi urmări privirea, deducând unde stătea spiritul.

– N-a vrut să te învie. Și-a cerut iertare, iar acum plecăm, așa că n-o să se mai întâmple. Du-te înapoi la viața ta de după moarte.

Spiritul se duse cu pași mari ca să se zgâiască în sus la Derek.

– O să mă forțezi tu?

– Nu poate, am zis eu. Și nici nu te poate auzi. Îmi pare *rău*. Foarte...

Se răsuci către mine. M-am dat iarăși înapoi, dar Derek și-a pus mâinile pe spatele meu, oprindu-mi retragerea.

– Nu-ți poate face rău, șopti Derek. Fii fermă și spune-i să plece.

– Îmi pare foarte rău. M-am adunat și am făcut un pas în față. N-am vrut să te chem din morți. A fost un accident...

– Accident! N-a fost nici un accident. Tu și neisprăviții tăi de prieteni v-ați gândit că ar fi amuzant să mă târâți iar în... în chestia aia! Arătă către cadavru. Crezi că n-am mai avut de-a face cu puștani ca voi înainte? Scoțându-mă afară din locul în care dormeam ca să-mi dea șuturi. Burdușindu-mă pentru cizmele mele. Și acum veniți voi aici, vă desfășurați ritualurile satanice...

– Satanice? Nu. N-noi...

– Ai auzit? zise o voce îndepărtată. E cineva înăuntru.

Derek înjură, apoi îmi dădu un brânci către partea din spate a clădirii. Simon și Tori veniră în fugă.

– Doi bărbați, zise Simon. Polițiști, cred. Vin dinspre intrare...

– Ușa din spate, zise Derek. Hai!

Ușa de la intrare se deschise larg, bubuind de perete. Simon se răsuci pe călcâie și o luă către spatele casei. Noi l-am urmat.

– Hei! țipă spiritul. Unde credeți că vă duceți?

Un brânci de la Derek mă sili să merg mai departe.

– O, nu, n-ai să pleci, fetițo, zise spiritul. N-am terminat cu tine încă. O să plătești pentru isprava aia...

A mârâit amenințări în ceafa mea până ne-am furișat afară pe ușa din spate.

douăzeci și trei

– APLECAT? întrebă Tori, când m-am apropiat.

Am dat din cap și-am tras aer în piept. Aerul înghețat al nopții îmi arse plămânii. Nu simțeam frigul, totuși – purtam bluza mea, una dintre noile bluze sport cu gluga ridicată și, pe deasupra, jacheta. Nădușeala îmi șiroia pe față în timp ce mă străduiam să-mi recapăt răsuflarea. Mă despărțisem de ceilalți cu vreo două străzi mai în urmă, gândindu-mă că, fără grup, aș putea să-l pierd mai ușor. Avusesem dreptate.

N-am aflat cine venise să cerceteze ce era cu zgomotele. Poate polițiști, cum credea Simon, poate oameni ai străzii – nu zăboviserăm prin preajmă cât să-i vedem.

Acum stăteam într-o parcare, între o mașină break și o camionetă. Dinspre un club din apropiere, bubuia muzica. Asta m-a surprins – o parcare plină și un bar aglomerat, la o oră atât de târzie, într-o noapte din cursul săptămânii. Apoi m-am uitat la ceas și mi-am dat seama că nu era încă miezul nopții.

– N-ar fi trebuit s-o ștergi așa, zise Derek.

– Ți-am spus ce făceam. A ținut, nu?

– Nu poți...

– Las-o mai moale, murmură Simon. Trebuie să găsim un nou loc să dormim.

– Mulțumită nu spun cui, zise Tori.

– Nu e vina lui Chloe.

– Ba bine că nu. Până și Derek a spus la fel.

– Derek n-a vrut...

Am ridicat mâinile.

– Iau asupra mea toată vina. Am putea, vă rog, să nu ne mai ciondănim? Știu că toată lumea e cu capsa pusă, dar dacă tot trebuie să trecem prin asta...

– Dacă începi un speech despre cum va trebui să ne depășim cu toții neînțelegerile și să lucrăm împreună, o să vomit, zise Tori.

– Păi, aș face-o, dar mă tem că supranaturalul ăsta modificat genetic o să fie mâncat de un rechin modificat genetic.

Simon izbucni în râs.

– *Rechinii ucigași*[1]. Se uită la Derek. Nu l-ai văzut. Samuel L. Johnson ține grupului de supraviețuitori un speech despre cum trebuie să înceteze să se mai lupte între ei și să conlucreze. În mijlocul discursului, apare rechinul în spatele lui și-l mănâncă. Cea mai bună scenă de moarte din toate timpurile.

– Și e potrivită pentru oricine ține acel speech, ceea ce este și motivul pentru care eu n-o să-l țin.

– Dar ai dreptate, zise Simon. E timpul să stabilim un moratoriu pentru ciondăneală.

---

[1] Cu titlul original *Deep Blue Sea* (1999), film de acțiune și suspans, în care Samuel L. Johnson joacă rolul miliardarului invitat să sponsorizeze cercetările genetice pe rechini, ce ar trebui să ducă la un tratament pentru Alzheimer; rechinii scapă de sub control, inundă laboratorul și nimeni nu se mai gândește decât la supraviețuire.

– Moratoriu? zise Tori. Ooo, ce cuvânt. Te dai mare, Simon?

Ne-am întors cu toții să ne uităm la ea.

– Ce? făcu ea.

– Fără ciondăneală înseamnă fără împunsături, fără insulte, fără sarcasm, fără călcat pe bătături, zise Derek. Și înseamnă că probabil n-o să mai auzim un alt cuvânt de la tine vreo două zile.

– În ceea ce privește situația, am zis eu, îmi asum toată vina, așa că o să rezolv eu problema. Stați aici și o să găsesc un alt loc pentru noi...

Derek mă prinse de spatele jachetei.

– Tu mai ai încă o stafie enervată pe urmele tale și o uriașă recompensă pe capul tău. Rămâi aici cu Tori. Simon și cu mine o să găsim un adăpost nou. Apoi, înainte de a pleca, Derek se mai întoarse o dată spre mine: Vorbesc serios, rămâi chiar aici.

– Chiar dacă proprietarii ăstora – Tori întinse mâinile și bătu darabana pe mașinile din ambele părți – ies afară?

Derek n-o băgă în seamă.

– E în responsabilitatea ta, Chloe.

După ce au plecat ei, Tori se întoarse spre mine:

– De ce-l lași să scape așa de ieftin? Te tratează ca pe un copil mic.

N-am spus nimic, doar am început să mă îndepărtez de locul în care-mi ordonase Derek să rămân.

Ea zâmbi.

– Așa mai merge.

Am condus-o către o alee de pietriș dintre două clădiri. Acolo, m-am așezat pe jos.

– Aici e mai ferit, dar e încă destul de aproape.

Făcu ochii mari la mine.

– Glumești, nu?

Mi-am tras mânecile jachetei în jos, peste mâini, să-mi țină cald.

– Tu chiar asculți de el?

– Numai când are dreptate.

Se înfoie deasupra mea:

– Lași un băiat să-ți poruncească în felul ăsta? Care le pune pe fete să șadă frumos, cât se duc ei, bărbații, să vâneze o grotă pentru dormit și poate să aducă târâș și ceva de-ale gurii pentru noi?

– Îhm.

– Ei bine, eu nu. O să le arăt băieților ăstora că o fată se poate descurca la fel de bine ca și ei.

M-am sprijinit cu spatele de zid și-am închis ochii. Se întoarse și plecă, pășind apăsat. Am deschis ochii, privind-o cum se îndepărtează.

Derek îmi spusese să stau pe loc. Și-mi mai spusese să o supraveghez pe ea. Ordine contradictorii, în momentul de față. Știu că, la o adică, mi-ar fi zis s-o las pe Tori și să am grijă de mine. Dar nu puteam face asta.

– Stai așa! am zis eu, alergând după ea.

– Dacă ai de gând să mi te miorlăi cum o să-l supărăm pe Frankenstein, scutește-mă.

– N-am venit să-ți fac morală. Te ajut să găsești un adăpost. Câtă vreme nu ne îndepărtăm prea mult, Derek o să ne poată lua urma.

Când o porni pe trotuar, m-am asigurat că aveam gluga pe cap și am fugit după ea, prinzând-o de mânecă.

– Putem s-o luăm pe străzile liniștite, dar eu trebuie să evit lumea pe cât posibil.

– Eu nu. Nu eu sunt cea cu o stafie pe urme și cu o jumătate de milion de dolari pe capul meu.

– Da, dar dacă Grupul Edison ne vrea înapoi cu îndârjire, s-ar putea să fi pus opinia publică să ne scoată la vedere. Amândouă trebuie să avem grijă.

Am ajuns la capătul străzii. Ea deja începuse s-o ia în stânga, când am oprit-o din nou.

– Pe aici! și i-am arătat capătul întunecat al străzii. Caută un adăpost bun într-un gang. Vântul bate dinspre nord, așadar am avea nevoie de o pavăză în partea de nord. Ar fi grozav un colț, o fundătură sau o ușă de serviciu cu intrând, ca să putem vedea pe oricine ar veni. Și cu cât mai prost iluminată, cu atât mai bine. Vrem întuneric și vrem izolare.

– Îți place să comanzi la fel ca Derek, știai? Singura deosebire e că tu dai ordinele mai amabil.

Se părea că ordinele date amabil erau o strategie care dădea roade, căci n-a făcut nici o încercare de a prelua ea comanda, ci doar a venit cu mine, verificând loc după loc.

În spatele unui șir de magazine am găsit un gang lung, îngust, între un zid, pe-o parte, și un gard solid de doi metri înălțime, pe cealaltă.

– Ăsta arată promițător, am zis eu.

– Hm, da. Dacă ești Oscar the Grouch[1].

Și-mi făcu semn către un șir de tomberoane.

Am ridicat un capac și i-am arătat hârtia tocată dinăuntru.

– Reciclare. Nu e nici un restaurant prin împrejurimi, așa că n-o să miroasă gunoiul.

Am continuat să înaintez pe gang. Se termina cu un zid.

---

[1] Personaj-păpușă din seria de emisiuni de divertisment *Sesame Street*; Oscar are blană verde, n-are nas, și trăiește într-un tomberon; cel mai mult îi place gunoiul și, după cum îl arată și numele (*grouch* – ursuz), e un mizantrop în relația cu restul personajelor.

– Asta-i grozav, am zis. Trei laturi, bariera tomberoanelor la intrare. Putem să punem lăzile în jur și așternem hârtie pe jos ca să stăm.

– Și poate, dacă suntem norocoși, găsim și o cutie de carton destul de mare cât să ne strecurăm înăuntru, ca să ne dăm drept oameni ai străzilor.

– În clipa asta, Tori, *suntem* oameni ai străzilor.

Asta-i închise gura. M-am oprit aproape de capătul gangului și am izbucnit în râs.

– Vino-aici!

Ea oftă:

– Acum ce mai e?

I-am făcut semn să vină lângă mine.

– Oh!

Întinse mâinile să și le dezmorțească în aerul cald suflat pe gura de ventilație.

Am rânjit.

– Avem și încălzire. Nu crezi că-i perfect?

– Mai mult decât perfect, zise o voce de fată. Și tocmai de-aceea locul ăsta e ocupat.

Trei fete veneau spre noi pe gang. Toate erau cam de vârsta noastră. Una era blondă și îmbrăcată într-o salopetă uriașă. Alta avea dreaduri. Cea de-a treia purta o jachetă de piele scorojită, iar când intră într-un petic de lumină a lunii, i-am văzut și cicatricea groasă care-i brăzda obrazul de la ochi până la bărbie.

– Vedeți asta? Fata cu dreaduri arătă către o tăbliță de pe gardul de lemn. E semnul nostru. Și-asta înseamnă că locul e al nostru.

– N-nu-l văzuserăm. Scuze. Plecăm.

Am început să o iau spre ieșire, dar Tori mă trase înapoi.

– Nu. Nu plecăm. Nu-ți poți *rezerva* un gang, cu sau fără semn. Aici e dreptul primului sosit. Îl vreți pe-ăsta? Fiți aici mai devreme mâine.

– *Pardon?*

Fata cu cicatrice scoase un cuțit de buzunar cu arc. Îl deschise dintr-o mișcare, cu un zbârnâit. Tori se uită scurt la cuțit, dar nu se clinti, încrucișându-și privirea cu a fetei.

– Ia te uită! zise fata cu cicatrice spre prietenele ei. Păpușa asta vrea să ne provoace pentru locul nostru. De cât timp ești tu pe străzi, fato? O măsură pe Tori din cap până-n picioare. Cam de azi de la nouă dimineața, bănuiesc. Ce s-a întâmplat? Mămica și tăticul ți-au spus că n-ai voie să-ți vezi prietenul în nopțile din cursul săptămânii cât ai școală?

Fetele chicotiră batjocoritor. Tori își îndoi degetele, pregătindu-se să arunce o vrajă. Am prins-o de încheietura mâinii. Ea încercă să scape din strânsoarea mea. I-am făcut semn către cuțitele asemănătoare ce răsăriseră între timp în mâinile celorlalte două fete, dar privirea ei se întoarse la fata cu cicatrice, și toată furia ei din ultimele douăzeci și patru de ore răbufni. Cutiile de lângă fete tremurară și fremătară. Hârtiile începură să se rotească în vârtej în spatele lor. Nici una dintre fete nu întoarse capul, punând fenomenul pe seama vântului.

Am strâns mai tare de încheietura mâinii lui Tori și i-am șoptit:

– Prea multe.

Spre surprinderea mea, mâna ei se relaxă. Bănuind o păcăleală, am continuat s-o țin, dar m-a împins la o parte, spunând:

– Bine. Plecăm.

– Bună idee, zise fata cu cicatrice. Data viitoare, fetelor, dacă vedeți asta – arătă spre tăbliță – țineți-vă departe. Cel puțin, până aveți dotarea să puteți juca.

Începusem să trecem pe lângă ele, dar mâna fetei cu cicatrice se ridică brusc, proptindu-și palma în pieptul lui Tori și oprind-o.

– Viața pe-aici, pe-afară, nu e cum credeți voi, fetelor. Aveți multe de învățat.

– Mersi, mormăi Tori și încercă să meargă mai departe, dar fata cu cicatrice o opri din nou.

– Știi care-i treaba cu lecțiile? Ca să fie bine învățate, musai să vină cu consecințe cu tot. Așa că eu o să te-ajut s-o ții minte pe-asta de-acum. Dă-mi jacheta.

Întinse mâna. Tori se holbă la ea.

– A mea s-a învechit, zise fata. Îmi place mai mult a ta.

Tori pufni disprețuitor și încercă din nou să treacă.

Fata se proțăpi în fața ei, ridicând cuțitul.

– Am spus că vreau jacheta ta.

– Și pantofii *ei*, arătă fata cu dreaduri către mine.

– Bine, jacheta și pantofii, zise fata cu cicatrice. Scoateți-le, fetelor!

Fata în salopetă ieși înainte.

– Vreau și eu jeanșii micuței. N-am avut niciodată o pereche de Seven, zâmbi ea și lumina sclipi în pietricica incrustată într-un dinte. O să mă facă să mă simt ca o stea de cinema.

– Da, dac-or să te încapă, zise fata cu dreaduri.

– Lasă jeanșii, zise fata cu cicatrice. Jacheta și pantofii. Acum.

Tori avea nevoie de jachetă, iar eu categoric aveam nevoie de pantofi. M-am aplecat să-mi desfac șiretul unuia, prefăcându-mă că am probleme să-mi țin echilibrul, țopăind într-un picior și făcându-i semn lui Tori

să vină să m-ajute. Spre marea mea ușurare, veni. M-am sprijinit de ea, trăgându-mi de pantoful sport și șoptindu-i:

– Doborâre. Una, două, trei.

Am făcut câte un semn din cap către fiecare fată.

Tori clătină din cap:

– Legare.

– Prea multe. Doborâre.

– Haideți, fetelor! zise fata cu cicatrice.

Tori scoase un oftat exasperat și se aplecă, parcă să mă ajute să-mi scot pantoful sport. Apoi se ridică brusc, întinzând mâinile și lovind-o pe fata cu cicatrice cu...

Fata încremeni. Atât a fost ascultat sfatul meu.

La început, celelalte două nu observară. Se uitau nerăbdătoare la lidera lor, așteptând să ne mai îmboldească o dată.

– La trei, zise Tori. Unu, doi...

– Hei, ce...? dădu să spună fata în salopetă.

Mâinile lui Tori țâșniră din nou, dar fata continuă să se apropie. Iar fata cu cicatrice se poticni, făcând un pas în față, și vraja se rupse. Înaintă, ținând cuțitul ridicat. Prietenele ei luară poziție de luptă, flancând-o. Tori încercă din nou, dar se părea că-și consumase tot curentul, pentru că nu se întâmpla nimic.

– Indiferent ce șmecherie a fost aia, zise fata cu cicatrice, a fost chiar tâmpită. Aveți trei secunde pentru dezechipare completă. Amândouă.

– Nu prea cred, zise Tori. Acum, la o parte!

Tori flutură din degete. Fata nici nu se clătină.

– Am spus *la o parte*!

Flutură din nou. Fetele continuau să se apropie. M-am întors, dar numai ca să descopăr problema cu fundăturile – dacă intrarea e blocată, ești prins în cursă.

Când fata în salopetă s-a repezit la mine, am luat-o totuși la fugă, cu Tori alături.

La capătul gangului, am fentat rapid, sperând să le prind pe urmăritoare pe picior greșit, și-am luat-o pe lângă ele. Mi-a ținut cu fata în salopetă, dar cea cu dreaduri mi-a citit figura și m-a blocat.

M-am ferit de cuțitul ei, dar m-a lovit cu șutul în spatele genunchiului. Piciorul mi s-a îndoit și-am căzut. M-am târât repede la o parte din calea ei. Am zărit-o pentru o clipă pe Tori, cu mâinile ridicate, ca și cum s-ar fi predat. Apoi o mână s-a repezit și-a apucat mâna în care ținea cuțitul fata cu cicatrice. Lama a fulgerat și a spintecat mâneca jachetei de piele a lui Tori.

Tori scoase un urlet gâtuit de indignare, de parcă i-ar fi spintecat brațul însuși. Mâinile i s-au ridicat. Fata cu cicatrice fandă în spate să evite un pumn, dar mâinile lui Tori se îndreptară direct deasupra capului ei și-apoi se lăsară brusc în jos.

Un val invizibil m-a izbit în plin și următorul lucru pe care-l știu este că zăceam pe spate. Am auzit lipăitul unor adidași pe beton și, când m-am uitat, am zărit-o pe Tori alergând.

– Ești bine? Văzând că eram conștientă, n-a mai așteptat un răspuns. Ridică-te!

Am dat să mă ridic, cu piciorul încă zvâcnindu-mi de la șutul fetei cu dreaduri. M-am uitat în jur. Ea zăcea la câțiva pași distanță.

Tori mă săltă în picioare. Fata în salopetă zăcea grămadă la picioarele zidului. Scoase un geamăt slab. Fata cu cicatrice era în patru labe, conștientă, dar năucă.

Văzând cuțitul fetei cu dreaduri pe jos, l-am înșfăcat și, din fugă, i-am strigat lui Tori să ia cuțitul fetei cu cicatrice, cât i-l căutam eu pe-al fetei în salopetă. Căzuse la vreun metru și ceva de ea. L-am luat. Tori

deja alerga de-a lungul gangului. Am ignorat durerea din picior și am gonit s-o prind din urmă.

– I-ai luat cuțitul? am întrebat-o.

– De ce? Ai două.

– Nu de-asta ți-am...

– Hei! răsună un strigăt din spatele nostru. Hei!

Am aruncat o privire peste umăr și-am văzut-o pe fata cu cicatrice venind după noi, cu cuțitul în mână. *De-asta* le voiseм pe toate trei.

douăzeci și patru

I-AM TRÂNTIT UN CUȚIT în palmă lui Tori și i-am spus să fugă. M-a ascultat, sprintând cu picioarele ei lungi și lăsându-mă curând în urmă, ceea ce nu era ce voiseм să spun. Dar aveam destul avans. Doar că trebuia să...

Am aruncat o privire înapoi la urmăritoarea mea și-am ratat curba. M-am împiedicat și-am încercat să mă reechilibrez, dar genunchiul meu lovit a cedat și am căzut lată pe o brazdă de iarbă. M-am ridicat în mâini, gata să mă scol, dar fata mi-a aterizat cu toată greutatea în spinare și mi-a scos tot aerul din plămâni.

Ne-am luptat – dacă putem numi luptă datul meu înnebunit din mâini și din picioare. Curând mă țintuise cu spatele la pământ și cuțitul la gât. Asta m-a oprit.

– Eu-eu-eu-eu...

Am înghițit în sec.

– Îmi pare rău. Vrei jacheta mea? Adidașii?

Fața i se strâmbă cu dezgust.

– N-ai nimic din ce vreau eu, blondino.

Îmi smulse gluga de pe cap și își înfipse zdravăn mâna în părul meu. M-am chircit și-am protestat cu un chelălăit.

– Șuvițe roșii?

Un râs fără veselie.

– Crezi că asta te face tare? Te face mișto?

– N-nu. Dacă vrei adidașii mei...

– Nu mi s-ar potrivi. Voiam jacheta prietenei tale, dar s-a dus învârtindu-se. Drăguță prietenă ai tu. Nu s-a uitat o dată înapoi.

Fata slăbi strânsoarea, dar ținu mai departe cuțitul la gâtul meu.

– Era un taser[1], nu-i așa?

– Ce?

– Ce mi-a făcut ea mie, în gang. M-a curentat cu taserul, și pe fetele mele la fel. Pariez că v-ați zis că e amuzant.

– N-nu. Eu...

– V-am spus c-o să vă dau o lecție și, de vreme ce tu n-ai nimic din ce vreau eu...

Plimbă lama cuțitului pe deasupra feței mele până ce vârful ajunse la un centimetru deasupra ochiului. Am văzut vârful acela coborând și mi-am ieșit din minți, zvârcolindu-mă să mă eliberez, dar mă imobilizase bine cu brațul în gât, sufocându-mă, în timp ce mă zbăteam, și tot ce puteam face era să privesc vârful lamei venind drept spre ochiul meu. Un scâncet mi-a gâlgâit din gâtlej. Ea a râs și a coborât lama, lipindu-mi-o de pomete.

Vârful apăsa în carne. Am simțit împunsătura dureroasă, apoi sângele fierbinte șiroindu-mi pe obraz.

– Asta nu e o viață pentru fetele drăguțe, blondino. O micuță drăgălașă ca tine? Îți dau o săptămână până ajungi să agăți clienții pentru un pește. Eu? Sunt norocoasă. Nu trebuie să-mi fac griji de-așa ceva.

---

[1] Pistol pe bază de impulsuri electrice paralizante.

Își întoarse capul într-o parte, arătându-mi obrazul brăzdat urât de cicatrice.

– O să-ți fac și ție același favor.

Cuțitul se înfipse, pătrunzând adânc. Am închis ochii de durere, apoi am simțit fata sărind de pe mine cu un mârâit furios.

În timp ce mă căzneam să mă ridic, mi-am dat seama că nu fusese mârâitul *ei*. Și nu sărise de pe mine, ci plutea pe sus, cu ochii căscați de uimire – cuțitul îi căzu din mână și se înfipse în pământ când Derek o smuci în aer ca s-o azvârle drept în zid.

Am țipat:

– Nu!

Am crezut că a fost prea târziu, mult prea târziu, dar în ultima clipă el se stăpâni, atât de abrupt, că se împletici. Fata îl lovi cu mâinile și cu picioarele. Îi prinse un șut zdravăn. Derek nu păru să fi observat. Se uită în jur, văzu gardul și, cu un mârâit, o aruncă peste el. Ea se prăbuși în partea cealaltă.

Aproape mă ridicasem în picioare, nesigură, tremurând. Mă apucă de guler și mă săltă:

– Mișcă!

Am găsit cuțitul căzut și l-am înșfăcat. El îmi dădu un brânci în spinare, atât de puternic că m-am împiedicat. Apoi am început să alerg. El mi-a luat-o înainte, conducându-mă. Făcuserăm vreo cinci sute de metri, când s-a întors, pironindu-mă cu o privire care m-a făcut să mă dau înapoi. M-a prins de sub umăr și m-a ținut nemișcată.

– Ți-am spus să stai pe loc?

– Da, dar...

– Ți-am spus să stai pe loc! răcni el.

M-am uitat repede în jur, temându-mă că vom fi auziți, dar eram în spatele unui șir de magazine, și toate ferestrele erau întunecate.

– Da. Mi-am ținut vocea scăzută și egală. Mi-ai spus. Dar mi-ai spus, de asemenea, să o supraveghez pe Tori și ea a plecat.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Tori. Dacă pleacă, las-o. Dacă sare în fața autobuzului, las-o.

Când mi-am ridicat privirea spre ochii lui, am văzut groaza din spatele furiei și am înțeles pe cine era el supărat de fapt – pe el însuși, pentru că fusese cât pe-aci s-o arunce pe fata aia în zid, întocmai ca pe băiatul din Albany.

Fără să spun nimic, i-am desfăcut degetele din jurul brațului meu. El se dădu înapoi, încleștându-și și descleștându-și pumnul.

– Dacă își ia tălpășița, las-o să se ducă, zise el, mai liniștit acum. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu ea.

– Mie da.

Făcu un pas înapoi, scărpinându-și absent antebrațul. Când mă văzu uitându-mă fix, se opri.

– E o mâncărime, zise el. O iritație normală.

– Ai avut și vreunul din celelalte simptome? Febră sau...

– Nu, răspunse el tăios. Nu schimba subiectul. Trebuie să fii mult mai cu băgare de seamă, Chloe. Ca și mai devreme, cu cadavrul ăla. Trebuie să te gândești la ce s-ar putea întâmpla.

Avea dreptate. Dar văzându-l scărpinându-se, mi-am adus aminte că nu fusesem singura neglijentă, care ignorase o potențială amenințare.

– Dar tu? Am arătat spre brațul lui, pe care-l scărpina din nou. Vârcolacul care n-a avut încă prima Preschimbare, dar știa că progresează rapid. Cu toate astea, când ai început să devii neliniștit, febril, iritat, nu ți-a trecut nici o clipă prin minte că s-ar putea să te Preschimbi mai devreme? Ai lăsat lucrurile să curgă... până

când a început chiar în noaptea în care trebuia să evadăm.

– Eu oricum nu voiam să vin cu voi...

– Dar dacă eu nu stăteam să te caut, Simon n-ar fi plecat. Puteai să ne dai peste cap plecarea, pentru că n-ai știut ce se întâmpla cu tine.

– Chiar *n-am știut.*

– La fel cum n-am știut nici eu că puteam învia morții în somn. Dar te-am tocănit eu la cap? Am făcut eu vreo aluzie la cât de puțin a lipsit să nu fiu prinsă pentru că am rămas să te ajut?

Se uită în lături, cu falca zvâcnindu-i, apoi zise:

– Și eu am încercat să te ajut pe tine. Și m-am ales cu asta! și arătă către zgârietura de pe obraz.

– Pentru că m-am trezit din somn cu un tip care mă țintuia la podea! Știu că încercai să mă ții să nu-l văd pe zombi ăla cățărându-se pe mine. Un plan bun, prost executat. Apoi ți-ai pierdut cu totul răbdarea și n-ai făcut decât să latri ordine.

– Încercam să te ajut.

– Și dacă-ți făceam eu ție asta? Dacă țipam la tine să termini cu Preschimbatul înainte să fim prinși?

Se uită din nou în lături.

– Eu... Despre noaptea aceea. N-am spus... Își îndreptă umerii. Trebuie să ne întoarcem. Simon o să-și facă griji pentru tine.

Am făcut vreo douăzeci de pași în tăcere, eu ținându-mă în urma lui. Când umerii i s-au strâns din nou, am știut că se gândea iarăși la asta și m-am rugat s-o lase baltă. Te rog, las-o...

Se întoarse către mine:

– Data viitoare când îți spun să stai, să stai.

– Nu sunt câine, Derek.

I-am spus-o cu voce fermă, dar falca lui se crispă și ochii lui verzi fulgerară:

– Poate că nu, dar în mod evident ai nevoie să-ți poarte cineva de grijă, iar eu m-am săturat s-o tot fac.

– Gata.

– Gata ce?

– Nu ne-am înțeles să nu ne mai ciorovăim?

Chipul i se întunecă.

– Asta nu-i...

– Ești supărat pe tine și-ți verși nervii pe mine.

Voiesem să fiu rezonabilă, dar el explodă, venind spre mine atât de repede, că am păşit înapoi până am dat într-un gard cu lanțuri.

– Sunt supărat pe *tine*, Chloe. Tu ai dispărut. Tu ai intrat în bucluc. Eu a trebuit să te salvez.

Continua să vină spre mine. M-am împins în gard, iar zalele lanțurilor au scârțâit un protest.

– Și încetează să faci asta, zise el. Să te dai înapoi, uitându-te așa la mine.

– Ca și cum m-ai speria? Poate că mă sperii.

Se dădu el înapoi, atât de repede că-și pierdu echilibrul, dar se redresă, iar expresia de pe chipul lui... S-a evaporat într-o secundă, înlocuită de încruntătură.

– Nu ți-aș face rău niciodată, Chloe. Ar fi trebuit să știi... Se opri. Făcu o pauză. Apoi se răsuci și începu să meargă din nou. Data viitoare, descurcă-te singură. Am terminat cu avutul grijă de tine.

Îmi venea să mă reped după el și să-i strig că nu-i cerusem eu să aibă grijă de mine, că nu avusesem nevoie și nu voiesem asta. Nu, dacă ăsta era prețul – furia lui, învinuirile lui, disprețul lui.

Mi-au dat lacrimile. Am clipit să le alung și am aşteptat până când a fost destul de departe ca să nu se

mai poată întoarce la mine iarăși. Apoi l-am urmat până la Simon.

Tori era deja acolo. Nu mi-a spus nici un cuvânt, de parcă pomenind despre ceea ce se întâmplase ar fi însemnat să explice de ce mă abandonase.

Nici unul dintre noi n-a vorbit prea mult. Eram cu toții prea obosiți și prea rebegiți de frig. Noul nostru adăpost a fost sub o platformă de livrare a mărfii. Era sigur, dar vântul de nord bătea drept înăuntru. Ne-am ghemuit pe lângă ziduri, cu păturile noastre subțiri trase pe lângă noi, și-am încercat să dormim.

douăzeci și cinci

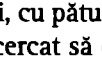

M-AM TREZIT la mirosul de ouă și cârnați și mi-am ținut ochii închiși cu forța, ca să savurez visul, știind că în clipa în care îi voi deschide, voi avea noroc dacă voi căpăta vreun fruct strivit și un baton energizant.

– Răsari și strălucel șopti o voce.

O pungă de hârtie foșni. Apoi aburul cu mireasmă de cârnați îmi învălui fața. Am deschis ochii și l-am văzut pe Simon ținând sub nasul meu o pungă familiară de mâncare la pachet.

– McDonald's?

– Ssst!

Simon îmi arătă spre Tori, care încă mai trăgea aghioase lângă mine, apoi ieși în liniște de sub platformă, făcându-mi semn să-l urmez.

Mă conduse într-un gang unde atârna o scară de incendiu și mă ridică până la ea. Am urcat până pe acoperișul clădirii de trei etaje.

M-am dus până la margine și am cercetat priveliștea. Era un parc la est, sclipind de rouă, dincolo de care soarele încă se mai străduia să răsară, colorând cerul în trandafiriu.

– Frumos, nu? zise Simon. Parcul n-a fost chiar atât de pustiu aseară, altminteri am fi dormit acolo.

Așeză punga și băuturile pe coama acoperișului.

– Deci e OK pentru micul dejun? Aici, sus?

Mi-am plimbat din nou ochii peste priveliște. După noaptea trecută, era mai plăcut decât cel mai sofisticat mic dejun din cel mai sofisticat restaurant. Și probabil cel mai atent gest pe care-l făcuse vreodată cineva pentru mine.

– E perfect, am zis. Mulțumesc.

– Bun. Dacă nu era, dădeam vina pe Derek.

– Derek?

– El mi-a sugerat să venim aici, sus, și m-a ajutat să dau jos scara. Micul dejun a fost ideea mea, totuși. Văzuserăm Mc-ul aseară și eu m-am gândit că poate ți-ar plăcea un mic dejun fără ciorovăieli.

Derek alesese locul ăsta? Ce, sperase că voi fi orbită de lumina soarelui și voi cădea în gol?

– Hamburger sau McMuffin cu cârnați? întrebă Simon, după ce m-am așezat pe coama acoperișului.

– Tu pe care-l vrei?

– Eu îl am pe-al meu.

Ridică un sendvici înfășurat în hârtie.

– M-am gândit să ți le cumpăr pe amândouă, căci pe ăla pe care nu-l vrei tu o să-l mănânce Derek. Nimic nu se aruncă dacă e el prin preajmă.

Am luat McMuffin-ul.

Ridică două pahare.

– OJ[1] sau milkshake de căpșuni?

---

[1] *Orange Juice* – suc de portocale.

– N-aș fi crezut că poți să iei milkshake dimineața.

El rânji.

– Eu pot.

Când am luat paharul cu milkshake, zâmbetul lui se lăți.

– M-am gândit eu că s-ar putea să-ți placă.

– Mulțumesc. E... cu-adevărat minunat, am zis eu, arătând spre mâncare și spre loc.

– Și bine meritat după noaptea nasoală pe care ai avut-o. Apropo, e o tăietură pe obrazul tău. Ar trebui s-o curățăm, mai târziu. Știu că Derek te-a băgat în viteză noaptea trecută – și nu o dată.

– E în regulă.

– Ba nu e. Să se repeadă la tine fiindcă l-ai înviat pe zombi ăla? Asta a fost o chestie deplasată, chiar și pentru Derek. A fost...

– Mai irascibil ca de obicei?

– Da. Cred că-i din cauză că s-a Preschimbat – sau, mai bine zis, că nu s-a putut Preschimba –, dar asta nu-i o scuză să-și verse nervii pe tine, nu după ce ai făcut tu pentru el.

Am ridicat din umeri și am sorbit lung din milkshake.

– Iar ceea ce ai făcut tu, atunci când ai stat cu Derek în timp ce el încerca să se Preschimbe... Simon clătină din cap. Nu știu cum ți-ai păstrat calmul. Să-l găsești în starea aia, când tu nici nu știai că el e vârcolac.

– Am descoperit atunci.

Simon mușcă din sendvici și mestecă, uitându-se în zare, înainte de a continua:

– Eu am vrut să-ți spun. Mai ales după ce el te-a forțat să recunoști că vedeai stafii. Ne-am certat și el a câștigat, ca de obicei. Dar dacă ne-am fi gândit că ai putea da vreodată peste el în starea aceea, te-am fi

avertizat. Chiar şi ştiind ce este, mă îndoiesc că eu aş fi putut rămâne lângă el, cu atât mai puţin să-l ajut. Îţi trebuie curaj. Îmi căută privirea. Îţi trebuie curaj, nu glumă.

Sunt sigură că mă făcusem stacojie. Mi-am întors privirea şi mi-am molfăit conştiincioasă sendviciul.

– Apreciez ceea ce ai făcut pentru el, Chloe. Şi Derek apreciază, deşi sunt sigur că nu ţi-a spus-o.

Mi-am înghiţit dumicatul şi am schimbat subiectul:

– Deci, despre tatăl tău... Nu mi-ai povestit niciodată cum a dispărut.

El râse.

– Destul despre Derek, nu? Din nefericire, Derek e la originea poveştii. A fost după ce i-a frânt coloana băiatului său. Când s-a trezit cu numele menţionat în ziarul local din Albany, tata a decis că era timpul să ne mutăm de-acolo. Trebuie să fi ştiut că Grupul Edison încă mai încerca să ne găsească. Ar fi trebuit să plecăm imediat. Dar... Simon culese o bucăţică minusculă de carne arsă din hamburgerul lui şi-o dădu jos, apoi continuă. Asta se întâmplase de foarte multe ori. La cel mai mic semn de neplăceri, ne făceam bagajele şi ne mutam. Derek şi cu mine nu înţeleseserăm de ce, aşa că ne-am plâns. Făcu o pauză. Nu, *eu* m-am plâns. După ce crescuse în laboratorul ăla, Derek era fericit atâta vreme cât noi trei eram împreună. Eu uram mutările. Întotdeauna păreau să se producă tocmai când îmi făcusem noi prieteni, tocmai când intrasem într-o gaşcă, tocmai când întâlnisem o fată...

– Ştiu cum e. Bine, fără partea cu întâlnitul fetelor.

– Da, dar pun pariu că nu te-ai plâns niciodată. Tu eşti ca Derek. Încerci să vezi partea bună a lucrurilor. Eu spuneam răutăţi şi mă văicăream, aşa că tata întotdeauna se străduia să facă situaţia mai uşoară pentru

mine. În ziua aceea, aveam un meci de baschet pe care-l așteptam mai mult decât febril, așa că atunci când tata a văzut articolul, după ce plecaserăm noi la școală, l-a sunat pe Derek, pe mobil. I-a spus să nu-mi zică nimic, dar să știe că ne vom întâlni după ore și vom pleca. N-a mai apărut.

– Și nu l-ați mai văzut de atunci?

Simon clătină din cap.

– Am ajuns acasă, am găsit bagajele în mașină, cheile în bucătărie. Își luase portofelul sau îl avea în buzunar când... s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

– Crezi că l-a răpit cineva?

– Nu știu. Derek n-a putut adulmeca mirosul altcuiva în casă. Era ca și cum tata plecase pur și simplu, ceea ce n-ar fi făcut niciodată. Derek voia să plecăm. Din nou eu am stricat totul. M-am gândit că trebuia să existe vreo explicație logică... sau că poate Derek nu înțelesese bine mesajul tatei. În dimineața următoare, m-am dat bătut și am plecat, dar era prea târziu. Ne-au prins din urmă a doua zi.

– Grupul Edison?

– Au zis că erau de la Protecția copilului. I-am crezut. Ne-au adus înapoi acasă, să vedem dacă se întorsese tata, și, fiindcă nu era acolo, au spus că trebuia să mergem la o casă de copii, până descopereau ei ce se întâmplase. De vreme ce ne născuserăm în Buffalo, acolo ne-au dus. Ceea ce ar fi trebuit să ni se pară ciudat, dar nu ne-a dat de gândit. Și uite-așa am ajuns la Sanatoriul Lyle.

Simon continuă, explicându-mi că, de când evadaserăm, el încercase să arunce un soi de vrajă de căutare pe care o învățase de la tatăl lui, dar nu-l putuse detecta. Folosind computerele de la bibliotecă, Derek făcuse căutări după numele tatălui său și după pseudonime, dar nu găsise nimic.

– Iar acum, cu toată povestea asta despre Grupul Edison și cu Liz, Brady și Amber uciși... Se uită în jos, spre parcare. Încep să cred că s-ar putea să fie o pierdere de vreme. Că nu e plecat. Că l-au omorât.

– Dar mătușa Lauren era sigură că Grupul Edison nu a fost implicat în dispariția tatălui vostru. Și părea sigură că el ar fi încă în viață. Mai știi vreun alt loc în care ar putea să se afle? Sau pe cineva care ar putea să știe ceva?

– M-am gândit să ne ducem înapoi în Albany, poate să vorbim cu oamenii cu care a lucrat, cu vecinii noștri, cu cineva care s-ar putea să fi văzut ceva în ziua aceea...

– Am putea face asta. Avem destui bani.

– Nu vrea Derek.

– Vrea să stea aici?

Asta nu se potrivea deloc cu Derek.

– Nu, doar că el nu vede nici un rost să ne întoarcem... și zice că e probabil periculos. Dar există cineva la care am putea să ne ducem. Prietenul tatei, Andrew Carson. Locuiește în afara New York City-ului. Tata a spus că, dacă dădeam vreodată de bucluc și el nu era prin preajmă, să ne ducem la Andrew.

– L-ați sunat? Poate că știe el ceva despre tatăl vostru.

– Asta-i problema. Tata îi trecuse numărul pe telefoanele noastre mobile, dar ni le-au luat când ne-au vârât în Sanatoriul Lyle. Îi cunoaștem numele și știm unde locuiește – am fost de nenumărate ori pe la el. Dar când am încercat să ne uităm după el de pe un computer, n-am putut găsi nimic.

– Probabil că nu are numărul în cartea de telefoane. Sau folosește un pseudonim.

– Sau nu mai e acolo. Au trecut vreo câțiva ani de când l-am văzut ultima oară. El și tata au avut o ceartă.

– Atunci, poate că n-ar trebui să-l contactați.

Simon mototoli hârtia de ambalaj a sendviciului.

– N-am zis bine „ceartă". O neînțelegere. Tata și Andrew au păstrat legătura, doar că nu ne-am mai dus în vizită pe la el. A rămas încă persoana noastră de contact în caz de urgență. Așa că *ar trebui* să mergem la el, așa cum spune Derek. Numai că... nu sunt încă pregătit să renunț la a-l mai căuta pe tata. Dar cu tine și cu Tori aici, și cu poza ta pretutindeni, Derek e gata să cumpere bilete de autobuz.

– Dacă ne-am gândi la o altă soluție? Eu trebuie să plec din Buffalo. Voi trebuie să vorbiți cu tipul ăsta. Ce-ar fi dacă am pleca Tori și cu mine să-l găsim pe Andrew, în vreme ce tu și Derek căutați...

– Nu. N-am încredere în Tori pe lângă tine, mai ales după povestea de aseară. Nici Derek n-ar fi de acord.

Eu nu eram atât de sigură. Probabil ar fi acceptat imediat șansa să scape de mine.

Simon continuă:

– Chiar dacă Tori *nu* e pornită pe omucidere, e neglijentă și nesăbuită. Mai rău decât mine, ceea ce spune mult. O să găsim o altă cale.

douăzeci și șase

CEA MAI MARE PARTE a zilei, atât Derek cât și Tori s-au ținut departe de mine, de parc-aș fi fost o ploșniță pe care n-ar fi vrut s-o ia. Nu l-am prea văzut nici pe Simon. A plecat cu Derek la bibliotecă, încercând în continuare să dea de urma tatălui lor sau a prietenului acestuia, Andrew. Tori s-a dus cu ei. Eu am stat cuminte, într-un minunat gang umed pe care-l alesese Derek pentru mine. Simon mă lăsase cu o revistă despre filme,

snacks-uri, o perie de păr și un săpun, și-mi promisese că or să-mi aranjeze de-o baie, după ce se va însera.

Era pe la jumătatea după-amiezii, când am auzit pași bocănind în gang și m-am ridicat, fiind sigură că era Simon. Derek o fi fost el mare, dar numai Simon făcea atâta zgomot. Derek făcea gălăgie numai când...

De după colț apăru Derek, încruntat.

...când era furios.

Avea un ziar făcut sul în mână, pe care-l lăsă în jos, spre mine, de pac-aș fi fost un cățel care făcuse pipi pe covor.

– Chloe rea, am murmurat.

– Ce?

Uitasem de auzul lui bionic.

– Chloe rea! I-am făcut semn către ziarul răsucit și mi-am ridicat o mână. Dă-i bătaie.

– Crezi că-i amuzant?

– Nu, cred că e obositor.

Trânti ziarul lângă mine. În colțul de jos al primei pagini se vedea titlul „Fata dispărută a fost văzută", cu o fotografie de-a mea. Am citit repede paragraful însoțitor, apoi am dat pagina, ca să citesc restul articolului dinăuntru.

Se întâmplase seara trecută, când Derek țipase la mine după ciocnirea mea cu fetele străzii. Ferestrele din jurul nostru fuseseră întunecate, dar o femeie ne urmărise dintr-un apartament de deasupra magazinelor, atrasă de glasul lui Derek. Relata că văzuse „o fată cu părul blond și șuvițe roșii", la care se răstea „un bărbat înalt și solid, cu părul negru". Așa că poliția specula că s-ar putea să nu fiu fugită de acasă, ci victima unei răpiri.

– Ei? făcu Derek.

Am împăturit ziarul cu grijă, ținându-mi ochii plecați.

– Bănuiesc că n-ar fi trebuit să țipi la mine în public.

– Ce?

– Asta i-a atras atenția femeii. Mă certai în gura mare.

– Nu, ceea ce i-a atras atenția a fost părul tău. Dacă ți-ai fi ținut gluga pe cap, cum ți-am spus...

– Bineînțeles. E întregime vina mea. După ce-a fost cât pe-aci să mă aleg cu fața sculptată, cum de-am îndrăznit să uit că atacatoarea mea îmi dăduse gluga jos? Chloe rea.

– Deci asta-i o glumă?

Mi-am ridicat ochii spre el.

– Nu, nu-i o glumă. E o problemă serioasă. Glumă e asta – și-am arătat cu mâna de la mine la el. Ai fost întors pe dos toată ziua, clocind...

– Clocind?

– Arzând de nerăbdare s-o zbârcesc, ca să mă mai poți face harcea-parcea o dată, distracția ta favorită. Căci n-ai putut să te întorci și să spui, calm, că avem o problemă pe care trebuie s-o discutăm. Ce să fie amuzant în asta?

– Crezi că mie-mi face plăcere...

– Habar n-am ce-ți face ție plăcere, dacă există așa ceva pe lume. Dar știu foarte bine ce ți-ar conveni. Să mă vezi plecată.

– Ce?

– Mi-am îndeplinit misiunea. L-am scos pe Simon din Sanatoriul Lyle. Desigur, ai fost de acord să faci un efort de mântuială ca să mă găsești, dacă asta i se părea lui Simon c-ar fi bine...

– De mântuială?

– Ai apărut cu întârziere de ore bune. Ai lăsat un bilet ascuns. Ai trecut pe-acolo o dată pe zi. Da, de mântuială.

– Nu. Întreabă-l pe Simon. Am fost îngrijorat...

– Sunt sigură că te-ai prefăcut artistic. Dar, din nefericire, eu tot te-am găsit și, mai rău, am venit și cu Tori după mine și un preț pus pe capul meu. Prin urmare, e timpul să-ți pui în aplicare planul de rezervă. Să mă faci să mă simt atât de prost și de indezirabilă, încât s-o șterg frumușel.

– Niciodată n-am...

– Nu, n-ai. I-am susținut privirea. Pentru că n-am de gând s-o șterg frumușel, Derek. Dacă sunt o pacoste prea mare ca să vă mai stau prin preajmă, atunci ai măcar curajul să-mi spui să dispar.

Am trecut pe lângă el și m-am îndepărtat.

N-am ajuns prea departe. M-am ciocnit de Simon și Tori, iar Derek ne-a prins din urmă. Apoi s-a decis cum a vrut el. Nu despre înlăturarea mea – mai avea de lucrat la asta. Dar noua turnură a evenimentelor i-a oferit toată muniția de care avea nevoie să-l convingă pe Simon că era timpul pentru o vizită acasă la prietenul tatălui lor. Autobuzul pleca la patru. Întâi de toate, însă, fugara de o jumătate de milion de dolari avea nevoie de o deghizare.

Derek m-a dus la o toaletă din parc pe care o ochisem de pe acoperiș. Clădirea era încuiată, în extrasezon, dar el a desfăcut cu ușurință încuietorile și m-a băgat înăuntru. S-a asigurat că nu fusese oprită apa, apoi a trântit o cutie de vopsea de păr pe etajeră.

– Trebuie să scapi de ăsta, zise el, arătând către părul meu.

– Aș putea doar să-mi țin gluga...

– Ai încercat deja.

Ieși.

M-am străduit să văd ceva la puțina lumină care venea prin șirul de ferestre mici și murdare. Mi-a fost greu să citesc instrucțiunile de pe cutie, dar semăna cu vopseaua roșie pe care o folosisem, așa că am aplicat-o în același fel. N-aș fi putut spune ce culoare alesese Derek. Una închisă, dar și vopseaua roșie păruse la fel, așa că nu m-am lămurit. Nu mi-am bătut prea mult capul cu asta, până când mi-am clătit părul, m-am uitat în oglindă și...

Părul meu era negru.

M-am dus repede la ușă și am proptit-o să stea deschisă, ca să vină mai multă lumină. Apoi m-am întors la oglindă.

Negru. Nu negrul mătăsos și lucios al lui Tori, ci un negru mohorât și tern.

Mai înainte, nu fusesem foarte încântată de ultima mea tunsoare. Îmi retezasem părul, lung și drept, la nivelul umerilor, în stilul acela inegal, în mai multe straturi, care dădea o înfățișare ciufulită de copil pribeag. Totuși, cel mai nasol lucru pe care l-aș fi putut zice era că mă făcea să arăt „drăguț" – nu cum și-ar dori să audă despre ea o fată de cincisprezece ani. În negru, însă, nu mai era drăguț. Arăta de parcă-mi ciuntisem părul cu foarfeca de grădină.

Nu purtam niciodată haine negre, fiindcă îmi storceau toată culoarea din tenul meu palid. Acum vedeam că exista ceva care-mi făcea fața și mai spălăcită decât putea să mi-o facă o bluză neagră.

Arătam goth. O goth bolnavă, albă și cu ochii goi.

Arătam moartă.

Arătam ca o necromantă. Ca acele fotografii sepulcrale ale lor de pe Internet.

Mi-au dat lacrimile. Am clipit să le țin în frâu, am luat o cârpă și-am început să mânjesc, stângace, cu ce-mi mai rămăsese din vopsea sprâncenele palide, rugându-mă să se schimbe astfel ceva în bine.

În oglindă, am văzut-o pe Tori intrând. Se opri.

– Oh. Dumnezeule. Mare.

Ar fi fost mai bine dac-ar fi râs. Expresia ei îngrozită, urmată de ceva asemănător cu mila, însemna că era atât de rău cât mă gândisem eu.

– I-am spus lui Derek să mă lase pe mine să aleg culoarea, zise ea. I-am *spus* eu!

– Hei, strigă Simon din ușă. Sunteți într-o ținută decentă?

Împinse de ușă, deschizând-o, mă văzu și clipi des.

– E vina lui Derek, zise Tori. El...

– Nu, te rog, am întrerupt-o eu. Destul cu meciurile.

Simon îi aruncă totuși o privire chiorâșă peste umăr lui Derek, când acesta deschise ușa larg.

– Ce? întrebă Derek, apoi se uită la mine. Ua!

Tori mă înghionti să ies afară, strecurându-se printre băieți, șoptind un „cretin" înspre Derek.

– Cel puțin acum știi să nu te mai vopsești niciodată negru, zise ea, mergând pe lângă mine. Acum vreo câțiva ani, am lăsat-o pe o prietenă să mi-l vopsească pe-al meu blond. A fost aproape la fel de rău. Aveam părul uscat ca paiele și...

Și astfel, Tori și cu mine ne-am întărit legăturile cu poveștile de groază despre păr. Am lăsat deoparte neînțelegerile și, pe la vremea când am ajuns să ne urcăm în autobuz, eram cele mai bune prietene.

Sau nu.

Tori chiar încercase să mă înveselească. Pentru ea, situația mea de acum părea să merite mai multă simpatie decât atunci când avusesem un mort cățărându-se

pe mine. Dar apropiindu-ne de autobuz, i-a scăzut moralul, schimbare ce a coincis cu stârnirea unei discuții despre finanțe – câți bani aveam, cât ar costa biletele, dacă să încerc să-mi folosesc cardul din nou...

Și chiar l-am folosit, la un bancomat întâlnit pe drum. Derek a considerat că era în regulă – dacă ei credeau că ne aflăm încă în Buffalo, asta era de bine, ținând cont că tocmai plecam. Nu se aștepta, totuși, să mai pot scoate bani de pe card. Am putut. Bănuiesc că era explicabil. Banca sau poliția i-o fi spus tatălui meu să-l blocheze, dar el nu voise să-mi taie singura sursă de bani, chiar dacă asta m-ar fi putut sili să mă întorc acasă.

Ceea ce, firește, m-a făcut să mă gândesc din nou la el, la cât de îngrijorat trebuie să fi fost și prin ce-o fi trecând. Îmi doream atât de mult să-l contactez, dar știam că nu pot. Tot ce puteam face era să mă gândesc la el, și să mă gândesc la mătușa Lauren, și să mă simt îngrozitor pentru tot.

Ca să-mi mut gândurile de la familia mea, m-am concentrat asupra tovarășilor mei. Știam că faptul că nu avea bani o supăra pe Tori. Și-atunci am încercat să-i dau vreo două sute. A fost o greșeală. M-a taxat usturător și, când am ajuns la stație, iarăși nu ne vorbeam.

Simon și Tori au cumpărat biletele. M-am întrebat dacă nu vor stârni curiozitatea cuiva de la agenție – adolescenți neînsoțiți cumpărând bilete dus spre New York City –, dar n-a comentat nimeni. Bănuiesc că era normal să călătorim singuri. Eram destul de mari pentru asta.

Nu că *eu* aș fi călătorit vreodată singură. Nici măcar într-un autobuz de oraș. Asta m-a făcut să mă gândesc la persoanele cu care călătoream eu de obicei – mătușa Lauren și tata. Când am încercat să nu mă mai frământ în privința lor, n-am reușit decât să mă gândesc la altcineva pe care acum îl părăseam: Liz.

Liz spusese că mă putea găsi, dar eram sigură că voise să spună „în Buffalo". Cât avea să mă caute? Oare aș mai putea s-o chem, fără hanoracul ei verde... de la sute de kilometri distanță? Ar trebui să mă concentrez puternic, ceea ce nu era lipsit de pericole.

Poate că trecuse în viața de dincolo. Asta era probabil un lucru bun. Dar la gândul că n-o voi mai vedea niciodată, dispoziția mea s-a înrăutățit mai mult decât a lui Tori, până când, în momentul în care a sosit autobuzul, era la fel de neagră ca și părul meu.

Simon se dusese să cumpere niște apă minerală pentru călătorie. Tori era deja în fața ușii stației. Când mă luptam să-mi pun rucsacul în spinare, Derek mi l-a luat de jos și l-a aruncat peste umărul lui, ceea ce ar fi fost un gest drăguț dacă n-aș fi știut că o făcea numai ca să mă mâne mai repede.

– Nu mai fi îmbufnată, zise el, mergând pe lângă mine. E doar păr.

– Dar nu...

Am tăcut. De ce m-aș fi obosit?

Simon veni alergând la noi, în șirul pasagerilor. Îmi întinse o sticlă de Dr. Pepper.

– Ești bine?

– Mă gândeam doar la tata și la Liz. Mi-ar fi plăcut să le pot spune că plecăm.

Derek se aplecă la urechea mea.

– Zâmbește, da? șopti el. Arăți de parcă ai fi răpită și se uită lumea la noi.

Am aruncat o privire în jur. Nu ne băga nimeni în seamă. Simon îl împinse cu umărul când trecu pe lângă el și îi șopti:

– Mai slăbește-o. Apoi îmi făcu semn către prima banchetă liberă: Aici e bine?

Am dat din cap și am intrat, așezându-mă la fereastră.

– Sunt mai multe în spate, zise Derek. Aici nu putem sta împreună.

– Nu, nu putem, zise Simon și se așeză lângă mine.

douăzeci și șapte

M-AM UITAT LUNG pe fereastră în vreme ce ieșeam din oraș.

– O să ne întoarcem după ei, zise Simon.

– Știu. Doar că sunt... abătută, astăzi.

– Nu te învinuiesc. Ai avut o noapte mizerabilă. Și-o zi mizerabilă înainte de asta. Și o săptămână mizerabilă înainte de asta.

Am zâmbit.

– Cel puțin e o consecvență.

– Și știu că ăla – arătă către părul meu – nu te face să te simți deloc mai bine, dar dacă-l speli îndelung, când o să ajungem la Andrew acasă, o să se ducă.

– Ai oarecare experiență, nu?

– Eu? *Pfui!* Niciodată. Sunt băiat. Un băiat *băiat.* Noi nu ne vopsim părul. Nu folosim nici măcar balsamuri, dacă avem de ales. Își trecu degetele prin păr. Ăsta? Absolut natural.

– N-am spus niciodată...

– Păi, n-ar fi fost prima oară. Sau a suta oară. Când un băiat care arată a asiatic are părul blond, toată lumea bănuiește că ar fi vopsit.

– Dar mama ta a fost suedeză.

– Exact. De vină e genetica, nu chimicalele. Se aplecă spre mine și șopti: Dar l-am vopsit o dată. O chestie temporară, ca la tine. Pentru o fată.

– Aha.

Își lăsă scaunul pe spate, făcându-se comod.

– A fost acum vreo doi ani. Îmi plăcea fata aia și ea tot vorbea despre un tip, cât de blond i se făcea lui părul, vara, și cât de bine îi stătea.

Am izbucnit în râs.

– Așa că te-ai vopsit...?

– Mai taci. Era drăguță, da? Am cumpărat o tâmpenie dintr-aia de nuanțator, apoi mi-am petrecut tot weekendul pe-afară, bătând mingea cu Derek. Duminică-seară mi-am colorat părul. Luni-dimineață m-am dus la școală și, hei, ia uite ce mi s-a întâmplat dac-am stat afară, în soare, tot weekendul.

– Serios?

– N-am putut recunoaște că mi-am vopsit părul pentru o fată. N-ar fi fost ditamai gogomănia?

– Eu aș fi socotit că era o chestie drăguță. Deci a mers?

– Desigur. A venit la dans cu mine, în weekendul următor. Apoi m-am întors acasă, m-am spălat pe cap până mi s-a dus culoarea și-am jurat să nu mai fac niciodată asta pentru o fată, până ce n-aveam s-o cunosc îndeajuns de bine cât să fiu sigur că merita.

Am râs, apoi am zis:

– Mersi. Când el își arcui sprâncenele, am adăugat: Pentru înveselire.

– Mă pricep la asta. Cu Derek, am căpătat multă experiență. Vârî mâna în rucsacul său. Mai am și altceva care ar putea să te înveselească. Sau să te sperie îngrozitor.

Scoase un nou blocnotes și-l frunzări. După câteva pagini, îl întoarse cât să-l pot vedea.

– Hei, asta-s eu!

– Deci chiar seamănă cu tine? Sau cadavrul care se târăște spre tine lasă să se înțeleagă asta?

Îmi întinse caietul de schițe.

– L-am desenat azi-dimineață, în timp ce făcea Derek săpături pe calculator. Mi-a venit ideea să-l fac noaptea trecută.

În desen, eu eram îngenuncheată pe pătură, iar cadavrul stătea în fața mea. Mulțumesc Cerului că nu alesese să deseneze momentul în care eu țipam îngrozită de moarte, ci mai târziu, când crezusem că el ieșise din încăpere, cu Tori.

Aveam ochii închiși și mâinile ridicate. Cadavrul își înălța capul, părând să-mi urmeze mâinile ca o cobră dansând în fața unui fluier. Tot ce-mi puteam aminti era cât de speriată fusesem, dar în desenul lui Simon nu arătam speriată – arătam calmă, încrezătoare. Arătam puternică.

– Știu că poate nu era un moment pe care să-l fi vrut tu imortalizat, adăugă el.

Am zâmbit.

– Nu, e mișto. Mi-l dai mie?

– Când o să fie gata. Trebuie să-l colorez, când o să-mi cumpăr niște creioane. Își luă caietul înapoi. M-am gândit că ar fi interesant să fac un soi de jurnal grafic despre noi. Cu ceea ce se întâmplă.

– Ca o bandă desenată?

– Evitam denumirea asta, de teamă să nu par total obsedat. Dar, mda, ca o bandă desenată. Numai pentru noi, firește. Un proiect care să ne mai ia gândul de la evenimente. O să fie mult mai mișto pe hârtie decât trăite.

Sorbi îndelung din cola lui dietetică, apoi înșurubă încet capacul sticlei.

– Ai putea ajuta și tu, dacă ai vrea. Știi, că scrii scenarii pentru filme sau că scrii replicile pentru benzi desenate nu e mare diferență.

– Ca un film povestit în instantanee.

– Exact. Nu prea mă pricep la partea cu scrisul. Știu că asta e o poveste adevărată, deci nu e ca și cum ar trebui să inventez eu întâmplările, dar sunt dezastru când e s-aleg ce părți să introduc și ce să las deoparte.

– Te-aș putea ajuta la treaba asta.

– Trăsnet.

Deschise caietul la pagina de după desenul cu mine. Erau câteva schițe începute.

– Încercam să mă gândesc de unde să încep...

În următoarele câteva ore, eu am trasat intriga, iar Simon a desenat. Când am început să casc, a închis caietul de schițe.

– Trage un pui de somn. Mai avem cinci ore de drum. O să avem timp berechet să lucrăm la asta după ce ajungem acasă la Andrew.

– O să stăm la el?

Simon dădu din cap.

– Are o cameră în plus. E numai el... n-are nevastă, n-are copii. O să ne primească, nici o problemă. Își vârî caietul de schițe la loc, apoi închise încet fermoarul rucsacului. M-am mai gândit la o chestie. Știu că nu e chiar momentul potrivit, dar odată ce ne instalăm, mă gândeam că tu și cu mine am putea...

O umbră ne acoperi deodată.

Simon nu se osteni să se uite în sus.

– Da, Derek?

Derek se aplecă peste scaunul lui, cu o mână pe spătar, ca să-și țină echilibrul, în timp ce autobuzul se legăna. Părea preocupat, aproape îngrijorat.

– O să ajungem la Syracuse curând.

– Bine.

– Îmi trebuie ceva de mâncare. Mor de foame.

– Desigur. Aș zice să ne dăm jos puțin și să ne luăm masa.

– Eu nu pot. Nu aici.

Când Simon se arătă nedumerit, Derek își coborî vocea:

– Syracuse?

– Nu cred c-or să fie prin stația de autobuz.

– E ceva în neregulă? am întrebat.

– Nuu, zise Simon și se uită în sus, la fratele lui. O să iau eu ceva de mâncare, OK?

Derek șovăi. De fapt, nu arăta îngrijorat, ci mai degrabă nefericit. Pentru că Simon era plictisit de el?

În timp ce-l priveam pe Derek clătinându-se înapoi spre bancheta lui, m-am gândit la asta. Simon și Derek nu erau numai frați vitregi – erau cei mai buni prieteni. Din ce spunea Simon, totuși, era clar că el avusese și alți prieteni, colegi de echipă, prietene... Mă îndoiam că Derek avusese vreunul. Pentru el, nu existase decât Simon.

Oare de asta voia să scape de mine? Părea să se justifice, dar era ceva în neregulă. La Sanatoriul Lyle, Derek nu lăsase niciodată impresia că ar fi gelos pe timpul pe care-l petrecea Simon cu mine. Derek pleca pur și simplu și își vedea de-ale lui. Dacă se ținea vreunul dintre frați după celălalt, acesta era Simon.

Poate că nu era gelos. Ci doar se simțea ignorat.

Treaba asta m-a preocupat destul de mult pentru ca, atunci când ne-am oprit la Syracuse, să mă ofer să duc eu mâncarea pentru Derek, la autobuz, în vreme ce Tori și Simon rămaseră la masă, să-și dezmorțească oasele.

Voiam să propun ca Derek și cu mine să schimbăm locurile. Când am ajuns acolo, Derek se uita pe fereastră.

– E totul OK? am întrebat.

Se întoarse iute, de parcă-l speriasem, apoi dădu din cap și luă mâncarea mormăind un „mulțumesc".

M-am așezat pe scaunul liber de pe interval.

– Ați locuit aici?

El clătină din cap și se uită din nou pe fereastră. Am interpretat asta ca pe un semn că nu avea chef de conversație și tocmai voiam să-i propun schimbarea de locuri, când spuse:

– Am locuit în aproape toate celelalte orașe din stat, mai puțin în ăsta. Nu putem. Sunt... alții aici.

– Alții?

Își coborî vocea:

– Vârcolaci.

– În Syracuse?

– În vecinătate. O Haită.

– Oh.

Așa trăiau vârcolacii? În haite, ca lupii? Voiam să întreb, dar mi-era teamă c-ar putea crede că-mi bat joc de el.

Așa c-am zis:

– Și ar fi o problemă? Dacă te-ar adulmeca?

– Mda.

Făcu o pauză și-apoi adăugă, în silă:

– Suntem teritoriali.

– Oh.

– Mda.

Continua să se uite pe fereastră. Îi puteam vedea reflexia ochilor, nemișcați și distanți, pierduți în gânduri pe care evident n-avea chef să le împărtășească. Am dat să mă ridic.

– Când eram copil, zise el, fără să se uite la mine, când trăiam în locul acela unde ai fost închisă și tu, ceilalți așa erau. Teritoriali.

M-am lăsat din nou pe scaun.

– Ceilalți vârco...

O femeie în vârstă se apropia pe culoar și am schimbat, zicând:

– Subiecți?

– Mda.

Abia atunci se întoarse către mine.

– Aveau o haită, cred c-așa am putea să-i spunem, și își reclamau dreptul asupra lucrurilor, cum ar fi lădița cu nisip, ca teritoriu al lor, iar dacă...

Își ridică bărbia, mutându-și privirea spre partea din față a autobuzului.

– Vine Simon, zise el. Te caută. Mai bine te duci.

Îmi venea să-i spun că nu-i nimic, că vreau să ascult mai multe. Șansele să auzi ceva personal de la Derek erau rare și durau puțin, dar aceasta de acum deja trecuse.

– Du-te tu, am zis. Stai cu el, restul călătoriei.

– Nuu, stau bine aici.

– Pe cuvânt, eu...

– Chloe? Îmi căută privirea. Du-te.

Glasul îi deveni mai blând:

– OK?

Am dat din cap și am plecat.

Am ațipit și am visat despre Derek – ce-mi spusese el, ce-mi spusese semidemonul despre el, despre ceilalți vârcolaci. Am visat-o pe mătușa Lauren la sanatoriu spunând că voia să-l vadă pe Derek eutanasiat ca pe un câine turbat și pe Brady povestind cum mătușa Lauren încercase să-l convingă să dea vina pe Derek pentru bătaia dintre ei.

Amintirile și imaginile s-au tot amestecat, până când am simțit pe cineva zgâlțâindu-mă de umăr. M-am trezit și mi-am dat seama că autobuzul se oprise.

Derek era pe interval, aplecat peste Simon, care dormea.

Am vrut să-l întreb ce se întâmplase, dar când m-am uitat la Derek, am înțeles. Ochii îi sclipeau, pielea îi lucea de năduşeală, iar părul ud i se lipise de frunte. Îi puteam simți dogoarea mâinii prin bluză.

Am sărit în picioare.

– Te...

– Mda, şopti el. Suntem la marginea oraşului Albany. În parcarea camioanelor. Trebuie să cobor.

Am întins mâna să-l trezesc pe Simon, dar Derek mă opri:

– Voiam numai să-ți spun ție, în caz că nu apuc să mă întorc. O să mă descurc. Ne întâlnim la Andrew.

Mi-am înşfăcat bluza de trening şi jacheta.

– Vin cu tine.

Eram convinsă că o să protesteze, dar el doar a dat din cap, ferindu-şi faţa, şi-a murmurat:

– Mda. Bine.

– Ia-o înainte, am zis. O să vorbesc cu...

M-am uitat la Simon, dar n-aveam nevoie să-mi spună Derek să nu-l trezesc. Mai bine să-i spun persoanei care n-ar fi insistat niciodată să vină cu noi – Tori. Aşa am făcut şi-apoi am ieşit grăbită după Derek.

douăzeci şi opt

L-AM PRINS DIN URMĂ pe Derek la marginea unei păduricii, în spatele zonei de parcare a camioanelor.

– Trebuie să intru în pădure cât mai adânc, zise el. Calcă pe urmele mele. E noroi.

Puteam mirosi ploaia, răcoarea ei umedă zăbovind încă în aerul nopții. Frunzele moarte și putrede alunecau sub talpă. Un câine lătră undeva. Derek se opri, ciulind urechea spre sunet, apoi dădu din cap, ca și cum era îndeajuns de îndepărtat, și continuă să meargă.

– Dacă termin asta, începu el, dacă dau semne că mă apropii măcar de sfârșit, trebuie să pleci. Fiindcă n-am răspuns, zise: Chloe...

– N-ai să te prefaci în cine știe ce monstru însetat de sânge, Derek. O să fii tot tu, numai că vei avea înfățișare de lup.

– Și tu știi asta pe baza cărei experiențe cu vârcolacii?

– Bine, dar...

– S-ar putea să ai dreptate. Tata spunea că așa va fi – tot eu, în formă de lup –, dar după tot ce-au zis tipii ăia? Că s-au jucat cu genele noastre? N-am nici o idee ce se va întâmpla. Așa că o să pleci de-aici, când se va apropia momentul, sau nu mai vii deloc.

– Bine.

Aruncă o privire înapoi, spre mine, cu ochii lui febrili sclipind:

– Vorbesc serios, Chloe.

– Și eu. Ai dreptate. Nu știm ce se va întâmpla și nu putem risca. De îndată ce îți răsar colții și coada, o s-o iau la fugă țipând la autobuz să oprească.

– Sari peste partea cu țipatul.

– Vom vedea.

Merse până când reflectoarele din campusul de parcare abia se mai întrezăreau printre copaci. Luna era acoperită de nori. Nu știam dacă era o lună plină sau semilună. Nu conta. Preschimbarea unui vârcolac n-are nici o legătură cu fazele lunii. Când se întâmpla, se întâmpla, fie că era momentul propice sau nu.

Derek încetini, scărpinându-și brațul prin bluză.

– E un buștean aici, dacă vrei să stai și s-aștepți. Eu o să intru ceva mai adânc în pădure – sunt sigur că nu e prea plăcut la vedere.

– Am mai văzut și înainte.

– Dacă progresează, o să fie mai rău.

– N-am treabă.

Când am intrat într-un mic luminiș, Derek și-a scos bluza de trening. Pe sub tricou, mușchii spatelui se zvârcoleau ca niște șerpi prinși sub pielea lui. Mai văzusem asta și înainte, nu mă deranja, dar mi-a adus aminte de ceva.

– Gândindu-mă mai bine, poate că n-am să mă pot uita. Adică, dacă nu ți-ai adus un rând de haine de schimb, chiar ar trebui să te dezbraci de data asta.

– Da. Stai puțin.

Dispăru în tufiș. M-am întors cu spatele. Peste vreo două minute, frunzele foșniră când ieși.

– Sunt decent, zise el. Mi-am pus șortul. Nimic ce n-ai mai văzut până acum.

Obrajii mi s-au aprins când mi-am amintit, ceea ce era o prostie, pentru că să vezi un băiat în boxeri n-ar fi trebuit să fie cu nimic diferit ca atunci când îl vezi în slip. Văzusem băieți chiar și în chiloți, în tabără, când făceau glume alergând în jurul cabinelor noastre de duș și râsesem și huiduisem laolaltă cu restul fetelor. Dar nici unul dintre băieții aceia din tabără nu arătase ca Derek.

Am dat vina pe bilețelul pe care îl lăsase Simon, căci imaginea lui Terminator îmi rămăsese încă în minte, dar așa arăta Derek, ca în scena aceea în care Terminator sosește, și este ghemuit, gol – nu că Derek ar fi fost complet dezbrăcat sau cu mușchii la fel de umflați ca Schwarzenegger, dar nu arăta nici ca un băiat de

șaisprezece ani, cu spatele acela musculos, cu bicepșii proeminenți și...

Și destul cu asta. M-am uitat în altă parte, cercetând pădurea și trăgând aer adânc în piept, pentru mine.

– Stai pe asta, îmi indică Derek un petic de loc deschis, alături, unde își întinsese el bluza de trening.

– Mersi.

M-am așezat.

– Dacă se face prea nasol, pleacă. O să înțeleg.

– N-o să plec.

Se uită din nou la pământ, cu ochii închiși, în timp ce inspira și expira. Spinarea i se încordă într-un spasm și atunci se chirci, apoi se îndreptă, respirând mai adânc.

– Asta-i o idee bună. Întinde-te și încordează-ți mușchii... M-am oprit. OK, o să tac acum. N-ai nevoie de un antrenor.

Scoase un huruit gros pentru care am avut nevoie de un moment ca să-l recunosc drept râs.

– Continuă. Vorbește.

– Dacă e ceva ce-aș putea face... Știu că probabil nu e, dar...

– Doar să fii aici.

– Cu asta mă descurc.

Mi-am dat seama că de-o vreme pielea nu i se mai frământase.

– Și s-ar putea să nici nu fie nevoie să ne facem griji. Pare să treacă. Alarmă falsă, probabil. Ar trebui să-i mai dăm câteva minute și-apoi...

Spinarea îi săltă brusc și trupul i se frânse, iar el scoase un strigăt gâtuit. Izbuti să respire sacadat de vreo două ori, înainte să fie apucat iar de convulsii. Brațele și picioarele îi deveniră rigide. Spinarea i se arcui nefiresc, cu coloana ieșită în afară. Capul îi căzu în piept.

Pielea îi fremătă și spatele se curbă și mai tare. Un scâncet prelung îi bolborosi în gâtlej.

Capul îi țâșni în sus și, pentru o secundă, ochii lui îi întâlniră pe ai mei, sălbatici și rostogolindu-se de durere și groază, chiar mai mult decât prima oară, pentru că, atunci, oricât de speriat fusese, știuse că era ceva natural și că trupul lui avea să treacă prin încercare cu bine. Acum, știind despre mutațiile genetice, pierduse garanția aceasta.

Degetele i se înfipseră în pământul mustind de apă, cu vârfurile dispărând, iar mâinile i se schimbară, tendoanele se umflară, încheieturile se îngroșară. Slobozi un alt strigăt, înghițindu-l la sfârșit, încercând să păstreze liniștea. Am întins mâna și am așezat-o pe a lui. Mușchii i se umflară și se schimbară. Păr aspru îi țâșni prin piele și mă înțepă în palmă, apoi se retrase. I-am mângâiat apăsat mâna și m-am dat mai aproape de el, șoptindu-i c-o să fie bine, că e în regulă.

Spinarea i se arcui și horcăi după aer, iar în clipa aceea de tăcere, niște pași apăsați se auziră pe potecă, prin pădure.

– Sunteți acolo, copii?

Era șoferul autobuzului, și cuvintele sale răsunară aspru în neclintirea pădurii, în vreme ce silueta îi era luminată din spate de stopurile camioanelor.

– Cineva a zis că v-a văzut când ați luat-o încoace. Aveți un minut să ieșiți, că, dacă nu, autobuzul pleacă.

– Du-te, șopti Derek, cu voce guturală, abia recognoscibilă.

– Nu.

– Ar trebui...

I-am întâlnit privirea.

– Nu mă duc. Acum, *șșșt!*

– Zece secunde! răcni șoferul autobuzului. Nu țin în loc autobuzul ca să puteți voi, copii, să vă hârjoniți prin pădure.

– Dacă se apropie, te duci acolo, i-am zis eu lui Derek, arătându-i tufele. O să-l opresc eu.

– N-o să vină.

Într-adevăr, Derek abia rosti aceste cuvinte, că silueta începu să bată în retragere. Câteva minute mai târziu, luminile autobuzului se îndepărtau din parcare.

– Nu-i nimic, am zis. Am bani. O să-i prindem din urmă...

Derek se zvârcoli din nou. De data asta, capul i se ridică brusc și împroșcă tufele cu vomă. Val după val de convulsii îl clătina, fiecare golindu-i stomacul până când voma ajunse să picure de pe fiecare crenguță și mirosul ei îngrețoșător să se amestece cu izul mai pătrunzător al transpirației lui.

Părul îi creștea și se retrăgea, iar convulsiile și vomatul au continuat până când nu i-a mai rămas nimic de dat afară, dar stomacul tot mai încerca, în icnete uscate oribile, insuportabil de auzit. M-am ridicat în genunchi și mi-am sprijinit capul de omoplații lui, fricționându-i și bătându-i ușurel cu palma pielea scăldată de sudoare, șoptindu-i aceleași și aceleași cuvinte liniștitoare, deși nu eram sigură că le mai putea auzi.

Mușchii spatelui i se zvârcoleau și se răsuceau sub mâinile mele, vertebrele îmi împungeau palmele, pielea îi era udă de transpirație și acoperită de păr negru, țepos, care nu se mai retrăgea, ci creștea mai lung.

În cele din urmă, Derek se opri din icnit și se cutremură. Tot trupul îi tremura de epuizare. Își coborî capul până la pământ. L-am frecat apăsat cu mâna pe umăr.

– E OK, am zis. Te descurci minunat. Ești aproape de sfârșit.

Își clătină capul și scoase un sunet ce-ar fi trebuit probabil să fie un „nu", dar era prea gutural ca să fie mai mult decât un mârâit.

– Nu-i nimic, am zis eu. O să te Preschimbi sau n-o să te Preschimbi. Nu poți grăbi transformarea.

Dădu din cap. Își ținea fruntea jos, fața într-o parte, dar tot îi puteam vedea schimbările, tâmplele îngustate, părul scurtat, vârfurile urechilor ieșite în afară, după ce-și mutaseră locul mai sus, spre creștetul capului.

Îi dădeam absentă cu mâna pe spate, dar m-am oprit:

– Vrei să încetez? Să mă dau mai încolo și să-ți las loc?

Clătină din cap, luptându-se să-și recapete răsuflarea, cu spatele și șalele zvâcnindu-i. L-am masat între umeri. Pielea i se opri din frământat și coloana se retrase. Totuși îi simțeam umerii altfel. Așezați altfel, cu mușchii adunați în mănunchi și groși, aproape ca o cocoașă. Părul semăna mai mult cu o blană acum, ca a câinelui Husky al prietenei mele Kara, mai aspru deasupra, mai pufos dedesubt.

Derek spusese că vârcolacii se Preschimbă în lupi adevărați. Mie îmi venise greu să cred. De fapt, auzisem că motivul pentru care tipul de vârcolac „om-lup" fusese atât de popular în primii ani ai Hollywoodului fusese tocmai dificultatea de a schimba un om în lup. Dacă n-o putuseră ei face cu machiaj și proteze, cu siguranță *corpul* omenesc n-o putea face. Dar uitându-mă la Derek, tremurând și horcăind, înțepenit la mijlocul Preschimbării, am înțeles că mă înșelasem. Îmi venea încă destul de greu să-mi pliez până și imaginația la ceea ce vedeam, dar nu mai exista nici o îndoială că se Preschimbase într-un lup.

– Se pare că s-a oprit din nou, am zis.

El dădu din cap.

– Atunci, probabil că asta a fost. Deocamdată, e încă tot atât de departe ca...

Tot corpul îi deveni dintr-odată rigid. Mușchii de sub mâna mea se mișcară, dar încet, de parcă se relaxau, pregătindu-se de a întoarce transformarea...

Spinarea i se îndoi, membrele i se întinseră, capul îi căzu și apoi se auzi acel... zgomot – niște groaznice pocnete și trosnete, ca de oase pârâind. Apoi capul îi sări în sus și un urlet inuman acoperi toate acele zgomote. Își smucea capul dintr-o parte într-alta și atunci i-am văzut fața, nasul și falca lungite într-un bot, gâtul îngroșat, fruntea teșită, buzele negre mult întinse și dezvelind dinții, ascuțiți în colți.

Am prins privirea dintr-un ochi, iar groaza absolută din el mi-a alungat-o pe a mea. Nu puteam să fiu înspăimântată. Nu puteam să mă las cuprinsă de panică. N-aș fi făcut decât să înrăutățesc lucrurile pentru el. Așa că i-am căutat și susținut privirea, fără să clipesc, și-am continuat să-l masez pe spinare.

După câteva clipe, mușchii de sub mâna mea se relaxară și el rămase nemișcat, tăcerea fiind întreruptă numai de icnetele anevoioase, printre gâfâieli mai mult canine decât omenești. Spatele i se ridica și cobora, când respira adânc. Apoi o altă convulsie masivă îl cuprinse și am fost încredințată că era spasmul final, că transformarea avea să se încheie. În loc de asta, blana dintre degetele mele începu să intre la loc în piele. Se zvârcoli încă o dată, vomând, cu firișoare de fiere curgându-i din fălci. Le scutură și își întoarse fața de la mine.

Derek se mai sforță, tușind, cam un minut, cu membrele tremurând. Apoi, încet, acestea se-nmuiară sub el, de parcă n-ar mai fi putut să-i susțină greutatea, și el se prăbuși, gâfâind, zgâlțâit de fiori, cu blana doar o umbră neagră de tuleie, cu trupul aproape revenit la

o formă omenească, în afară de ceafa îngroșată și de umeri.

După încă un suspin adânc, cutremurat, se rostogoli pe o parte, către mine, cu picioarele strânse, cu o mână peste față, încheindu-și revenirea. M-am ghemuit unde mă aflam, încercând să-mi stăpânesc dinții să mai clănțănească. Derek își închise mâna în jurul gleznei mele goale, unde șoseta îmi alunecase în adidas.

– Dârdâi de frig.

Nu simțeam frigul. Tremuratul și pielea ca de găină păreau să fie mai mult pe fond nervos, dar am spus:

– Puțin.

Se răsuci, apoi mă apucă de genunchi și mă trase mai aproape de el, adăpostindu-mă de vântul tăios. Dogoarea trupului său era ca un calorifer și m-am oprit din tremurat. Își înfășură din nou mâna în jurul gleznei mele, și i-am simțit pielea aspră, ca a pernițelor labei unui câine.

– Cum îți e? întrebă el, cu vocea încă ciudată, gâtuită și răgușită, dar inteligibilă.

Am încercat să râd.

– Asta ar trebui să te întreb eu pe tine. Ești bine?

– Mda. Asta probabil o să se mai întâmple de vreo câteva ori. O Preschimbare parțială, apoi revenirea la normal.

– Experiența te învață.

– Cred că da.

Își dădu mai jos mâna de pe față, descoperindu-și ochii:

– N-ai răspuns la întrebare. Ești bine?

– Eu n-am făcut nimic.

– Ba da. Ai făcut. Se uită la mine. Ai făcut o grămadă.

Ochii lui se încrucișară cu ai mei, și am privit în ei, și am simțit... nu știu ce am simțit. Ceva straniu, greu

de denumit, despre care nici nu-mi puteam da seama dacă era ceva bun sau ceva rău, doar îl simțeam în măruntaie, tresăltând și răsucindu-se, până când mi-am întors capul și m-am uitat spre pădure.

– Da, ar trebui să mergem, zise el, încercând să se ridice.

– Nu încă. Stai jos. Odihnește-te.

– Sunt... Se ridică în capul oaselor și se clătină, amețit. ...*nu* sunt bine. OK. Doar dă-mi o secundă.

Se întinse din nou pe spate, clipind des, de parcă se lupta să-și țină pleoapele deschise.

– Închide ochii, i-am zis.

– Doar un minut.

– Mm-hmm.

Nu cred că le închisese de tot când a adormit.

douăzeci și nouă

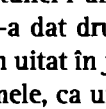

AM STAT ACOLO, ghemuită lângă el, până când nădușeala i s-a uscat de pe piele și a început și el să tremure, încă dormind. Atunci i-am desprins degetele din jurul gleznei mele. Mi-a dat drumul, dar m-a prins în schimb de mână. M-am uitat în jos, la mâna lui, atât de mare, în jurul mâinii mele, ca un copil care ține strâns o jucărie.

M-am bucurat că fusesem acolo pentru el. M-am bucurat că fusese cineva – nu cred că ar fi contat cine. Chiar dacă nu putusem să fac nimic, simplul fapt de a mă fi avut lângă el se părea că-l ajutase.

Nici nu-mi puteam închipui prin ce trecuse – nu doar durerea, dar și nesiguranța. Oare așa era normal pentru tinerii vârcolaci? Să înceapă Preschimbarea, apoi să-și revină? Sau era un rezultat al intervenției

Grupului Edison? Și dacă n-ar fi putut niciodată s-o ducă până la capăt? Oare corpul lui ar fi tot încercat, făcându-l să treacă prin agonia asta mereu și mereu?

Mi-am dat seama că și el probabil se întreba deja același lucru. Asta nu-i scuza izbucnirile de furie, dar poate că mă ajuta pe mine să-l înțeleg și să n-o iau personal când își vărsa nervii pe mine.

Mi-am tras ușurel mâna dintr-a lui, iar el se răsuci cu un mormăit, dar nu se trezi, ci doar își vârî mâna sub celălalt braț și se înfioră. M-am grăbit către locul unde-și lăsase hainele. Când m-am întors, am cercetat bluza de trening pe care stătusem, dar era umedă și murdară de noroi. M-am hotărât să-i dau, în loc de asta, jacheta mea – era aproape mărimea lui –, dar curând a devenit clar că nu aveam să pun *nici o* haină pe el.

Nu avea importanță că erau lălâi – toate hainele lui Derek erau uriașe, ca și cum se gândea că ar fi mai puțin intimidant dacă arăta gras decât musculos. Totuși n-am reușit să-i trag pantalonii mai sus de genunchi și chiar și pentru atât am fost sigură că îl voi trezi. Prin urmare, m-am hotărât să-l învelesc cu hainele. Mă luptam cu jacheta, ca să o întorc cu partea pufoasă către el, când am zărit o mișcare în pădure. M-am lăsat jos, lângă Derek, și mi-am ținut răsuflarea.

Cum n-am auzit nimic, m-am uitat pe furiș peste Derek și am văzut un om printre copaci. Fața îi era crispată de furie și mergea repede. Ceva se mișca mai aproape de pământ, înaintea lui. Un vizitator din campusul de parcare al camioanelor care venise să-și plimbe câinele?

Am aruncat o privire spre Derek. Dacă îl simțea câinele, o încurcam.

M-am ridicat pe vine și m-am târât înainte cât mai în liniște cu putință. Am zărit pentru o clipă o blană

portocalie prin tufele dese. Omul dădea din mâini cu o sclipire de argint, de parcă ținea lanțul câinelui. Părea furios. Nu-l puteam învinui. Era frig și umed, și noroi, iar câinele lui părea să insiste să-și facă nevoile în inima pădurii.

Totuși, când piciorul omului țâșni trăgându-i un șut, simpatia mi s-a evaporat și m-am încordat, cât pe-aci să strig de indignare. Atunci am văzut că în fața lui nu era un câine. Era o fată cu păr lung și blond, îmbrăcată într-o bluză deschisă la culoare și jeanși, mergând în patru labe, de parcă încerca să fugă de omul acela.

El o lovi din nou cu piciorul și ea se îndoi, repezindu-se iarăși înnebunită înainte, de parcă era prea rău lovită ca să se ridice și să fugă. Și-a întors fața spre locul unde stăteam și am văzut că nu era mai în vârstă decât mine. Avea rimelul întins în cercuri ca de raton în jurul ochilor. Pe obraz avea dâre de murdărie. Murdărie și sânge, am observat eu, căci din nas îi mai picura încă sângele, pătându-i bluza.

Am sărit în picioare și atunci bărbatul și-a ridicat mâna. Obiectul argintiu sclipi – nu un lanț, ci un cuțit. Pentru o secundă, tot ce-am putut vedea a fost cuțitul acela, mintea ducându-mă înapoi la fata din gang, cu vârful cuțitului deasupra ochiului meu. Groaza pe care mă căzneam din greu s-o ascund a pus cu totul stăpânire pe mine.

Omul a apucat-o pe fată de pletele ei lungi. I-a dat capul pe spate și asta m-a smuls brusc din paralizia mea. Am deschis gura să strig, să strig orice, doar să-i distrag atenția, ca să poată fata să scape.

Cuțitul șuieră prin aer, îndreptându-se drept către gâtul fetei, și am dat un țipăt. Lama a trecut prin gât, părând să nu-i fi lăsat nici o urmă, și am fost convinsă că și-a ratat lovitura. Apoi gâtul ei s-a deschis, s-a

despicat, rana căscându-se larg, și sângele a țâșnit într-un șuvoi gros, împroșcând în jur.

Am căzut pe spate, ducându-mi mâinile la gură ca să-mi înăbuș un alt țipăt. El o aruncă pe fata în agonie într-o parte, cu un mârâit de dezgust. Ea se prăbuși la pământ, cu sângele încă împroșcând în jur și cu ochii rostogolindu-i-se în cap, înnebuniți.

Omul se întoarse spre mine. Am rupt-o la fugă, împiedicându-mă și poticnindu-mă prin lăstăriș. Trebuia să ajung la Derek, să-l trezesc, să-l avertizez. Mi se păru că durează o veșnicie, dar în cele din urmă am ajuns.

Când m-am aruncat lângă el, am prins cu coada ochiului o licărire și m-am întors, ca să-l văd pe om... înapoi în locul în care îl zărisem prima oară, în exact aceeași poziție, mergând în exact același fel.

Deschise gura, spunând ceva, dar nici un cuvânt nu i se auzi. De ce nu-l puteam auzi? Pădurea era atât de liniștită, încât gâfâitul meu suna ca o locomotivă, dar nu-i puteam auzi nici măcar pașii omului. Mi-am dat seama că nici până atunci nu auzisem absolut nici un sunet.

Am așteptat să văd din nou fulgerarea argintie pe care o zărisem mai devreme și s-a produs, în exact același loc. Apoi a lovit fata cu piciorul... în același loc.

Am vârât mâna în buzunarul jachetei mele, încă înfășurată în jurul lui Derek, și am scos șișul pe care îl luasem de la fata din gang. Eram acum destul de sigură că nu eram în pericol, dar nu voiam să risc. Omul lovi fata cu piciorul a doua oară, dar nici acum lovitura nu făcu nici un zgomot, nici căderea ei, nici *ea*.

Stafii. Ca bărbatul din uzină.

Nu, nu stafii. Stafiile poate că nu făceau zgomot când se mișcau, dar eu le puteam auzi vorbind. Puteam interacționa cu ele. Acestea erau doar imagini.

Fragmente de film metafizic ale unui eveniment atât de cumplit, încât rămăsese întipărit în locul acesta, derulându-se la nesfârșit.

Omul o apucă din nou pe fată de păr. Mi-am închis strâns ochii, dar tot l-am văzut, amintirea fiind acum imprimată în *mine*, rulând întruna în spatele pleoapelor mele.

Am înghițit nodul din gât și m-am retras. Înapoi în luminiș, adăpostindu-mă lângă Derek, ridicându-mi genunchii, stând cu spatele către scena care se juca mai departe în pădure. Dar nu conta că n-o mai puteam vedea. Știam că era acolo, desfășurându-se în spatele meu, și nu conta că nu privisem *în realitate* o fată murind. Într-un fel, o privisem.

O fată de vârsta mea fusese ucisă în pădurea asta și eu îi văzusem ultimele clipe de groază, o privisem sângerând și murind în pădurea asta. O viață ca a mea sfârșise aici și nu conta de câte ori văzusem morți prin filme, nu era același lucru și n-aveam s-o mai uit niciodată.

Am stat ghem acolo, tremurând, înconjurată de întuneric. Uram întunericul de când eram copil. Acum știam de ce – când eram mică, obișnuiam să văd stafii în întuneric, pe care părinții mei mă puneau să le ignor ca pe baubau. Acum știam că „baubaul" fusese real, dar asta nu mă ajuta cu nimic să-mi treacă frica.

Orice șoaptă a vântului suna ca o voce. Orice foșnet de animal prin pădure era o biată creatură pe care o sculasem eu din morți. Fiecare trosnet de copac era un cadavru care-și săpa drum cu ghearele din pământul rece. De fiecare dată când închideam ochii, o vedeam pe fata moartă. Apoi i-am văzut pe liliecii morți. Apoi am văzut-o pe fată, îngropată în pădurea asta, niciodată găsită, trezindu-se într-un mormânt nu foarte adânc, captivă în corpul ei putrezit, incapabilă să țipe, să se zbată...

Mi-am ținut ochii deschiși.

M-am gândit să-l trezesc pe Derek. N-ar fi protestat. Dar după cele prin care tocmai trecuse, părea o prostie să-i spun că nu puteam suporta să mă aflu sub cerul liber, aici, cu o crimă jucându-se mereu și mereu în spatele meu. L-am înghiontit de vreo câteva ori, totuși, sperând c-o să se trezească.

Dar nu s-a trezit. Era epuizat și avea nevoie de odihna asta, și apoi, chiar dacă reușeam să-l trezesc, ce-am fi putut face? Eram siliți să rămânem în punctul acesta de popas al autobuzului până dimineață.

Așadar, am stat cuminte și am încercat să nu mă mai gândesc. Fiindcă n-a ținut, am recitat tabla înmulțirii, ceea ce mi-a amintit de școală și m-a făcut să mă întreb dacă mă voi mai întoarce vreodată; și asta mi-a amintit și de Liz, de cât de nesuferită îi era matematica, și m-am întrebat ce-o mai fi făcând, unde mai era și...

Am trecut la recitarea dialogurilor din filmul meu preferat, dar, din nou, asta n-a făcut decât să-mi aducă aminte de propria-mi viață, apoi de tata și de cât de îngrijorat trebuie să fi fost. Aproape că-mi ieșisem din minți încercând să concep o metodă sigură de a-i trimite un mesaj, devenind din ce în ce mai frustrată când mi-am dat seama că nu pot.

În cele din urmă, m-am oprit la ceva care întotdeauna mă liniștea – să cânt *Daydream Believer*[1]. Fusese cântecul preferat al mamei mele, pe care mi-l cânta să adorm ori de câte ori aveam coșmaruri. Știam numai o strofă și refrenul, dar l-am fredonat în șoaptă, o dată, și-ncă o dată, și...

* * *

[1] Cântec compus de John Stewart, înregistrat, la origini (1967), de trupa The Monkees, devenit hit și reluat apoi, de-a lungul anilor, de numeroși alți interpreți.

– Chloe?

Niște degete mi-au atins umărul. Am clipit și l-am văzut pe Derek stând pe vine, lângă mine, încă în șort, cu fața întunecată de îngrijorare.

– Îm-îmi cer scuze. M-a furat somnul.

– Cu ochii deschiși? Stând în capul oaselor? Încerc să te trezesc de ceva vreme.

– Da? M-am uitat în jur și am văzut că era ziuă. Am clipit des și am căscat. Lungă noapte.

– Ai stat aici trează toată noaptea? Se așeză și el pe pământ. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu mine? Știu că n-a fost ușor de privit...

– Nu de asta.

Am încercat să mă eschivez de la a-i explica, dar m-a tot tras de limbă de am ajuns să am de ales între a-i spune adevărul sau a-l lăsa să creadă că privitul transformării lui mă aruncase într-o stare de șoc. I-am spus despre fată.

– N-a fost real, am adăugat, la sfârșit. Adică, a fost... cândva. Dar tot vedeam un soi de reluare fantomatică.

– Și te-ai uitat la asta toată noaptea?

– Nu, e... – i-am arătat cu mâna, peste umăr –, e acolo, în spate. Nu m-am uitat.

– De ce nu m-ai trezit?

– Erai obosit. N-am vrut să te deranjez.

– Să mă deranjezi? Asta-i cea mai tâmpită... Se opri și reformulă: Greșit spus. Încăpățânată, nu tâmpită... și dacă țip la tine în clipa asta nu ajută, nu-i așa?

– Nu prea.

– Data viitoare, trezește-mă. Nu aștept de la tine să te călești în așa ceva și nu sunt impresionat că ai făcut-o.

– Da, să trăiți.

– Iar data viitoare când nu-mi spui, o să țip la tine.

– Da, să trăiți.

– Nu sunt sergentul tău de instrucție, Chloe. Nu-mi face plăcere să te cicălesc tot timpul.

Pentru asta nu băgam mâna-n foc.

– Nu vreau să... Oftă, clătină din cap și se ridică în picioare. Dă-mi un minut să mă îmbrac și-o să mergem la adăpostul din parcarea camioanelor, să ne încălzim și să ne cumpărăm ceva de mâncare.

L-am văzut cum își ia hainele și se îndreptă spre desiș, vorbind în continuare:

– Stația principală de autobuz e în oraș. Sper c-o să avem destui bani pentru un taxi până acolo. Când ajungem înăuntru, în adăpost, o să sunăm și-o să cerem programul și prețurile curselor, și o să știm câți bani or să ne rămână.

– Eu am... Am scos bancnotele din buzunar. Am optzeci. Am lăsat restul în rucsac. Nu-mi place să-i car peste tot cu mine.

– Și ai mei sunt în rucsacul meu, majoritatea, iar rucsacul l-am uitat în autobuz.

Înjură cu voce scăzută.

– Nu erai capabil să-ți aduci aminte de ceva, aseară. Eu ar fi trebuit să mă gândesc să-l iau pe-al meu.

– Dar și *tu* erai îngrijorată pentru *mine*. Nu-i nimic, o să avem destui. Eu am aproape o sută...

O pauză. Apoi zgomotul unor palme lovind pânza, de parcă se bătea peste buzunare.

Înjură.

– Probabil mi-au căzut. De unde mi-ai adus jeanșii?

– De acolo de unde i-ai lăsat, împăturiți lângă copac. M-am uitat prin buzunare, mai întâi. N-am găsit decât ambalajul unui baton energizant.

– Știu c-am avut...

Se opri și înjură din nou.

– Nu, mi-am mutat banii în jacheta pe care am lăsat-o în autobuz.

– Optzeci de dolari ar trebui să ne ajungă de autobuz până în New York și de un mic dejun. După aceea, o să mergem pe jos și o să prindem un autobuz orășenesc până la stație.

Ieși cu pași mari de după tufe, mormăind:

– Prost, prost.

– Cum am spus, aveai alte lucruri în minte. Amândoi am avut. Și nici unul dintre noi nu e obișnuit să se joace de-a fugitul de-acasă, încă. O să învățăm. Deocamdată, hai să intrăm la adăpost. Îngheț.

treizeci

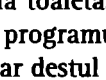

În timp ce Derek era la toaletă, am sunat la stația de autobuz și am cerut programul și costurile. Tipul de la informații a fost chiar destul de drăguț să-mi spună ce autobuze orășenești puteam lua ca să ajungem până acolo.

Când Derek ieși din toaletă, bluza lui de trening era umedă și curată, iar părul ud și strălucitor, de parcă își curățase bluza și își spălase părul în chiuvetă.

– Cu ce să încep, cu vestea bună sau cea rea... M-am oprit. Tâmpită întrebare. Cu vestea rea, nu?

– Mda.

– Avem de mers pe jos trei kilometri până la cea mai apropiată stație de autobuz, plus de schimbat unul, ca să ajungem la capăt. Vestea bună? Prețul biletelor până la New York pentru doi elevi este de șaizeci de dolari, așa că avem bani și pentru micul dejun.

– Și deodorant.

Am dat să-i spun că asta nu conta, dar după fermitatea maxilarului său, conta pentru el, așa că am dat din cap și am zis:

– Desigur.

Am cumpărat deodorant și un pieptene ieftin. Și, da, le-am folosit amândoi. Banii erau prea puțini ca să ne prostim cu chestii din astea.

Mirosul de ouă cu șuncă din restaurant m-a făcut să-mi lase gura apă, dar banii nu ne-ar fi ajuns să ne permitem un mic dejun cald. Am cumpărat niște cutii de lapte cu ciocolată, două batoane energizante și două pungi de arahide, după care am ieșit și am pornit la drum, pe jos, către stația de autobuz.

După vreo jumătate de kilometru de tăcere, Derek spuse:

– Nu ești prea vorbăreață în dimineața asta.

– Doar obosită.

Încă vreo cincizeci de metri.

– Din cauza celor de azi-noapte, nu-i așa? întrebă el. Dacă vrei să vorbești despre asta...

– Nu chiar.

La fiecare doi pași, se uita spre mine. Nu aveam chef de confesiuni, dar era clar că tăcerea mea îl preocupa, așa că am spus:

– Mă tot gândesc la prima oară când am văzut-o pe fata aia la ananghie. Când credeam că e real. Mă pregăteam să fac ceva...

– Ce? mă întrerupse el.

Am dat din umeri.

– Să țip. Să-i distrag atenția.

– Dacă ar fi fost real, ar fi trebuit nici să nu-ți treacă prin minte să te amesteci. Tipul avea un cuțit. Era clar pregătit să-l folosească.

– Nu asta voiam să spun, am murmurat, urmărindu-mi vârful piciorului cum dă cu șutul într-o pietricică de pe marginea drumului.

– Bine. Deci voiai să spui că...

– Am văzut cuțitul și am încremenit. N-am mai făcut decât să mă gândesc la fata din gang, cea care m-a amenințat pe mine cu cuțitul. Dacă noaptea trecută ar fi fost reală, poate că aș fi lăsat pe cineva să moară pentru că eram mult prea speriată ca să mișc vreun deget.

– Dar n-a fost reală.

Mi-am ridicat privirea spre el.

– Bine, zise el. Din nou, nu asta voiai să spui. Dar pentru ce s-a întâmplat în gang, nici acolo n-ai avut timp s-o iei încet și... Dădu din mâini, căutând un cuvânt. S-o procesezi. Ai vorbit cu Simon despre asta, nu?

Am clătinat din cap.

El se încruntă.

– Dar i-ai *povestit* ce s-a întâmplat.

Încă o dată am clătinat din cap.

– Ar fi trebuit. Trebuie să vorbești cu cineva. Cu siguranță nu poți vorbi cu Tori. Liz probabil știe să asculte, dar nu se află prin preajmă. Făcu o pauză. Ai fi putut să vorbești cu mine, dar probabil ți-ai închipuit că nu sunt bun la chestii dintr-astea. Vreau să spun, dacă ai vrut să... Lăsă vorbele să se stingă, apoi reveni, cu mai multă fermitate, strângându-și umerii la răcoarea dimineții: Ar fi trebuit să-i spui lui Simon. El ar fi vrut să știe ce s-a întâmplat și și-ar fi dorit să fie cel căruia să-i spui.

Am dat din cap, deși nu eram convinsă că aș fi făcut-o. Simon petrecuse destul timp, în ultimele zile, cu misiunea Chloe-să-se-simtă-bine. Trebuia să încep să găsesc soluții și singură. Dar exista o problemă în legătură cu asta la care chiar îmi doream ajutor.

– M-am gândit, am început eu, după cele ce s-au întâmplat, că ar trebui să învăț cum să mă apăr singură. Câteva mișcări elementare de autoapărare.

– E o idee bună.

– Grozav, deci ai putea...?

– O să-l rog pe Simon să te învețe câteva, continuă el.

– Oh. Am crezut... Mă gândisem că ar fi mai degrabă specialitatea ta.

– Tata ne-a învățat pe amândoi. Simon e bun. Cel puțin... Se uită în jos, la mine. Vreau să spun, dacă vrei tu, firește, pot să te ajut. Dar Simon ar fi un profesor mai bun. Are răbdarea necesară.

– Bine. O să vorbesc cu Simon, atunci.

Dădu din cap și ne-am cufundat din nou în tăcere.

Am ajuns la stația de autobuz cu douăzeci de minute mai devreme. Derek mă pusese să stau mai în spate, unde casiera putea vedea că sunt o adolescentă fără să se uite prea îndeaproape la mine, în caz că fotografia mea circula. El s-a dus singur la ghișeu. Totuși, când mi s-a părut că ar avea probleme, am venit lângă el:

– Ce s-a întâmplat? am șoptit.

– Nu vrea să ne dea bilete cu reducere.

– Nu se face reducere pentru tineri, zise femeia, ci pentru elevi. Dacă nu poți să-mi arăți cartea de identitate, nu primești reducere.

– Dar din Buffalo am luat bilete fără carte de identitate, am zis eu și i-am pus pe tejghea biletul meu.

– Aia a fost în Buffalo, zise ea, pufnind. Aici, în capitala statului, urmăm regulile. N-aveți carte de identitate, nu vedeți reducere.

– Bine, atunci, bilete de adulți.

– N-avem destui bani, murmură Derek.

– Ce?

– E treizeci și opt de dolari un bilet pentru adulți. Ne mai lipsesc șase dolari.

M-am aplecat spre ghișeu.

– Vă rog, e foarte important. Puteți vedea aici, pe biletul nostru, că deja am plătit pentru călătoria la New York, dar prietenului meu i s-a făcut rău și a trebuit să ne dăm jos din autobuz...

– Nu contează.

– Dar dacă am cumpăra un bilet de adult și unul cu reducere? Avem destui...

– Următorul! strigă ea și-i făcu semn bărbatului din spatele nostru să se apropie.

Stația de autobuz deservea, de asemenea, Ogarul Cenușiu, dar pe pancarta lor scria clar că reducerile lor pentru elevi necesitau un document special, ceea ce fusese și motivul pentru care nu cumpărasem bilete la el din Buffalo. Am încercat, totuși. Casierița de aici era mai înțelegătoare, dar mi-a explicat că nu putea emite biletele cu reducere fără să introducă un număr de carnet de elev în computer. Deci n-aveam noroc.

– O să ne vină nouă o idee, am zis eu, în timp ce ne îndepărtam de ghișeul Ogarului Cenușiu.

– Te duci tu. O să-ți explic cum ajungi la casa lui Andrew. Pe mine mă poate lua el cu mașina de aici...

– Și dacă nu e acolo? Poate s-a mutat sau poate e plecat. Atunci ar trebui să-l găsesc pe Simon, să cheltuim o sumă considerabilă ca să ne întoarcem toți aici și să te luăm...

Derek dădu din cap, acceptând punctul meu de vedere.

– Ați locuit aici, o vreme. Am ridicat mâinile: Știu! Nu e locul tău preferat de care să-ți amintești, dar e cineva de la care ai putea să împrumuți zece dolari?

– Un prieten?

– Păi, da, poate...

O tentativă de râs.

– Mda, spui asta cu exact atâta îndoială cât trebuie. Probabil ai ghicit că n-am prea ieşit dintr-ale mele ca să-mi fac prieteni. Nu văd ce rost ar fi avut, mai ales când nu stăteam într-un loc prea multă vreme. Îi aveam pe tata şi pe Simon. Mi-era de ajuns.

Haita lui...

Continuă:

– Cred c-aş putea găsi pe cineva. Simon cu siguranţă a avut vreun prieten sau vreun coleg de echipă care să-i datoreze bani. E o pacoste din punctul ăsta de vedere – împrumută şi nu mai cere niciodată înapoi.

– Gândindu-mă mai bine, ţinând cont că aţi dispărut în împrejurări nu tocmai plăcute, să apari acum s-ar putea să nu fie cea mai înţeleaptă idee. Ultimul lucru de care avem nevoie este să cheme cineva poliţia.

M-am dus până la standul cu broşuri şi am luat una cu programul curselor şi cu preţurile. Apoi m-am dus la harta statului New York şi le-am studiat pe amândouă. Derek citea peste umărul meu.

– Acolo, zise el, indicându-mi un orăşel de pe hartă. De acolo ne putem permite bilet cu preţ întreg spre New York.

– Şi cum vom ajunge acolo...

Aceasta era întrebarea.

treizeci şi unu

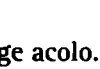

Cea mai la îndemână soluţie pentru noi de a ajunge unde voiam era să facem autostopul. Nu eram atât de proşti încât să facem cu mâna pentru o călătorie, dar

poate prindeam ocazia să ne furișăm neobservați. Prin urmare, am hotărât să ne întoarcem la popasul camioanelor. Am moțăit vreo câteva minute cât am mers cu autobuzul orășenesc, apoi am pornit să străbatem pe jos lungul drum până acolo.

Eram aproape pe la jumătatea distanței, când Derek zise, răgușit:

– Îmi cer iertare.

– Pentru ce?

– Pentru asta de-acum. Tu m-ai ajutat azi-noapte, după toată mușmuluiala pe care ți-am servit-o. Și uite-ți răsplata: naufragiu în Albany.

– E o aventură. Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai mers cu autobuzul. Mai fac și mișcare, pe deasupra. După o săptămână de îngrădire în Sanatoriul Lyle și în laboratorul ăla, niciodată n-am fost mai dispusă pentru o lungă plimbare pe jos.

Am mai mers puțin.

– Știu că ești obosită, zise el. Și flămândă. Și agasată.

– Obosită, da. Flămândă, un pic. Agasată? Nu. Mi-am ridicat privirea spre el. Serios, nu sunt.

– Ai fost foarte tăcută.

Am râs.

– În mod obișnuit, sunt foarte tăcută. Dar astea două săptămâni din urmă *nu* au fost obișnuite.

– Știu că nu vorbești mereu prea mult, însă ai fost... Ridică din umeri. Am crezut că ești furioasă. Își adânci mâinile în buzunare. Pentru încurcătura de acum... furioasă. Ai avut dreptate ieri-noapte, după cele petrecute în gang. Am fost furios pe mine însumi. Mi-a luat ceva mai mult timp să mă calmez îndeajuns ca să-mi dau seama de asta.

Am dat din cap, aprobator.

– Ceea ce am făcut eu, pe când locuiam aici, când l-am rănit pe băiatul acela... Nu credeam că s-ar mai putea întâmpla vreodată. Am analizat episodul de atât de multe ori, gândindu-mă unde fusese greșeala și ce aș face dacă m-aș mai trezi vreodată în aceeași situație, și am învățat de la dr. Gill o mulțime de strategii de a mă stăpâni.

– Dr. Gill?

– Mda, știu. A vârât spaima în mine încă mai înainte de a afla noi despre Grupul Edison. Dar e o psihiatră adevărată și chiar a încercat să mă ajute. Era în interesul lor să mă învețe să-mi controlez ieșirile. Prin urmare, eram sigur că, dacă s-ar mai fi întâmplat vreodată ceva asemănător, fără nici o îndoială aveam să fac față situației mult mai bine. Și când colo? Aproape exact același scenariu... și am făcut exact același lucru.

– Dar te-ai oprit mai înainte s-o izbești de perete.

– Nu, tu m-ai oprit. Dacă n-ai fi țipat, aș fi aruncat-o. Cu toate strategiile alea. După toate repetițiile mintale. Când s-a întâmplat iar, nu m-am gândit o clipă să fac altceva. N-am putut. Creierul pur și simplu mi s-a închis.

– Dar n-a durat mult până să pornească iar.

Ridică din umeri.

– Ăsta trebuie să fie un progres, nu?

– Cred că da, zise el, dar fără convingere.

La popasul camioanelor, ne făcusem planul să ne suim clandestin într-un camion. Am stat în restaurant, bând încet câte o sticlă de apă minerală, în timp ce Derek trăgea cu urechea la conversațiile din jurul nostru și îi ochea pe șoferii care aveau drum în direcția care ne trebuia nouă.

În prima ocazie, camionul era parcat chiar în față, din care pricină ne-ar fi fost imposibil să ne urcăm fără să fim văzuți. În a doua, trailerul avea un lacăt uriaș, prea mare ca să-l poată sparge Derek. A treia oară a fost cu noroc, cum se zice.

L-am urmărit pe șofer până la vehiculul său, care s-a dovedit a fi un furgon. După ce s-a suit el în cabină, noi ne-am strecurat în spate.

Tipul părea să se ocupe de ceva în legătură cu construcțiile. Duba mirosea a rumeguș și a ulei și era plină de unelte, frânghii, scări și prelate. Când furgonul a ajuns pe autostradă și zgomotul traficului a devenit destul de puternic cât să ne reducă la tăcere, Derek a luat prelatele și a aranjat un culcuș pe podea.

– Trebuie să dormi, zise el. Astea put, dar...

– Sunt mai moi decât cartoanele. Mulțumesc.

Îmi întinse o jumătate de baton energizant pe care se părea că-l pusese deoparte.

– Nu, păstrează-l, am zis.

– O să dormi mai bine dacă nu-ți chiorăie stomacul. Și să nu spui că nu chiorăie. Îl aud eu.

Am acceptat batonul.

– Ia și asta.

Își scoase bluza de trening.

– Iarăși, poate că nu miroase grozav, dar ține de cald.

– Dar ai nevoie...

– N-am. Mi-a mai rămas un pic de febră de aseară.

Am luat bluza de trening.

– E în regulă, Derek. Nu sunt supărată.

– Știu.

M-am așezat în culcușul de prelate și mi-am pus bluza de trening peste mine, ca pe o pătură. Apoi am mâncat jumătatea de baton energizant.

Când am terminat, Derek a zis:

– Nu poți dormi cu ochii deschiși, Chloe.

– Nu vreau să ațipesc, dacă se întâmplă ceva.

– Sunt eu aici. Dormi.

Am închis ochii.

M-am trezit când camionul încetinise. Derek era la ușa din spate, pe care o deschisese ca să arunce o privire afară.

– Am ajuns? am întrebat.

– Trebuie să fim destul de aproape. Nu suntem într-un oraș, totuși. E un alt popas de camioane.

– O pauză de pipi după mega-cafeaua pe care și-a cumpărat-o.

– Mda. Deschise mai mult ușa, ca să vadă mai bine. Mi-ar fi plăcut mai mult să fim într-un oraș...

– Dar s-ar putea să nu oprească în nici unul. Ar trebui să ne dăm jos cât mai putem.

Derek dădu din cap și închise ușa. Furgonul trase într-o parcare și se opri.

– Ne băgăm sub prelată, șopti Derek, în caz că verifică duba.

Peste nici un minut, ușa dubei se deschise cu un scârțâit. Mi-am ținut răsuflarea. Duba nu era prea mare și, dacă șoferul se urca în ea să ia ceva, avea să calce probabil pe noi. Dar a rămas în partea din spate. Un zăngănit de unelte, de parcă își lua una dintr-o cutie. Apoi zgomotul încetă. M-am încordat.

– Tot am uitat ceva... menghinele, bombăni omul. Bună treabă!

Închise ușa trântind-o. Când am început să dau prelata la o parte, Derek îmi șopti:

– Așteaptă. Îi mai aud încă pașii. A ascultat cu atenție și, după vreun minut, a zis: E-n regulă.

M-am ridicat și am împins prelatele în locul unde le găsiserăm, în timp ce Derek se uita din nou afară.

– Copaci, în stânga noastră, zise el. O luăm într-acolo, apoi îi ocolim și cumpărăm ceva de mâncare de la restaurant, înainte de a porni la drum.

– Și intrăm la toaletă.

– Mda. Vino după mine.

Ne-am dat jos din dubă și-am rupt-o la fugă spre copaci. Să alergi în urma lui Derek era mai rău decât s-alergi în urma lui Tori – cu picioarele lui lungi, ar fi putut doar să meargă puțin mai repede și distanța dintre noi oricum s-ar fi mărit.

Când se opri brusc și se întoarse cu fața la mine, mă așteptam să se uite urât și să-mi ordone să țin pasul, însă buzele lui mărunțeau o înjurătură. Zgomot de pași alergând răsunară în urma mea. Era gata să țâșnesc într-un sprint, când o mână mă înhață de umăr.

Derek porni la asalt. I-am văzut expresia, acea linie a buzelor care spunea totul, și i-am făcut semne disperate să se oprească. M-a ascultat, punând frână și stând pe loc, dar a rămas cu privirea ațintită deasupra capului meu, urmărindu-l pe cel care mă prinsese.

– Mă gândeam eu că am dus și unul sau doi pasageri, zise un glas de bărbat.

Mă răsuci cu fața la el. Era șoferul dubei. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu o coadă cărunță și o față zbârcită.

– N-n-am furat nimic, am zis eu. Îmi cer iertare. Aveam nevoie doar de un drum cu mașina.

– Doamne! zise el, întorcându-mă spre soare, să se uite mai bine la mine. Câți ani ai?

– Ci-cincisprezece.

– Abia împliniți, pun pariu. Clătină din cap. Fugită de-acasă. Pun pariu și pentru asta.

Glasul i se îmblânzi.

– Nu pe calea asta vreți s-apucați, copii. Vă spun din experiență, nu-i deloc calea potrivită.

Derek veni mai aproape, cu privirea fixată asupra șoferului, atât de concentrat că nu cred că auzise un cuvânt din ce spusese omul. Mi-am strecurat mâna în buzunar și am atins cu vârful degetelor cuțitul, fără să-l scot, doar ca să-mi amintesc că-l aveam acolo și că nu eram chiar atât de neajutorată pe cât mă credeam.

I-am atras atenția lui Derek, fără să fiu sigură că observase, dar îmi zărise gestul, căci încuviință din cap absent, dându-mi de înțeles că se stăpânea încă.

Omul continuă:

– Indiferent ce se petrece acasă, nu-i chiar așa de rău pe cât crezi.

Mi-am ridicat privirea spre a lui:

– Și dacă e?

O pauză, apoi dădu din cap, încet și trist.

– Fie, poate că e. Se întâmplă, mai des decât ai crede, dar sunt și alte metode de-a o scoate la capăt. Locuri în care te poți duce. Oameni care te pot ajuta.

– Ne e bine, zise Derek, cu vocea scăzută, ca un bubuit de tunet îndepărtat.

Omul clătină din cap.

– Nu vă e bine, fiule. Ai, câți ai, șaptesprezece ani? Și ești fugar? Prinzând câte-o călătorie în spatele dubelor?

– Ne descurcăm.

Tunetul glasului său devenise mai scăzut, aproape un mârâit. Își drese glasul și reveni la discuție mai puțin amenințător.

– Apreciem grija dumneavoastră, domnule.

– Zău, fiule? Așa să fie? Clătină din cap. O să vă duc pe amândoi înăuntru și-o să vă dau o masă caldă.

Apoi o să dau niște telefoane. Să vă găsesc un loc de stat.

– Nu putem..., am început eu.

– N-o să vă trimită nimeni acasă. Acum, haideți!

Mâna lui strânse mai tare de umărul meu.

Derek făcu un pas în față.

– Ne pare rău, domnule, dar nu putem face asta.

– Ba da, puteți.

Derek îmi făcu semn să vin lângă el. Am făcut un pas. Mâna omului strânse mai tare.

– Dați-i drumul.

Mârâitul se întorsese în glasul lui Derek.

– Nu, fiule. N-o să-i fac nici un rău prietenei tale, dar am s-o duc înăuntru și o să chem pe cineva care poate s-o ajute. Speram să vii și tu cu noi, dar e alegerea ta.

– Du-te, am șoptit eu, cât să fiu auzită numai de Derek. Te prind din urmă.

Am fost sigură că m-a auzit, dar s-a prefăcut că nu.

– O să vă mai spun o dată, domnule. Dați-i drumul.

– Asta sună foarte tare a amenințare, fiule. Ești bine făcut, dar n-ai vrea să te iei de un tip care lucrează în construcții de douăzeci de ani și are trecute pe răboj mai multe bătăi decât ține minte. Nu vreau să-ți fac vreun rău...

Derek sări, cu viteza fulgerului. Își petrecuse mâna în jurul gâtului omului mai înainte de a-și fi ridicat acesta pumnii. Când el îl trânti pe șofer la pământ, ținându-l imobilizat, m-am împleticit la o parte din calea lor, scoțând mâna din buzunar și, odată cu ea, și cuțitul, care se rostogoli pe pământ. Omul îl văzu și holbă ochii. L-am cules repede și l-am vârât la loc în buzunar.

– Nici noi nu vrem să vă facem vreun rău, zise Derek. Dar vedeți – își întări strânsoarea până când

omului i se bulbucară ochii – că aș putea. Știu că încercați să ne ajutați, dar nu înțelegeți situația. Derek se uită la mine. Dă o fugă până la dubă. Adu niște sfori și niște cârpe.

Am fugit.

treizeci și doi

DOUĂZECI DE MINUTE mai târziu, eram la un kilometru depărtare de popasul camioanelor, croindu-ne calea anevoie printr-un câmp. În fața noastră era un drum care mergea paralel cu autostrada.

– Nu crezi c-am făcut ce trebuia, zise Derek.

Am ridicat din umeri.

– Nu l-am legat prea strâns. O să se elibereze într-o oră, cel mult, și i-am lăsat telefonul mobil la îndemână, în caz c-o să fie vreo problemă.

Am dat din cap. Am mai mers vreo douăzeci de metri.

– Tu ce-ai fi făcut? întrebă el.

– Știi planul meu. Cel pe care te-ai prefăcut că nu-l auzi.

Am ajuns la drumul mărginaș înainte să-mi răspundă.

– Mda, bine. L-am auzit. Dar nu mi s-a părut că avea să-ți dea vreo șansă să scapi. Știam că-l pot pune la pământ în siguranță, fără să-l rănesc, mai înainte să se înrăutățească lucrurile. Și dacă pot face asta, atunci asta am să aleg să fac. Așa ne-a învățat tata să acționăm în situații dintr-astea.

Am cântărit lucrurile în minte, apoi am dat din cap:

– Ai dreptate.

Păru surprins.

– Eu n-am experiență în treburile astea, cu decizii dintr-astea, am zis eu. Cu fata din gang sau cu Grupul Edison, răspunsul era ușor. Dacă a încercat cineva să ne facă rău, avem tot dreptul să ripostăm. Numai că...

– Omul ăla încerca să ajute doi copii fugiți de acasă. Nu merita să sfârșească legat și cu căluș în gură.

Am dat din cap.

– Chiar și cineva ca el este o amenințare, Chloe. Chiar dacă are sau nu intenții rele. Trebuia să scăpăm de el, altminteri „ajutorul" lui ne-ar fi debarcat înapoi la Grupul Edison.

– Știu.

Ne-am dat la o parte de pe drum fiindcă venea o mașină, încordându-ne când a trecut pe lângă noi, uitându-ne după ea ca să fim siguri că nu i se aprind stopurile când pune frână și că nu încetinește. Nu conta dacă șoferul era un psihopat care încerca să ne răpească sau o bunicuță care se oferea să ne ducă ea cu mașina. Noi trebuia să reacționăm la fel: să fugim. Și dacă nu puteam fugi, să luptăm.

Mașina își văzu de drum, fără să-și modifice viteza.

– Nu putem avea încredere în nimeni acum, am murmurat eu, nici măcar în indivizii cumsecade.

– Mda. E nasol, nu?

Era.

Am continuat să mergem pe drumurile aflate, cât de cât, paralel cu autostrada. Ținând cont de cât stătuserăm în dubă, Derek socotea să trebuia să fim aproape de următorul oraș cu o stație de autobuz, dar adevărul era că habar n-aveam. Oricât de departe ar fi fost, trebuia să mergem pe jos până acolo – n-am fi încercat să mai facem autostopul.

O problemă cu plimbarea noastră liniştită pe drumurile de ţară erau câinii. Cei legaţi se repezeau să latre furibunzi de îndată ce-l adulmecau pe Derek. Totuşi, nimeni nu părea să se îngrijoreze – pe aici, bănuiesc că erau atât de puţini trecători, încât câinii aveau tendinţa să latre la fel şi la ei, drept pentru care stăpânii nu-i băgau în seamă.

Cu toate acestea, să fii la ţară însemna deopotrivă să întâlneşti mulţi câini care *nu* erau în lanţ. În mai multe rânduri, ne-am trezit cu câte unul repezindu-se la noi de pe câte-un drumeag lateral. Până la urmă, reacţia noastră devenise automată. La prima hămăitură, ne opream în loc. Eu treceam în spatele lui Derek. El stătea şi aştepta. Odată ce câinele ajungea destul de aproape cât să fie posibil contactul vizual, se uita atent la Derek şi o lua la fugă, chelălăind, căutând să se pună la adăpost.

– Întotdeauna dau bir cu fugiţii aşa? am întrebat eu, uitându-mă după un labrador auriu care gonea înapoi spre casă, cu coada între picioare.

– Depinde de câine. Câinii mari de la ţară, ca ăştia? Da. Căţeii-fantezie de oraş sunt cei care-mi fac probleme. Supraînmulţire, spunea tata. Asta îi face capricioşi şi le dă peste cap circuitele. M-a atacat un chihuahua, anul trecut. Îmi arătă o cicatrice slab vizibilă de pe mână. Mi-a smuls o bucată bună de carne.

Am pufnit în râs:

– Un chihuahua?

– Hei, ăsta e mai apucat decât un pitbull. Eram în parc, cu Simon, dând cu şutul într-o minge. Dintr-odată, de nicăieri, apare căţelușul ăla cât un şobolan, sare şi îşi înfige colţii în mâna mea. Nu mai voia să-i dea drumul. L-am scuturat, dar stăpânul a zbierat la mine să nu-l lovesc pe micul Tito. În cele din urmă,

am extras câinele. Țâșnea sângele din mine ca dintr-o fântână arteziană, iar tipul nici măcar nu și-a cerut scuze.

– Nu i s-a părut ciudat? Să-și vadă câinele atacându-te așa?

– Nuu. A zis că mingea de fotbal trebuie să-l fi provocat și că noi trebuia să fim mai atenți. Când se întâmplă lucruri ciudate, oamenii vin cu propriile lor explicații.

I-am povestit despre fata din gang, care o acuzase pe Tori că o electrocutase cu un teaser.

– Mda, zise el. Noi trebuie să fim mai atenți, dar de obicei explică ei înșiși ce s-a întâmplat.

Ne-am dat la o parte din drum ca să treacă o camionetă, iar șoferul a ridicat o mână, salutându-ne. I-am făcut și eu cu mâna, apoi l-am urmărit până am fost sigură că n-avea de gând să oprească.

– Deci așa reacționează toate animalele la tine? Știu că ai spus despre șobolani că se țin la distanță.

– Majoritatea. Văd că sunt om, dar adulmecă altceva. Asta le zăpăcește. Cu câinii e cel mai rău, totuși. Făcu o pauză și se corectă: Nu, cu pisicile e cel mai rău. Zău, nu-mi plac deloc pisicile.

Am râs. Cum umbrele începuseră să se lungească, Derek a propus să ne mutăm pe partea cealaltă a drumului, pe partea însorită.

– Am fost o dată la grădina zoologică, povesti el. Excursie în afara orașului, în clasa a cincea. Tata a spus că eu nu puteam merge, din cauza caracteristicilor mele de vârcolac. M-am supărat. Chiar foarte tare. Până atunci, nu înfricoșasem animalele. Doar le făceam mai nervoase. Așa că am socotit că tata era nedrept și m-am dus, totuși.

– Cum?

– I-am falsificat semnătura și am încasat eu alocația.

– Și ce s-a întâmplat?

– Păi, cam așa cum își închipuise tata. I-am făcut pe prădători nervoși și am speriat la culme animalele-pradă. Colegii mei au considerat însă că a fost mișto. Au vrut să vadă un elefant atacând.

– Serios?

– Mda. M-am simțit prost. Așa că am stat departe de țarcuri, după asta. Oricum nu erau ce voiseм eu să văd.

– Și anume? Stai. Lupii, nu?

Derek încuviință din cap.

– Ai vrut să vezi dacă te recunoșteau ca pe unul dintre ei.

– Nu, nici pe departe, asta ar fi fost prostesc. Mai făcu vreo câțiva pași în tăcere. OK. Exact așa. Aveam așa o...

Se căzni să găsească termenul potrivit.

– Fantezie?

O căutătură piezișă mi-a dat de înțeles că nu era acesta cuvântul pe care l-ar fi ales el.

– O *idee* că ei or să mă adulmece și... Ridică din umeri. Și nu știu ce. Că or să facă ceva. Că o să se întâmple ceva mișto.

– Și-așa a fost?

– Sigur, dacă socotești că e mișto să privești un lup care se aruncă în gard până se umple de sânge.

– Oh.

– A fost...

Privirea i se pierdu în depărtare, fixându-se undeva înspre capătul drumului, cu o expresie de nepătruns.

– A fost rău. Am ieșit de acolo cât de repede am putut, dar el tot nu s-a oprit. A doua zi, un copil de la școală mi-a spus că l-au eutanasiat pe lup.

Mi-am ridicat ochii spre Derek.

El a continuat, cu privirea aţintită în zare.

– M-am dus acasă şi am luat ziarul. Secţiunea cu ştiri din oraş lipsea. Tata ajunsese primul la ea. Îşi închipuise ce se întâmplase, dar n-avea de gând să zică nimic. Ştia că fusesem supărat de ceva în noaptea aceea şi bănuiesc că s-a gândit că ajungea pedeapsa asta. Aşa că m-am dus şi am cumpărat un ziar pentru mine. Era adevărat.

Am dat din cap, neştiind ce să spun.

– „Subită agresiune neprovocată împotriva oamenilor", recită el, de parcă n-ar fi uitat niciodată cuvintele. Lupii, în mod normal, nu se comportă aşa. Toate poveştile acelea despre lupul cel mare şi rău sunt născociri. Da, sunt prădători şi sunt periculoşi. Dar nu vor să aibă nimic de-a face cu oamenii dacă îi pot evita. Singurele condiţii în care nu-i ocolesc sunt atunci când se simt bolnavi, hămesiţi sau îşi apără teritoriul. Eu am fost un lup singuratic care a invadat teritoriul unei haite. El era lupul alfa. Era de datoria lui să apere haita. Şi a fost ucis pentru asta.

– Dar tu n-ai vrut să se întâmple aşa.

– Asta nu-i o scuză. Tata mă învăţase despre lupi. Ştiam cum se comportă. Văzusem la ceilalţi băieţi, la ceilalţi subiecţi...

– Îţi mai aduci aminte de ei? Simon nu era sigur.

– Da. Îmi aduc. Îşi trecu mâna peste ceafă, fără să se oprească din mers, apoi se uită la mine: Ai obosit?

– Puţin.

– Ar trebui să fie aproape, acum. Aşa că, hm...

Părea să caute ceva de spus. Speram să continue să vorbească despre el sau despre ceilalţi vârcolaci, dar când se hotărî, spuse:

– La școala aceea specială la care te duci tu, faci și teatru?

– Sunt la cursurile de arte dramatice. Însă studiem și toate materiile obișnuite, ca matematica, engleza, științele naturale...

Și așa am schimbat discuția, trecând la subiecte mai simple pentru restul drumului.

treizeci și trei

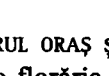

AM AJUNS LA URMĂTORUL ORAȘ și am găsit stația de autobuz – de fapt, o florărie, cu bilete vândute la casă. Am încercat din nou pentru prețuri reduse și, ca în Buffalo, le-am obținut fără întrebări. Așa, da!

Asta însemna că ne mai rămăseseră bani și ceva mai mult de două ore până la plecare. Cât despre ce să facem cu timpul și banii aceia? Stomacurile noastre revoltate au răspuns la această întrebare.

Se întunecase acum, deși era devreme, așa că nimeni nu dădea atenție unui cuplu de adolescenți care se plimbau prin împrejurimi. Am mers vreo câteva străzi distanță, căutând un local unde să se vândă mâncare caldă și ieftină. Nasul lui Derek ne-a condus la un restaurant fast-food chinezesc. O destinație populară, din nefericire, cu o coadă imensă. Am ținut o masă pentru noi, în timp ce el s-a dus la tejghea.

Coada părea că abia se mișcă, iar restaurantul era încins. Nu după multă vreme, mi se închideau ochii.

– Obosită, draga mea?

Mi-am îndreptat spatele și am văzut o femeie în vârstă, într-o haină galbenă, stând lângă masa mea. Ea mi-a zâmbit. Eu i-am răspuns la fel.

– Te superi dacă stau jos un pic? și-mi făcu semn către scaunul liber din fața mea.

Am aruncat o privire spre Derek, care mai avea în față cinci persoane.

– O să plec când tânărul tău vine înapoi, zise ea. E groaznic de aglomerat aici, nu?

Am încuviințat și i-am făcut semn să se așeze.

– Am o strănepoată de vârsta ta, zise ea, după aceea. Ai vreo paisprezece ani, cred.

– Într-adevăr, am răspuns, sperând să nu fi sunat prea crispată.

N-ar fi trebuit să răspund la întrebări, nici măcar incorect, dar n-am știut ce altceva să fac. M-am uitat la Derek, sperând să mă salveze, dar el studia lista cu meniul.

– Clasa a noua?

– Da.

– Și care e materia ta preferată, draga mea?

– Drama.

Ea râse.

– N-am auzit de asta. E ceva cu jucatul teatrului?

I-am explicat și, în timp ce discutam, m-am relaxat. Odată ce am trecut de chestiunile cu vârsta și clasa, ea n-a mai întrebat nimic personal – nici măcar cum mă cheamă. Era doar o femeie în vârstă care voia să vorbească, iar mie mi-a plăcut, ca variație.

Am conversat până când Derek a ajuns al doilea la rând. Atunci, de la o masă din spatele meu, au izbucnit niște hohote de râs. M-am întors și am văzut două perechi, cu un an sau doi mai în vârstă decât mine. Fetele râdeau disprețuitor. Unul dintre băieți era roșu la față, sufocat de râs. Celălalt nu se ostenea să și-l înăbușe, hohotind cu atâta poftă că se îndoise de la mijloc.

Toți patru se uitau la mine.

Tot restaurantul se uita la mine.

Era ca un coşmar în care copiii râd de tine, iar tu continui să mergi pe culoare, neştiind de ce, până când îţi dai seama că n-ai chiloţi pe tine. Ştiam că eu am chiloţi. Singurul lucru la care m-am putut gândi era că râdeau de părul meu negru. Dar nu era *atât* de caraghios, nu?

– O, Doamne, şopti bătrâna.

– Ce-ce s-a întâmplat? Ce-ce-am făcut?

Se aplecă peste masă, cu ochii sclipind. Lacrimi? De ce să fi...?

– Îmi pare rău, zise ea. Eu doar... Schiţă un zâmbet chinuit şi trist. N-am vrut decât să vorbesc cu tine. Păreai aşa o fată drăguţă.

L-am zărit pe Derek, ieşit de la coadă acum, venind cu paşi mari şi uitându-se urât la băieţii zeflemitori. Femeia se ridică în picioare şi se aplecă din nou peste masă.

– Mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine, dragă.

Îşi puse mâna peste a mea şi... trecu prin ea.

Am sărit în picioare.

– Îmi pare rău, zise ea din nou.

Expresia de pe chipul ei era atât de tristă, că aş fi vrut să-i spun că era în regulă, că a fost vina mea. Dar mai înainte să pot scoate vreun cuvânt, ea dispăru şi tot ce am mai putut auzi a fost râsul din jurul meu, murmure de „nebună" şi „schizo", iar eu am rămas aşa, în picioare, pironită de podea, până când Derek m-a luat de braţ, strângându-mă atât de blând că abia l-am simţit.

– Haide, zise el.

– Da, strigă băiatul cu râsul zgomotos. Cred că prietenei tale i-a expirat permisul de voie.

Derek își ridică încet capul, cu buzele strânse în expresia aceea atât de familiară. L-am luat de braț. A clipit des și a dat din cap. Când ne-am întors să plecăm, și celălalt băiat de la masă comentă:

– Să dai târcoale după gagici la pavilionul de psiho? și clătină din cap. Ei, asta-i *disperare*!

Când treceam pe lângă vitrina de la stradă, jur că toate perechile de ochi dinăuntru ne urmăreau. Am prins câteva priviri: simpatie, milă, scârbă, dezgust. Derek își schimbă locul, așezându-se între mine și vitrină, blocându-mi vederea, în timp ce mergeam.

– Nu era nevoie să facă asta, zise el. Copiii ăia, fie. Ei sunt idioți. Dar adulții ar fi trebuit să aibă mai multă judecată. Și ce dacă ai fi fost bolnavă mintal?

M-a condus până la parcare, apoi s-a oprit în partea din spate, la umbra unei clădiri înalte.

– N-o să-i mai vezi niciodată, zise el. Și dacă așa se poartă ei cu o persoană bolnavă mintal, atunci n-ar trebui să-ți pese ce gândesc. Șleahtă de cretini.

N-am spus nimic, ci mă uitam într-o parte, la parcare, tremurând. El se mută în fața mea, încercând să-mi fie pavăză contra vântului.

– A-ar trebui să plecăm, am zis. Trebuie să mănânci. Îmi pare rău.

– Pentru ce? C-ai vorbit singură? Și ce? Oamenii fac asta tot timpul. Ar fi trebuit să nu te bage nimeni în seamă.

– Tu așa ai fi făcut?

– Firește. Nu-i treaba mea. Eu...

– ...n-ai fi râs, nici nu te-ai fi uitat lung. Știu. Dar n-ai fi putut să ignori faptul. Poate că te-ai fi prefăcut că nu observi, dar tot te-ai fi gândit la asta, la persoana care o făcea, la ce era în neregulă cu ea, dacă avea să trântească o criză și să scoată o armă sau... Mi-am

strâns brațele în jurul trupului, înfrigurată. Vorbesc fără șir. Dar știi ce vreau să spun. Stăteam în restaurant, purtând o conversație cu cineva, și nici o clipă n-am bănuit că era o stafie.

– O să-ți dai tu seama.

– Cum? *Arată* ca oamenii vii. *Vorbesc* ca oamenii vii. Dacă nu trec prin mobile, n-am nici un indiciu. Oare trebuie să încetez să mai vorbesc cu necunoscuți? Să ignor orice persoană care vine la mine? *Asta* ar părea normal? Am scuturat energic din cap. Iar vorbesc fără șir. Îmi pare rău. Și îmi pare rău că te-ai trezit și tu prins în asta.

– Crezi că-mi pasă? Își sprijini o mână de perete și se aplecă spre mine. O să rezolvi neajunsul ăsta. Alți necromanți au reușit. Trebuie doar să deprinzi trucurile meseriei.

– Mai înainte de a fi închisă?

– Dacă mai continuă mult povestea asta cu fugitul, o să intri în restaurante vorbind singură dinadins, și-o să încerci să ajungi să fii închisă undeva cu un pat cumsecade și un duș.

Am izbutit să zâmbesc.

– În clipa asta, m-aș împăca și cu mâncare caldă.

– Ce-ai zice de-o ciocolată caldă?

– Ce?

– Pe drumul încoace am văzut una dintre cafenelele acelea cochete, vreo imitație de Starbucks. Fotolii mari, un șemineu... Nu părea foarte aglomerată. Și ăsta nu e totuși un oraș de cinci-dolari-cafeaua.

Mi-am închipuit cum mă ghemuiesc într-un fotoliu, în fața focului, sorbind dintr-un pahar uriaș, aburind, de ciocolată fierbinte. Am zâmbit.

– Ne-am înțeles, atunci, zise el. O să ne luăm niște prăjiturele sau niște negrese. O cină cu adevărat hrănitoare. Acum, cred că era în partea asta...

Am plecat.

Cafeneaua era pe aceeași stradă cu stația de autobuz. Am încercat să ajungem acolo – și să scăpăm de frigul mușcător – cât mai repede cu putință. După ce-am tăiat-o prin vreo două parcări, am văzut următoarea potențială scurtătură: un teren de joacă. Dar când am dat să traversez strada, Derek m-a oprit.

– Ăsta nu e întotdeauna genul de loc unde îți vrea să fii noaptea.

Avea dreptate, desigur. Părea destul de inofensiv – o fâșie îngustă de parc, cu un șir de leagăne și tobogane și un centru de joacă uriaș, de plastic, la un capăt –, dar între piesele de echipament și copaci erau o mulțime de umbre. După lăsarea întunericului, când copilașii plecaseră acasă, devenea locul perfect de pierdut vremea pentru copiii mai mari și mai periculoși.

Derek cercetă pârculețul, adulmecând aerul.

– Gol, zise el, în cele din urmă. Hai!

Am traversat în alergare ușoară pe partea cealaltă. În loc deschis, acum, vântul era și mai tăios, învârtindu-se în jurul nostru, nemilos de înghețat. Leagănele se mișcau și scârțâiau. Trecând pe lângă ele, o rafală subită îl împinse pe unul drept în umărul meu. M-am împleticit înapoi, cu un țipăt, și mi s-a umplut gura de nisip, ridicat în trombă de jos. Pe când scuipam, capul lui Derek se înălță brusc. Când am scăpat de nisipul din gură, m-am întors spre el. Încremenise, cu fața în sus.

– Ce adulmeci? am întrebat.

– Nu sunt sigur... Mi s-a părut că...

Vântul își schimbă direcția și nările îi fremătară. Ochii i se holbară.

– Fugi!

Îmi dădu un brânci și-am rupt-o la fugă cât mă țineau picioarele. În ultimele câteva zile, făcusem figura asta cu „fuga de pericol" destul de des ca acum creierul meu să-mi ambaleze picioarele automat, uitând de durerea din tălpi.

Derek rămase în spatele meu, călcând apăsat.

– Chloe! strigă el, când o siluetă îmi tăie calea.

Derek mă apucă de umeri și picioarele nu mi-au mai atins pământul mai înainte de a mă fi oprit eu din alergat. Ne-am lipit cu spatele de instalația mare de plastic. Un bărbat venea agale către noi. Un altul venea din direcție opusă. Două căi de scăpare, ambele blocate. Derek se uită în sus, la instalația de plastic, dar ne sprijineam de un zid solid de plastic, cu o platformă de observație la trei metri deasupra solului. Exista un stâlp de pompieri pentru coborâre de urgență la vreo cinci metri distanță, dar nu ne-ar fi dus nicăieri cu folos.

Bărbații păreau să aibă în jur de douăzeci de ani. Unul era înalt și slab, cu plete blonde până la guler. Purta o jachetă în carouri și cizme și părea că nu se atinsese de aparatul de ras de vreo câteva zile. Tovarășul lui era mai scund și mai vânjos, oacheș, cu părul negru. Purta o jachetă de piele și adidași.

Nici unul nu arăta a genul de tip pe care te aștepți să-l vezi pierzând vremea într-un parc, luându-se de copii, pentru țigări și bani de buzunar. Pierzând vremea la curse de camioane-monstru, poate, luându-se de fete, ca să le afle numele și numerele de telefon.

Nu păreau nici beți. Mergeau drept, iar ochii lor păreau deschiși la culoare, sclipind în întuneric ca...

M-am făcut mică.

Mâinile lui Derek s-au încordat pe umerii mei și s-a aplecat, șoptindu-mi:

– Vârcolaci.

treizeci și patru

CEI DOI VÂRCOLACI s-au oprit la vreo câțiva metri în fața noastră.

– Suntem doar în trecere, zise Derek, cu voce clară. Dacă ăsta e teritoriul vostru...

Blondul îl întrerupse cu un hohot de râs:

– Teritoriul nostru? Ai auzit asta, Ramon? Întreabă dacă ăsta e teritoriul nostru.

– Știu că sunteți vârcolaci și știu...

– Vârcolaci? repetă Ramon, tărăgănând cuvântul. A zis cumva vârcolaci?

Blondul ridică un deget la buze, într-un exagerat „ş̦ş̦ş̦t!", și făcu semn din cap spre mine.

– Știe, zise Derek.

– Nţ̦-nţ̦! Asta-i împotriva regulilor, cățelandrule. Nu te apuci să le spui prietenelor tale ce ești, nici măcar celor drăguțe. Nu te-a învățat tăticul tău cum să te porți? Cine-i tăticul tău, apropo?

Derek nu răspunse.

– E un Cain, zise Ramon.

– Crezi? Blondul mijii ochii, înclinându-și capul într-o parte. S-ar putea.

– Dacă ai fi întâlnit mai mult de unul, Liam, nu ți-ai mai fi pus întrebări. Ăsta – arătă spre Derek – este un Cain. Toți Cainii au în comun trei lucruri. Mari cât casa. Urâți ca un morman de noroi. Proști ca noaptea.

– Atunci el nu-i..., am început eu, mai înainte ca Derek să mă șușuie.

Liam făcu un pas mai aproape.

– Ai spus ceva, drăguță?

– Suntem doar în trecere, zise Derek. Dacă acesta este teritoriul vostru, atunci îmi cer scuze...

– Ai auzit asta, Ramon? Își cere *scuze*. Liam mai făcu un pas. N-ai nici cea mai mică idee pe-al cui teritoriu ești, nu?

– Nu, nu vă cunosc. Dacă aș fi știut, atunci...

– Ăsta e teritoriul *Haitei*.

Derek clătină din cap.

– Nu, Haita e în Syracuse...

– Crezi că ei își revendică un *oraș*? făcu Ramon. Teritoriul lor este *statul* New York.

– Dar știi ce le face Haita celor care le încalcă teritoriul, nu-i așa, cățelandrule? zise Liam. Tăticul tău ți-a arătat probabil fotografiile.

Derek nu spuse nimic.

– Fotografiile? stărui Liam. Cu ultimul tip care a încălcat teritoriul Haitei?

Derek tot nu spuse nimic.

– Tăticul tău nu te-a avut prea mult la suflet, nu-i așa? Căci dacă te-ar fi avut, ți-ar fi arătat fotografiile alea, așa că n-ai fi făcut greșeala pe care o faci în clipa asta. Ultima oară când un animăluț a trecut prea aproape de terenul Haitei, l-au tranșat cu o drujbă. Apoi i-au făcut fotografii și le-au răspândit ca un avertisment pentru noi toți ceilalți.

Stomacul îmi zvâcni. Am închis ochii strâns, până când imaginea s-a destrămat. Inventaseră povestea asta doar ca să ne sperie pe noi... și le mersese, cel puțin cu mine. Inima îmi bătea atât de tare că eram sigură că mi-o auzeau și ei. Derek îmi strânse umărul, mângâindu-mă cu degetul mare, spunându-mi să stau liniștită.

– Nu, nu le-am văzut. Dar vă mulțumesc de avertisment. O să...

– Cine e tăticul tău? întrebă Ramon. Zachary Cain? Ești mai închis la culoare, dar semeni cu el. Cam ai și vârsta potrivită. Iar asta ar putea explica de ce nu te-a crescut cum trebuie.

– El fiind mort și așa mai departe, zise Liam. Dar dacă a fost Zach, atunci ar fi trebuit să *știi* să te ții departe de teritoriul Haitei.

– Ar fi trebuit? zise Derek, cu voce lipsită de emoție.

– Nu știi cum a murit tăticul tău? Dobitocul s-a hotărât să se alăture unei răzmerițe împotriva Haitei și a fost prins. A fost torturat până și-a dat duhul, chiar acolo, în Syracuse. Se uită la Ramon. Crezi c-or fi folosit drujba?

Derek interveni:

– Dacă Haita e atât de rea, voi de ce sunteți pe teritoriul ei?

– Poate pentru că suntem din Haită.

– Atunci nu ați fi vorbit ca și cum n-ați fi, spunând teritoriul „lor", și ce fac „ei".

Liam râse.

– Ia te uită! Un Cain cu creier. Sigur îl ai de la mami.

– Vrei să știi de ce suntem aici? zise Ramon. O misiune de milă și noi suntem cei care implorăm mila. Vezi tu, ne-am încârdășit cu puștiul ăsta australian anul trecut. Am descoperit repede de ce a plecat el de acasă.

– Mâncător de oameni, zise Liam.

– Mâ-mâncător de oameni?

N-am vrut s-o spun cu voce tare, dar mi-a scăpat.

– Un obicei dezgustător. Să vânezi oameni? Să-i ucizi? Ramion zâmbi. Ăsta-i întotdeauna un sport interesant. Dar să-i mănânci? Nu-i stilul meu. Mă rog, dacă nu ținem cont de acea singură dată în Mexic...

Derek îl întrerupse:

– Deci dacă *voi* sunteți îngăduiți pe teritoriul Haitei, sunt sigur că or să mă lase și pe mine în pace. Nu fac necazuri.

– Pot să-mi termin povestea? zise Ramon. Ei, și australianul ăsta nu era prea discret în privința obiceiului său prost. Haita l-a mirosit. În clipa următoare, toți trei ne-am trezit pe lista neagră.

– Australianul s-a făcut nevăzut, zise Liam, lăsându-ne pe noi, pe mine și Ramon, să tragem ponoasele. Haitei nu-i pasă dacă suntem mâncători de oameni sau nu. Am mai avut niște ciocniri cu ei și înainte, așa că, în ceea ce-i privește, s-a cam isprăvit cu zburdălniciile noastre. Am feștelit-o. Deja l-au prins pe Ramon o dată. Spre norocul lui, a scăpat. Mai bine zis, mare parte din el.

Ramon își ridică bluza. Jumătate din trunchiul lui era găurită și încreștită de o rețea de cicatrice vindecate, genul de chestii pe care le văzusem doar în demonstrațiile de SFX[1].

– Așadar, acum vă îndreptați spre Syracuse ca să vorbiți cu Haita, am zis eu. Să lămuriți problema.

– Exact. Sau cel puțin ăsta era planul. Dar e o ruletă rusească, vezi tu? Noi ne aruncăm singuri în voia milei lor și s-ar putea să nu ne mai ridicăm niciodată. Și atunci am prins o ocazie uluitoare.

Se uită la Ramon, care dădu din cap. Pentru câteva clipe, nici unul nu mai spuse nimic. Liam stătea țanțoș, cu un zâmbet afectat jucându-i pe buze, în timp ce trăgea de timp.

– Ocazie? am întrebat eu, în cele din urmă, știind că Derek n-ar fi făcut-o.

---

[1] Prescurtare pentru *special effects* (efecte speciale), din teatru, film și televiziune.

– Am avut nevoie să-mi ușurez vezica. La vreo trei kilometri spre nord de oraș. Am ieșit de pe autostradă, m-am dat jos din mașină și ghici ce-am mirosit?

– Pe mine, zise Derek.

– Răspunsul la rugăciunile noastre. Un Cain? Liam clătină din cap. De unde așa noroc pe capul nostru? Haita îi urăște pe Caini. O șleahtă de neanderthalieni prea proști ca să se țină departe de necazuri. Dacă o să te dăm pe tine pe mâna lor, să le spunem că tu erai cel care se înfrupta din oameni...

L-am simțit pe Derek mișcându-se în spatele meu.

– Gândești să pleci, cățelandrule? Ar fi nepoliticos. Dacă sari, va trebui să-ți înșfăcăm fata și s-o ținem până te hotărăști să te întorci și să mă asculți.

Derek încremeni, dar i-am putut simți inima bătându-i tare în spatele meu și i-am auzit respirația rapidă și superficială, în timp ce se lupta să-și păstreze calmul. Mâna mi-a alunecat în buzunar, apucând cuțitul. Derek m-a strâns de umăr, mângâindu-l din nou.

– E-n regulă, șopti el. E-n regulă.

Dar inima lui continua să-i bubuie în piept, spunându-mi că nu era.

– Cum să nu, zise Liam. O să fie foarte bine. Cei din Haită nu sunt cu desăvârșire monștri. Acest biet copil orfan a zbârcit-o. N-o s-o mai facă niciodată. Or să înțeleagă ei. Probabil or să-i dea... Aruncă o privire spre Ramon. Cincizeci-cincizeci?

Ramon se gândi, apoi aprobă din cap.

Liam se întoarse iarăși spre noi:

– Cincizeci-cincizeci șansă de supraviețuire. Și dacă nu, or să termine repede. Fără drujbă pentru tine.

– De ce ne spuneți nouă toate astea? am întrebat.

Era ca scena clasică James Bond, în care tipul rău explică ce o să-i facă lui James Bond, dându-i timp să

se gândească la un plan de scăpare. Ceea ce chiar speram că făcea Derek. Eu poate că nu eram de prea mare ajutor – nu când venea vorba de a urzi împotriva vârcolacilor –, dar eram destul de bună la încetinit.

– Bună întrebare, drăguță. De ce să nu-l înșfăcăm, să-l legăm fedeleș, să-l aruncăm în camionul nostru și să-l livrăm lupilor din Syracuse? Pentru că Alfa nu-i prost. Dacă îi ducem un copil ale cărui vaiete nu le-a provocat el, s-ar putea să asculte. Vezi, numai într-un singur fel poate ține figura. Dacă prietenul tău vine cu noi de bunăvoie și mărturisește.

Derek pufni:

– Mda.

– Nu-ți place planul?

Derek îl fulgeră cu privirea.

Liam oftă.

– Bine, atunci. Varianta a doua este următoarea: te ucidem și ne distrăm puțin cu fata.

– Eu mă ocup de ucis, zise Ramon. Poți să iei tu fata. E puțin prea tânără pentru mine.

Liam rânji:

– Mie îmi plac când sunt tinere.

Privirea lui mă măsură din cap până-n picioare, făcând să mi se ridice fiecare firișor de păr de pe corp. Mâinile lui Derek se încleștară ca o menghină pe umerii mei.

– N-o amestecați pe ea în asta, mârâi Derek.

– Niciodată! își dezveli Liam dinții într-un rânjet larg. Aproape c-am sperat să zici nu. Sigur, mi-ar plăcea un țap ispășitor pe care să-l dau de mâncare Haitei. Dar o mică scumpete ca asta, care deja știe cine sunt? Asta-i de-a dreptul... dulce, zâmbi el.

Îmi aruncă o privire care mă făcu să mă lipesc mai mult de Derek, strângând cuțitul atât de tare încât mă

durea mâna. Când Liam făcu iarăși un pas în față, brațul lui Derek mă acoperi cât ai clipi ca o aripă și un mârâit vibrant i se ridică din rărunchi.

Liam își întinse mâna spre mine. Când Derek se încordă, și-o retrase, apoi repetă gestul, testându-i reacțiile, râzând când obținea vreuna, până când și Ramon începu să râdă.

– Ia te uită! zise Liam. Cățelandrul cred că și-a tras o tovarășă. Nu-i cel mai drăguț lucru din lume? Se aplecă spre Derek, coborându-și vocea: N-o să țină. Nu ține niciodată. De ce nu mi-o dai tu pur și simplu acum și mă lași să te ajut să treci peste asta? Dureros, dar rapid. E cea mai bună cale.

Derek mă împinse în spatele lui. Vârcolacii slobozi ră un urlet de râs.

– Cred că spune nu, zise Ramon.

– N-o amestecați pe ea în asta, repetă Derek.

Liam clătină din cap.

– Cum aș putea să fac așa ceva? Uită-te la ea. Atât de micuță și de drăguță, ochi mari albaștri holbați și speriați.

Se aplecă pe după Derek, ca să se uite la mine.

– Părul ăla n-o ajută cu nimic. Îi mai pot simți încă mirosul de vopsea. Ce culoare e de fapt? Blond, pun pariu. Arată ca o blondă.

Căutătura lui îmi răscoli măruntaiele.

– Dacă eu merg cu voi, ea e liberă să plece, zise Derek. Bine?

– *Nu*, am șoptit.

– Bineînțeles, zise Liam.

– *Derek*, am șoptit iar.

El își duse mâna la spate, făcându-mi semn să tac. Era o șmecherie. Avea un plan. Trebuie să fi avut un plan.

– Ăsta-i târgul, zise Derek.

– Târg? râse Liam. Treaba asta nu se negociază, căţelandrule.

– Ba da, dacă vreţi să cooperez. O să merg cu voi, dar primul lucru pe care-l facem este s-o urcăm pe ea într-un autobuz. După ce o s-o văd plecând în siguranţă, sunt al vostru.

– Îm-hmm. Liam se legănă pe călcâie. Inteligenţa ta nu se simte un pic insultată, Ramon?

– Ba bine că nu.

Ramon veni agale lângă prietenul lui.

– Aţi spus că o s-o lăsaţi să plece...

– Şi-o s-o facem. Odată ce tu ţi-ai îndeplinit partea ta. Până atunci, ea e garanţia noastră suplimentară că o să ţi-o îndeplineşti. Şi, nu te nelinişti, o să avem noi grijă de ea...

Derek ţâşni înainte atât de repede că-i prinse pe amândoi cu garda jos. Îl apucă pe Liam de pieptul cămăşii şi-l trânti în Ramon. Omul se prăbuşi.

– Fugi! zise Derek.

Mi-am scos cuţitul.

– Fugi!

Îmi dădu un brânci de mă trimise cât colo. Am început să alerg, dar încet, cu mâna pe cuţit, în timp ce priveam peste umăr, ajungând destul de departe cât să creadă Derek că eram în siguranţă, fără să-l abandonez.

Derek îl prinse pe Ramon şi-l azvârli în stâlpul de pompieri pe care acesta, lovindu-l cu capul, îl făcu să zbârnâie.

Liam plonjă spre Derek. El se feri la o parte din cale. Cum Ramon zăcea nemişcat la pământ, Derek şi Liam rămaseră faţă în faţă, mişcându-se în cerc. Liam plonjă din nou, iar Derek se răsuci, dar Liam îl prinse de spatele bluzei, îl săltă de la pământ şi-l aruncă.

Derek ateriză, alunecând. Liam se aplecă deasupra lui, fără să se grăbească, în timp ce Derek se chinuia să se ridice, horcăind și tușind, în patru labe pe pământ. Am cârmit să alerg înapoi. Atunci Derek a țâșnit în picioare și-a rupt-o la goană.

treizeci și cinci

AM ALERGAT ÎN ZIGZAG printr-un cartier comercial întunecat, cu Liam suflându-ne în ceafă tot drumul. Când am ajuns la un complex de reședințe, rămase în urmă, ca și cum n-ar fi vrut să fie văzut alergând după doi copii. Se ținea la vreo treizeci de metri în urma noastră, în mod clar plănuind să recupereze distanța când aveam să ajungem într-un loc mai izolat.

În capătul complexului era un șir de magazine cu o parcare mare în față. Când am ajuns acolo, ne-am uitat în urmă și nu l-am mai văzut. Am continuat totuși să mergem și ne-am mai îndepărtat vreo două străzi, până am ajuns în spatele unei brutării închise.

M-am rezemat de zidul rece de cărămidă, încercând să-mi recapăt suflul.

– Vrei sfaturi de autoapărare? zise Derek, gâfâind.

Am încuviințat din cap.

– Prima lecție învățată de la tata? Dacă te confrunți cu un luptător mai bun decât tine, la prima ocazie, surprinde-l cu figura ta secretă... Se aplecă la urechea mea: Fugi mâncând pământul.

Mă bufni râsul și dinții mi se opriră din clănțănit. Am tras adânc aer în piept și m-am lăsat relaxată cu spatele de zid.

– Așadar, el era la fel de puternic ca tine? am întrebat.

– Indiferent ce mi-or fi ajustat savanții ăia, n-a fost spre creșterea forței. Era el mai mărunt decât mine, dar era la fel de puternic și avea mai multă experiență de luptă. Am fost serios depășit. Își șterse pietricelele încrustate în bărbie. Nu ești singura care o să aibă nevoie de antrenament. Tata m-a învățat cum să-mi folosesc forța în avantajul meu. Numai că asta nu ajută când te lupți cu alți vârcolaci.

Își roti umerii, apoi își dădu o șuviță de păr năclăită de sudoare la o parte din ochi.

– Ne tragem răsuflarea, dar apoi trebuie să ne mișcăm. Odată ce va ajunge la concluzia că ne-a pierdut, o să se întoarcă și-o să ne ia urma.

– Sunt OK, am zis eu, ridicându-mă de la perete. Când vrei să mergem...

Ceva se mișcă deasupra capetelor noastre. Mi-am ridicat ochii și l-am văzut pe Liam sărind de pe acoperiș. Aterizâ în picioare, drept în spatele lui Derek.

– Băiatul tău nu e chiar gata de plecare, drăguță. Are niște treburi de terminat mai întâi.

Liam îl pocni pe Derek cu un upercut care-l trimise împleticindu-se câțiva pași în spate și care-i umplu gura de sânge. Am scotocit după cuțit, dar mi se prinsese în cutele buzunarului. Până să-l scot eu, Derek îl lovise și el pe Liam, iar acum amândoi erau încleștați, rostogolindu-se pe jos, fiecare încercând să-l prindă de gât pe celălalt.

Câte scene de bătaie văzusem în filme? Chiar scrisesem vreo câteva. Dar să fiu aici, să privesc, să știu că e cineva de-adevăratelea în pericol, făcea să mi se pară că toate scenele de bătaie văzute fuseseră filmate cu încetinitorul. Aceasta era un vârtej de pumni, și de picioare, și de mârâituri, și de horcăieli, și de sânge. Cel mai mult vedeam sânge, care țâșnea, împroșca, șiroia, în timp ce

eu mă repezeam când înainte, când înapoi, ținând cuțitul în mână.

Mi-am amintit de toate momentele acelea în care fusesem spectatoare, revărsând ironii despre fata stupidă, inutilă care dădea târcoale pe la marginea luptei, ținând în mână o armă, dar nefăcând nimic, privind cum partenerul ei încasează pumni. Știam că trebuia să-l ajut pe Derek. Știam că e la ananghie, că cea mai mare parte a acelui sânge și a acelor icnete și horcăieli erau ale lui. Nu-mi era frică să folosesc cuțitul. Voiam să-l folosesc. Dar nu găseam nici o ocazie. Zburau pumnii, zburau corpurile, zburau loviturile de picioare și ori de câte ori mi se părea că văd o breșă, făceam un salt înainte numai ca să-l descopăr pe Derek în calea mea, nu pe Liam, și mă retrăgeam iute înapoi, mai înainte să-l înjunghii pe el.

Apoi Liam l-a prins pe Derek în genunchi, imobilizându-l într-o priză, cu mâna liberă înfiptă în părul lui Derek. I-a dat dintr-o smucitură capul pe spate și în clipa aceea am văzut-o pe fata de la popasul camioanelor, cu gâtul tăiat, și n-am mai stat să mă gândesc dacă o puteam face, ci m-am repezit la Liam și i-am înfipt cuțitul în spatele coapsei, până la plăsele.

Liam a scos un urlet și mi-a dat un dos de palmă. Am zburat cât colo, ținând încă strâns cuțitul în mână. L-am auzit pe Derek strigându-mi numele când m-am izbit de zid. Capul mi-a zvâcnit înapoi după ce-a bușit cărămida. Felinarele de deasupra au explodat în mii de cioburi de lumină.

Derek m-a prins înainte de a atinge pământul.

– Su-sunt bine, am zis, împingându-l la o parte.

M-am ridicat pe picioare, m-am clătinat, dar mi-am recăpătat echilibrul.

– Sunt bine, am zis, mai tare acum.

M-am uitat în jur. Cuțitul căzuse lângă mine. L-am luat repede.

Liam zăcea în spatele lui Derek, tăvălindu-se pe jos, mârâind în timp ce încerca să-și oprească sângerarea. Am șters-o.

De data asta nu ne-a urmărit nimeni, dar nu conta. Am continuat să fugim, știind că Liam va veni după noi din clipa în care va fi în stare.

– Trebuie să găsim o toaletă pentru tine, zise Derek, când am cotit după o clădire.

– Pentru mine? Sunt...

– *Trebuie* să te ducem la o toaletă.

Am tăcut. Evident, Derek era în stare de șoc și *el* avea nevoie de o toaletă, ca să se spele și să se aranjeze puțin.

– O să ne adulmece și-o vină după noi, am zis eu. Trebuie să-l inducem în eroare.

– Știu. Mă gândesc.

Și eu mă gândeam, căutând să-mi amintesc fiecare film cu fugari pe care-l văzusem vreodată unde cineva scăpa de câinii care-i luaseră urma. Am încetinit când am văzut o baltă uriașă de la ploaie, la o gură de scurgere astupată de gunoaie. Apa se întindea pe cel puțin cinci metri lățime. Apoi, mi-a venit o idee mai bună.

– Urcă-te pe bordură și mergi pe margine până la capăt, am zis eu.

– Ce?

– Fă-o și nu-ntreba.

Am alergat de-a lungul bordurii până am văzut ușa unui mic bloc de apartamente. L-am condus pe Derek până acolo și am apăsat pe clanță. Era încuiată.

– Poți s-o spargi? am întrebat.

Își șterse mâinile de sânge, apoi apucă de clanță. Am încercat să mă uit mai bine la el, să văd cât de rău fusese bătut, dar era prea întuneric și n-am văzut decât că era mânjit de sânge peste tot – pe față, pe mâini, pe bluza de trening.

Smuci de ușă și o deschise. Am intrat, ne-am învârtit nițel înăuntru, apoi am ieșit din nou pe stradă.

– Acum o luăm pe unde am venit, am zis eu. De-a lungul bordurii. Refacem calea înapoi.

Am ajuns la baltă și acolo m-am oprit.

– O luăm prin ea până pe partea cealaltă.

Derek încuviință.

– Și el o ajungă aici, o să ne urmeze mirosul și-o să creadă că suntem undeva în apartamentele alea, fără să-și dea seama că ne-am întors pe urmele noastre. Deșteaptă mișcare.

Pleoscăind prin apa rece până la glezne, lui Derek păru să-i dispară și ultima fărâmă de șoc. Odată ajunși pe partea cealaltă, preluă comanda și mă conduse pe direcția vântului, astfel încât Liam să nu ne poată adulmeca. Apoi mă împinse într-o cafenea. Înăuntru erau doar câțiva clienți, toți strânși la tejghea, stând de vorbă cu barmanul. Nimeni nu s-a uitat la noi când am trecut glonț către toaletă.

Derek mă dirijă în toaleta bărbaților și încuie ușa. Mă ridică și mă așeză pe blatul chiuvetelor înainte să pot protesta, apoi își spălă bine mâinile, cu mânecile suflecate până la coate, de parcă se pregătea pentru operație.

– Hm, Derek...?

Udă un șervet de hârtie și mă apucă de bărbie, ridicându-mi fața și ștergându-mă.

– Derek? Nu sunt rănită.

– Ești plină de sânge.

– Dar nu e al meu. Pe cinstite. E de la...

– Vârcolac. Știu. Îmi ridică mâna și se apucă s-o curețe. Tocmai de aceea trebuie să-l dau jos.

– Derek? M-am aplecat, încercând să-i văd fața. Ești bine?

Continuă să frece.

– Sunt două căi să devii vârcolac. Fie te naști unul dintre ei, fie ești mușcat de unul. Dacă saliva lui ajunge în sângele tău, e ca un virus.

– Bine, dar și sângele?

– Tata zice că nu, doar saliva. Dar se poate să se fi înșelat, iar tu ești plină de tăieturi, julituri și sânge.

Aveam *câteva* tăieturi și julituri și eram doar stropită cu sânge, dar am tăcut și l-am lăsat să mă șteargă.

În timpul ăsta, am încercat să-mi dau seama cât de rău era *el* rănit. Obrajii lui juliți erau incrustați cu pietricele. Nasul îi era însângerat. Spart? Un ochi deja se învinețise. Era sânge ăla din colțul lui? Buza de jos îi era despicată și umflată. Își pierduse vreun dinte? I se mișca vreunul, gata să cadă?

– Nu te mai frichini, Chloe.

Nu mă puteam stăpâni. Rănile lui în mod clar aveau nevoie de mai multă atenție decât ale mele, dar n-avea nici un rost să zic ceva până când nu termina.

În cele din urmă, când părea că mi-a șters și ultima pată de sânge – și mi-a luat și câteva straturi de piele – am zis:

– OK, acum e rândul tău.

– Scoate-ți jacheta și bluza.

– Derek, sunt *curată*. Crede-mă, n-am fost niciodată atât de curată.

– Ai sânge pe mânșete.

Când mi-am scos jacheta, fermoarul mi-a prins medalionul.

– S-a agățat..., am început.

Derek trase de jachetă... și lănțișorul se rupse, iar medalionul căzu. Înjură și-l prinse înainte să atingă pardoseala.

– ...de medalionul meu.

Mai înjură o dată, apoi spuse:

– Îmi pare rău.

– Fata din gang a tras de el, am mințit eu. Închizătoarea probabil s-o fi slăbit. Nu-i mare scofală.

Se uită la medalionul din palma lui.

– Ăsta nu era roșu, înainte?

Nu mă mai uitasem cu atenție la el de vreo câteva zile – nu avusesem oglindă și medalionul fusese sub tricou. Și înainte mi se păruse că își schimbase culoarea, dar acum era cu totul diferită, aproape albastră.

– Cre-cred că-i un fel de talisman, am zis eu. Mi l-a dat mama ca să-l alunge pe baubau – stafii, bănuiesc.

– Hm. Se uită la el, apoi clătină din cap și mi-l dădu înapoi. Atunci mai bine îl ții la tine.

L-am vârât în buzunar, îndesându-l adânc, ca să fie în siguranță. Apoi mi-am scos bluza de trening și mi-am ridicat mânecile. Nu erau îmbibate în sânge, nu pătrunsese prin jachetă, dar tot m-a pus să-mi spăl mâinile până la cot.

– Bun, *acum* am putea să ne ocupăm de tipul care a fost de fapt *în* luptă? E sânge mult. Pare să fie din nasul tău, în mare măsură.

– Este.

– Ai fost lovit în piept de vreo câteva ori. Ce-ți fac coastele?

– Poate învinețite. Nimic grav.

– Jos bluza de trening!

Oftă, de parcă acum eu eram cea care făcea prea mare caz.

– Dacă vrei să plec, ca să te examinezi singur...

– Nu.

Își scoase bluza, împăturind-o și așezând-o pe blatul chiuvetelor. Nu era murdară mai jos de guler, unde îi cursese sânge din nas și din buză. Cred că era de așteptat după o bătaie cu pumnii, nu cu arme. El spuse că îl dureau coastele din partea dreaptă la atingere, dar ca să fiu cinstită, oricum n-aș fi știut să deosebesc coastele rupte de coastele învinețite. Nu-l stingherea când respira și ăsta era cel mai important lucru.

– Bine, acum nasul. E rupt? Doare?

– Și dac-ar fi rupt, nu poți face nimic.

– Lasă-mă să-ți văd ochii.

Bombăni, dar nu se opuse. Colțul ochiului injectat de sânge începuse deja să se limpezească și nu i-am găsit vreo tăietură. Era însă învinețit. Când i-am comunicat asta, el doar a mârâit. Am udat un nou șervet de hârtie.

– Ai țărână pe obraz. Dă-mi voie...

– Nu.

Îmi prinse mâna înainte să-i pot atinge fața. Luă șervetul și se aplecă peste chiuvetă, să se șteargă el însuși. Am încercat să nu mă chircesc, privindu-l. Pietrișul îi săpase adânc în obraz.

– O să fie nevoie de doctor pentru ce ai acolo.

– Mda.

Își studie obrazul în oglindă, cu o expresie impenetrabilă, până când observă că mă uitam la el și atunci se întoarse și se dădu la o parte din fața oglinzii. I-am întins un alt șervet de hârtie ud, cu care și-a curățat gâtul și gulerul, stropit cu sânge.

– Mai ai deodorantul ăla? întrebă el.

L-am scos din buzunarul jachetei și l-am așezat pe chiuvetă. El continuă să se spele.

– Pe terenul de joacă, am zis eu, când negociai, nu vorbeai serios, nu-i așa? Când spuneai că te duci cu ei? Era o șmecherie.

Tăcerea se întinse mult prea mult.

– Derek?

Nu se ridică, doar întinse mâna și luă un alt șervet, ferindu-și privirea.

– Ai auzit ceva din ce au povestit ei? am zis.

– Despre?

Cu privirea tot ațintită asupra șervetului, îl împături meticulos și abia după aceea îl aruncă la gunoi.

– Vânatul oamenilor ca distracție? Mâncatul lor?

Amărăciunea din glasul lui mă sfâșie.

– Mda, am prins partea asta.

– Asta n-are nimic de-a face cu tine.

Își ridică ochii, privind fără expresie:

– Nu?

– Nu, decât dacă a fi un vârcolac te transformă într-un lup *și* într-o brută înapoiată.

Ridică din umeri și mai rupse niște șervete de hârtie.

– Tu vrei să vânezi oameni, Derek?

– Nu.

– Dar te gândești la asta?

– Nu.

– Dar să-i mănânci? La asta te gândești?

Îmi aruncă o privire dezgustată.

– Bineînțeles că nu.

– Visezi câteodată că ucizi oameni?

Clătină din cap.

– Numai cerbi și iepuri. Când m-am încruntat, a continuat: În ultimii ani am tot visat că sunt lup. Alergând prin pădure. Vânând cerbi și iepuri.

– Exact. Ca un *lup*, nu ca un monstru mâncător de oameni.

Își udă șervetul de hârtie.

– Deci de ce i-ai lăsa vreodată pe tipii ăia să te ia... M-am oprit. Haita! Asta voiai? Să le spui celor doi că te duci și, după ce aveau să mă elibereze pe mine, să spui în fața Haitei adevărul și să te folosești de prilej ca... o introducere? Ca să faci cunoștință cu ei? Să fii împreună cu semenii tăi?

– Nu. Asta nu contează pentru mine. Tata spune că are importanță pentru ceilalți vârcolaci. Avea pentru ceilalți băieți – îl urau pe oricare nu era de-al nostru. Mie, însă, nu-mi pasă. Singurul motiv pentru care aș fi vrut să întâlnesc un vârcolac era cam același pentru care ai vrea tu să întâlnești un necromant. Să vorbim, să primesc sfaturi, să mă antrenez, și așa mai departe. Preferabil de la unul care nu este de părere că vânătoarea de oameni e un sport distractiv.

– Cum sunt cei din Haită. Ei îi ucid pe mâncătorii de oameni și nu par prea entuziasmați de vânătorii de oameni. Asta te-ai gândit? Că te-ai putea duce la ei și că ei te-ar ajuta? Când te-am întrebat dacă i-ai ascultat pe criminalii ăia doi, la partea asta mă refeream – despre Haită. La ce ți-ar face ei ție. Dacă ucid vârcolaci cu drujbe și chestii dintr-astea.

Derek pufni cu dispreț.

– Atunci înseamnă că nu i-ai crezut, m-am relaxat eu, dând din cap. Nimeni n-ar face asta. Să tai pe cineva cu o drujbă și să împrăștii pe urmă fotografii? Tipii ăia doar încercau să te sperie.

– Nu. Sunt sigur că există fotografii. Și sunt sigur că tipii ăia chiar *cred* că Haita a ciopârțit pe cineva. Dar fotografiile sunt probabil trucate. Poți să obții așa ceva cu niște efecte speciale și machiaj, nu?

– Desigur, dar de ce?

– Din același motiv pe care l-ai numit tu. Să sperii oamenii. Liam și Ramon cred că Haita chiar a făcut așa ceva, prin urmare se țin departe de teritoriul lor. Nu mi se pare o idee proastă.

– Dar tu te-ai gândi vreodată la așa ceva?

Expresia aceea de dezgust i se întoarse.

– Bineînțeles că nu.

– Dar te-ai gândit să-ți încredințezi viața unora care se gândesc la asta? Vârcolaci care se joacă de-a judecătorii și de-a tribunalul pentru semenii lor? Care torturează și ucid alți vârcolaci? Știind asta, te-ai fi dus la ei, pretinzând că ai ucis și tu oameni și sperând că or să te lase să scapi ieftin pentru că ești copil? Sau că ar fi fost ciudații ăia corecți cu tine? Și dacă ei decideau că nu meriți să trăiești, probabil că aveau dreptate, nu?

O spusesem cu intenția de-a fi sarcastică. Dar când răspunsul lui a întârziat să vină – mult prea mult – inima a început să-mi bată cu putere.

– Derek!

Mototoli șervetul de hârtie.

– Nu, nu-mi doresc să mor, OK?

– Păi, să nu-ți dorești.

– Nu-mi doresc, Chloe, zise el blând. Vorbesc serios. Nu.

Ochii ni s-au întâlnit și panica zumzăitoare din capul meu se prefăcu în altceva, în timp ce inima continua să-mi bubuie în piept, iar gâtul mi se uscă...

M-am uitat în altă parte și am mormăit:

– Bine.

El își îndreptă spatele.

– Trebuie să mergem.

Am încuviințat și m-am dat jos de pe blatul chiuvetelor.

treizeci și șase

I-AM DAT LUI DEREK jacheta mea, iar el a îmbrăcat-o fără proteste – acoperea pata de sânge de pe bluza lui de trening. Când am ieșit de la toaletă, în sfârșit ne-au observat și cei din cafenea, dar numai ca să ne strige că toaleta era doar pentru clienții plătitori.

Cafeneaua avea o lichidare de stoc, de după iarnă, de termosuri promoționale, inscripționate cu numele localului, așa că Derek a cumpărat unul plin cu ciocolată fierbinte, și două pahare de hârtie. La acestea s-au adăugat șase gogoși și am avut cina gata pentru a fi luată cu noi.

Nu puteam totuși să mărșăluim drept către stația de autobuze. Liam ne mai vâna încă, probabil însoțit de Ramon. Dacă ne urmăriseră mai devreme, era posibil să fi aflat că trecuserăm pe la stația de autobuz și să ne aștepte acum acolo.

Prin urmare, am continuat să mergem cu vântul în spate sau prin spatele clădirilor, apoi am așteptat, la nici o stradă distanță, până am văzut venind autobuzul. N-am zărit nici picior de vârcolaci. Sunt sigură că ajutase și faptul că era doar o stație de autobuz, nu un capăt de cursă – dacă veniseră pe urmele noastre până la florărie, probabil că nu-și închipuiseră că ne duseserăm acolo pentru a cumpăra bilete de autobuz.

Totuși, abia după ce ne-am urcat și autobuzul a plecat m-am relaxat, în sfârșit. Eram la al doilea pahar de ciocolată, când au început să mi se închidă ochii.

– Ar trebui să tragi un pui de somn, zise Derek.

Mi-am înăbușit un căscat.

– N-o să dureze mult drumul, nu? O oră și jumătate?

– Cam de două ori pe-atât. Suntem pe ruta de serviciu.

– Ce?

– Ruta cu opriri în toate orășelele, zise el.

Îmi luă paharul gol din mână. M-am fâțâit în loc, căutând o poziție mai confortabilă. El a rulat bluza de trening pe care mi-o scosesem și a așezat-o pe umărul lui.

– Hai! zise el. Nu mușc.

– Și, din câte am auzit, ăsta e un lucru bun.

El chicoti înfundat.

– Da, este.

Mi-am sprijinit capul de umărul lui.

– În câteva ore o să fii într-un pat, zise el. Pariez că *ăsta* e un lucru bun, nu?

Mai sunase *vreodată* atât de minunat ceva așa de simplu? Dar la gândul ăsta, zâmbetul mi-a pierit și mi-am ridicat capul.

– Și dacă...?

– Dacă Andrew nu e acolo? Sau dacă nu i-a primit la el? Atunci o să-l găsim pe Simon și-o să spargem banii pe extravaganța unui motel ieftin. Oricum o să avem parte de un pat în noaptea asta. Garantat.

– Și o baie.

Chicoti din nou.

– Da, și o baie.

– Slavă Domnului. Mi-am pus iar capul pe perna din bluza de trening. Tu ce-ți dorești?

– Mâncare.

Am râs.

– Cred și eu. Mâncare *caldă*. Eu asta vreau.

– Și un duș. Chiar vreau un duș.

– Păi, va trebui să te bați cu mine pentru asta. Dacă vârcolacul ăla a putut să miroasă vopseaua mea de păr, înseamnă că n-am făcut o treabă bună când l-am clătit. Ceea ce ar putea explica și de ce se simte atât de aspru.

– Despre asta... culoarea. N-am vrut...

– Știu. Doar ai luat ceva care să mă facă să arăt altfel. Și asta a făcut.

– Da, dar se vede că-i artificial. Până și indivizii ăia și-au dat seama. Spală-l și-o să luăm ceva roșu, cum îți place ție.

Am închis ochii. Când dădeam să aținesc, Derek se apucă să fredoneze, atât de încet, încât abia-l puteam auzi. Mi-am ridicat iar capul.

– Scuze, zise el. Am rămas cu melodia asta stupidă în cap. Habar n-am ce e.

I-am fredonat câteva măsuri din *Daydream Believer*.

– O, da, zise el. De unde...?

– Greșeala mea. Mama obișnuia să mi-l cânte când nu puteam să dorm, așa că m-am apucat să-l îngân noaptea trecută. Îl cântă The Monkees – prima formație de băieți din lume. I-am aruncat o privire: Și cu asta tocmai mi-am pierdut și ultima fărâmă de demnitate pe care am avut-o vreodată, nu?

– Cel puțin nu tu ești cea care încă îl mai cântă.

Am zâmbit, mi-am sprijinit capul de umărul lui și am adormit, în timp ce el fredona, încetișor și fals.

Am coborât la una dintre micile stații ale cursei „de serviciu". Când Simon spusese că Andrew locuia în afara lui New York City, mi-am închipuit că se referea la Hudson Valley sau Long Island, dar autobuzul ne lăsă într-un orășel al cărui nume nu-l mai auzisem până atunci. Derek spuse că ne aflam la vreo cincizeci de

kilometri de City și la vreun kilometru și jumătate de locuința lui Andrew.

Poate să fi fost din pricină că știam că eram atât de aproape, dar mi s-a părut că am făcut acel kilometru și jumătate în doar câteva minute. Am vorbit, am glumit și ne-am prostit tot drumul. Cu o săptămână în urmă, dacă mi-ar fi spus cineva că Derek *putea* să glumească sau să se prostească, n-aș fi crezut. Dar se simțea destins acum, chiar înviorat, când destinația noastră se afla atât de aproape.

– E chiar acolo, zise el.

Eram pe un drum îngust, străjuit de copaci. Nu eram chiar la țară, printre ferme, ci mai curând într-o comunitate rurală, cu locuințele așezate la mare distanță de șosea, ascunse în spatele gardurilor, zidurilor și tufelor de tuia. Cum mă străduiam să o zăresc, Derek îmi arătă:

– Vezi lampadarele alea cu gaz, de modă veche, la capătul aleii de colo? Sunt și aprinse, ceea ce e semn bun.

Am intrat pe alee – la fel de șerpuitoare și mărginită de copaci ca și șoseaua și aparent la fel de lungă. În cele din urmă am trecut de o curbă și casa a apărut în fața noastră. Era o căsuță de țară mică și drăguță, cum vezi printr-un oraș englezesc vechi, cu ziduri de piatră și iederă, și cu grădini de flori care eram sigură că aveau să fie o minunăție peste vreo lună sau două. În momentul acela, cea mai frumoasă parte era lumina care strălucea la una dintre ferestrele din față.

– Sunt aici, am zis eu.

– E *cineva* aici, mă corectă Derek.

Când am dat să grăbesc pasul, m-a prins de braț. M-am uitat peste umăr la el și l-am văzut studiind cu atenție casa, cu nările fremătând. Își înclină capul și se încruntă.

– Ce auzi? am întrebat.

– Nimic. Se întoarse să cerceteze pădurica întunecată care înconjura casa. E prea liniște.

– Simon și Tori probabil dorm, am zis eu, dar mi-am coborât vocea și m-am uitat în jur, molipsită de neliniștea lui.

Când am ajuns la aleea pietruită, Derek se lăsă pe vine. Își coborî capul la trei palme de pământ. Am vrut să-i spun să vină odată, să bată pur și simplu la ușă și o să aflăm dup-aia dacă erau și ei aici, să înceteze să mai fie atât de paranoic. Dar învățasem că, din păcate, ceea ce consideram odinioară paranoia era, în această nouă viață, precauție înțeleaptă.

După un moment, dădu din cap și o parte din încordare i se mai risipi, și se ridică în picioare.

– E Simon aici? am întrebat.

– Și Tori.

Mai aruncă o privire în jur, încet, aproape în silă, de parcă și el își dorea la fel de tare ca și mine să dea fuga la ușa de la intrare. Apoi am continuat de-a lungul aleii, cu pietrișul scârțâind sub adidașii noștri uzi.

Derek era atât de absorbit să se uite la pădurice, că, de data asta, eu am fost cea care a trebuit să-l prind și să-l trag scurt de braț, ca să-l fac să-și îndrepte atenția la aleea noastră.

Ușa din față era întredeschisă.

Derek înjură. Apoi trase adânc aer în piept, de parcă își stăpânea primele spasme de panică. Îmi făcu semn să trec în spatele lui, apoi păru să se răzgândească și-mi arătă să stau lângă ușă, cu spatele lipit de zid.

Când m-am dat la o parte din cale, el împinse ușa, deschizând-o încă de un deget. Apoi încă unul. La a treia împingere, simți un miros și nările îi fremătară. Sprâncenele i se ridicară a nedumerire.

După o clipă, l-am simțit și eu. Un miros puternic, amărui, familiar...

– Cafea, i-am mimat, fără glas.

El încuviință. Asta era – cafea arsă.

Deschise ușa mai mult. M-am lipit cu spatele de perete, rezistând poftei de-a arunca o privire furișă înăuntru. L-am urmărit în schimb pe el, cum își plimbă privirea prin camera de dincolo de ușă, expresia lui dându-mi de înțeles că nu era nimic care să-i fi atras imediat atenția.

Gesticulă spre mine să stau pe loc și păși înăuntru. Acum chiar că nu mai aveam astâmpăr, bătându-mă peste coapse, frământându-mi degetele de la picioare în adidași, cu inima bătându-mi repede-repede. Mi-am dorit să fi fost genul ăla de fată care are întotdeauna la ea o pudrieră cu oglindă. Aș fi putut s-o folosesc așa cum se făcea prin filmele cu spioni, să văd ce se întâmpla după colț.

Când m-am aplecat puțin prea aproape de canatul ușii, vocea mea interioară m-a admonestat, spunându-mi să nu fiu stupidă. Tipul cu simțuri bionice era mai bine dotat pentru treaba asta.

În sfârșit, Derek se întoarse. Începu o pantomimă din care am înțeles că el avea să intre și să arunce un ochi prin casă, în vreme ce eu trebuia să rămân afară. Apoi, după o privire spre împrejurimile întunecate, păru să revină asupra hotărârii dictate de primul impuls. Îmi arătă spre buzunar, mimându-mi deschiderea lamei unui cuțit cu resort. L-am scos din buzunar. Mi-a indicat să stau în urma lui, ghionturile sale autoritare și încruntătura ce le însoțea spunându-mi mai bine decât orice cuvinte: *Vorbesc serios, Chloe.* Am încuviințat din cap.

Am intrat. Ușa din față dădea într-un vestibul mic, cu o debara, apoi se deschidea într-un living. Câteva

plicuri de corespondență erau împrăștiate în fața ușii debaralei. M-am gândit că probabil fuseseră vârâte printr-o deschizătură de corespondență din ușă, dar ușa nu avea așa ceva și apoi mi-am amintit că văzusem o căsuță poștală la capătul lungii alei care ducea de la șosea spre casă. În colț se afla o măsuță precar înclinată, pe care se vedea un pliant publicitar.

Derek intrase în living. M-am grăbit să-l ajung din urmă mai înainte să primesc „privirea aceea".

Era micuț și primitor, așa cum te aștepți într-o căsuță de țară. Fotoliile și canapeaua erau întesate de pernuțe desperecheate. Cuverturi tricotate manual erau întinse ordonat peste fiecare spătar. Măsuțele dintr-un capăt și celălalt ale canapelei erau goale, dar rafturile de sub tăbliile lor dădeau pe-afară de reviste, iar cele două corpuri de bibliotecă erau ticsite. O lustră orbitoare era singurul aparat electric – nu exista nici televizor, nici computer, nici altfel de dispozitiv electric. O cameră de zi de modă veche, unde să aprinzi un foc în șemineu și să te ghemuiești cu o carte în brațe.

Derek se îndreptă spre următoarea ușă. Când scândurile dușumelei au scârțâit, s-a oprit brusc și aproape c-am intrat în el. Își lăsă capul într-o parte. Casa era cufundată în liniște. Straniu de încremenită și tăcută. Nici dacă toată lumea se dusese la culcare n-ar fi trebuit să fie atâta liniște, ținând cont că și Simon, și Tori sforăiau.

Am intrat tiptil în bucătărie. Mirosul de cafea arsă era înecăcios. Am văzut filtrul de cafea pe dulap, cu becul roșu încă aprins, cu o jumătate de deget de mâl pe fund, ca și cum un vas întreg de cafea fiersese mocnit cel puțin o zi. Derek se duse până la el și-l închise.

Pe dulap era o farfurie. Pe ea, o felie de pâine prăjită cu numai o mușcătură lipsă. Un borcan de gem stătea

deschis alături, cu cuțitul încă înăuntru. O cană de cafea era așezată pe masă, peste un ziar deschis. Mi-am aruncat un ochi în cană. Era două treimi plină, iar frișca se coagulase într-o peliculă unsuroasă, albă.

Derek îmi făcu semn să mă țin din nou aproape de el și se îndreptă spre spatele casei.

treizeci și șapte

CASA ERA MAI MARE decât păruse, cu patru uși pe holul din spate.

Cea dintâi dădea într-o cameră de oaspeți, cu paturile acoperite de cuverturi bine întinse, cu prosoape împăturite pe măsuța de toaletă, fără nici un semn că le-ar fi folosit cineva recent. Ușa următoare dădea spre un birou cu o canapea tapițată – un alt spațiu pentru oaspeți, dar, din nou, nici un semn că fusese vreunul de curând pe aici. În partea cealaltă a holului era o baie. Și aceasta părea nefolosită, cu săpunuri în ambalaj și șampoane nedesfăcute pe poliță, gata pentru oaspeți.

La capătul holului era dormitorul principal. Și acesta era la fel de ordonat ca și restul casei, dar patul era nefăcut. Un halat de baie stătea aruncat pe un scaun. Pe o noptieră se afla un pahar cu apă pe jumătate plin și un roman. Alăturat, se afla o baie, cu un covoraș de baie mototolit și un prosop aruncat pe peretele despărțitor al dușului. Am pipăit prosopul. Uscat.

Întorși pe hol, Derek se opri iarăși ca să adulmece.

– Au fost aici, zise el.

– Simon și Tori?

Încuviință din cap.

– Totuși n-au dormit aici noaptea trecută, am zis eu. N-a folosit nimeni camera asta de ceva vreme.

Încuviință din nou din cap.

– Mai poți simți și mirosul altcuiva? am întrebat.

– Numai pe-al lui Andrew. Mai verific o dată în față.

Plecă. Aparent hotărâse că nu era nimeni în casă, așadar nu era nici un pericol să mă lase în urmă. L-am întâlnit în bucătărie, examinând pâinea prăjită. Se aplecă să adulmece.

– Andrew? am întrebat.

Încuviință.

M-am dus către masă și m-am uitat la ziar.

– Se pare că citea din ăsta, bându-și cafeaua și așteptând pâinea să sară din toaster. Și-a pus gem pe felie, a mușcat o dată, apoi...

Și apoi *ce*? Aceasta era întrebarea.

Am ridicat cana de cafea.

– E aici de cel puțin azi-dimineață.

Veni lângă mine și se uită și el în cană.

– Cercurile arată că a fost aproape plină. Dacă s-a evaporat atât de mult, înseamnă că stă aici de ieri.

– De dinainte să fi sosit Simon și Tori.

Derek nu răspunse. Se uita pe fereastră, peste chiuvetă, cu privirea inexpresivă.

– E ca... atunci, cu tatăl tău... când a dispărut? am întrebat.

Încuviință din cap.

– Mai erau și alte mirosuri la ușă?

În clipa aceea se întoarse încet, mutându-și atenția din nou asupra mea.

– Da, dar sunt o grămadă de motive pentru care să fi venit cineva până la ușă. Se pare că nimeni n-a trecut de prag. Cel puțin, nu sunt urme recente.

– Masa din vestibul arată ca și când ar fi dat cineva peste ea și a împrăștiat scrisorile pe jos. După cum arată

toată casa, Andrew nu pare genul de om care să fi lăsat o astfel de dezordine.

– Nu, nu este.

– S-a întâmplat ceva la uşă, atunci. A venit cineva sau l-a chemat cineva şi Andrew a plecat în graba mare.

Ca şi tatăl lor. N-am spus asta încă o dată – deja ştiam părerea lui.

Am dat ocol prin bucătărie, căutând mai multe indicii. Totul era atât de ordonat, încât orice ar fi fost nelalocul lui ar fi sărit în ochi, dar n-am găsit nimic.

– Fără îndoială, este un mic dejun pentru o persoană, am zis eu. Şi nu e nici un semn că Simon sau Tori au folosit dormitoarele de rezervă sau baia pentru oaspeţi. Asta ar sugera că indiferent ce s-a întâmplat aici, s-a întâmplat mai înainte de a fi venit ei.

Derek dădu din cap, ca şi cum şi el ajunsese la aceeaşi concluzie.

Am deschis dulapurile de vase. Totul era perfect ordonat înăuntru.

– Se pare că şi Simon a făcut exact ce am făcut noi – a intrat, s-a plimbat prin casă, şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva şi apoi...

Şi apoi ce? Iar întrebarea asta.

– Dacă au plecat, trebuie să fie a doua urmă afară, zise Derek, îndreptându-se către uşa bucătăriei. O să verific dacă s-au dus înapoi la şosea sau...

– Sau poate asta o să fie de ajutor.

Am înşfăcat un desen prins printre facturile şi notiţele de pe uşa frigiderului.

– Ăsta-i făcut de Simon, nu?

Nu era la fel de clar ca mesajul pe care îl lăsase în depozit – un personaj de bandă desenată ar fi bătut la ochi pe frigiderul lui Andrew. Simon avea încredere că

Derek avea să-i recunoască opera, chiar dacă era o simplă schiță.

– Da, e a lui.

– E cineva care înoată. Habar n-am ce înseamnă, dar...

– Dependința piscinei, zise Derek peste umăr, deja îndreptându-se cu pași mari către spatele casei.

M-am repezit după el, dar până să ajung eu la ușă, deja se închidea. Am ieșit afară în curtea cufundată într-o beznă ca smoala, închisă pe trei laturi de copaci uriași, care blocau lumina lunii. Derek răsări brusc din umbră, făcându-mă să tresar speriată. Îmi făcu semn să ne întoarcem înăuntru și închise ușa.

– Nu e acolo? am întrebat.

– Să dăm buzna afară s-ar putea să nu fie o idee așa de strălucită.

Luă din nou desenul și îl studie, de parcă ar fi căutat vreun indiciu că Simon nu l-ar fi desenat cu tragere de inimă.

– Ușa din față, zise el. O s-o luăm pe calea ocolită. Ne furișăm.

Cu un gest de nerăbdare pentru mine să mă țin aproape, porni. Mi-am scos din nou cuțitul și l-am urmat. A fost o înaintare înceată până la piscina acoperită. Derek se oprea la fiecare pas să asculte și să adulmece. Era prea întuneric pentru mine ca să pot face altceva decât să stau cât mai aproape de el cu putință. Cu hainele lui închise la culoare și mersul fără zgomot, nu mi-era deloc ușor; și din când în când trebuia să întind mâna și să-i ating spatele jachetei ca să mă liniștesc că mai era încă în fața mea.

În cele din urmă, am putut zări un luminiș în față și, în el, o clădire palidă. Apoi se auzi un fluierat ascuțit.

– Simon, zise Derek.

Țâșni în fugă, lăsându-mă să mă poticnesc după el. Mai înainte de a ajunge la ușă, aceasta se deschise.

– Salutare, frate, șopti Simon și îl lovi bărbătește cu pumnul în spinare, încreștindu-i jacheta de nailon. Unde-i Chloe?

– Imediat în urma... Derek se întoarse și mă văzu împiedicându-mă în cale. Scuze.

– Ai uitat că nu toată lumea vede noaptea? și Simon îi mai arse un pumn, trecând pe lângă el și ieșindu-mi înainte, salutându-mă cu o îmbrățișare cu un singur braț și o șoaptă: Mă bucur să te văd.

Îmi strânse brațul mai sus de cot și dădu să spună ceva, dar Derek îi tăie vorba cu un șuierat:

– Înăuntru.

Am pășit peste prag, în lumina unei lanterne. Observând-o, Derek se uită în jur, alarmat.

– Calm, zise Simon. Nici o fereastră. Tu n-ai zărit lumină, nu-i așa?

Derek mormăi și mai făcu vreo câțiva pași înăuntru. După cum spusese, era o clădire a piscinei, plină cu echipament și accesorii, stivuite ordonat și organizat, pentru piscină și grădină. Simon și Tori se instalaseră în două fotolii de grădină. Ambalaje și cutii de cola dietetică acopereau masa de alături. M-am uitat în jur după Tori și am descoperit-o adormită pe o saltea pneumatică.

– Cu cât doarme mai mult, cu atât mai bine, zise Simon. Noroc că ați apărut voi doi, pentru că încă o zi numai eu cu ea...

Mimă strângerea de gât.

– Te-am văzut, zise o voce somnoroasă.

Tori își înălță puțin capul:

– Crede-mă, sentimentul e reciproc. Se ridică în capul oaselor și își aranjă părul, pieptănându-l cu

degetele, înăbușindu-și un căscat. Apoi adăugă: Nimic nu se compară cu a petrece o zi întreagă singură cu un tip care s-o facă pe o fată să spună „Unde mi-a fost *mintea*?"

– Măcar un lucru bun tot vine din asta, murmură Simon.

Tori se uită la mine.

– M-a *părăsit* aici. Singură. Neînarmată. La mila oricui l-o fi răpit pe prietenul tatălui său...

– Mai întâi, din ceea ce am auzit despre vrăjile tale, ești al naibii de mai bine înarmată decât mine, zise Simon. În al doilea rând, te-am părăsit? Pardon? Tu ai refuzat să mă însoțești.

– Pentru că n-am văzut rostul. De ce să fi alergat pe-afară căutându-i pe băieții cei răi? Sunt sigură că dacă rămânem aici, pe loc, or să ne găsească ei, foarte curând. Chestia deșteaptă de făcut ar fi fost să ne îndepărtăm cât mai mult cu putință de locul ăsta. Dar, nu, bieții Derek și Chloe s-ar putea să nu ne mai găsească. Alo? Flutură o mână spre Derek. Copoi uman. O să ne găsească el.

Simon se aplecă spre mine și șopti:

– A fost amuzant.

– Și apoi..., dădu să continue Tori.

Am întrerupt-o:

– Și apoi ne-am amintit că am stabilit un moratoriu pentru ciorovăială și dacă avem vreo problemă de discutat, ar trebui să așteptăm până ne vom afla într-un loc mai sigur.

– Trebuie să stabilim și o regulă de joc, zise Derek, în caz că se mai întâmplă vreodată așa ceva. În clipa asta, cel mai important este Andrew. Se întoarse către Simon: Ce ai găsit când ai ajuns aici?

Exact ceea ce găsiserăm și noi, după cum ne explică Simon. Ușa din față fusese întredeschisă și o lăsaseră și ei întocmai la fel, ca să ne prevină și să intrăm cu băgare de seamă. Merseseră prin casă și, când Simon realizase că totul semăna cu dispariția tatălui său, ieșiseră repede de acolo. Simon lăsase biletul și descoperise cheile, așa că se refugiaseră aici, în dependința pentru piscină.

– Ai cheile? întrebă Derek.

Simon i le întinse.

Derek scotoci printre ele.

– Par să fie un set complet. Mașina mai este încă în garaj?

Simon înjură încet.

– Am uitat cu desăvârșire să verific.

– O să ne uităm, dar pun pariu că mai e.

– Mașină? se apropie Tori. Avem o mașină?

– Nu, noi nu..., începu Derek.

– Aveți șaisprezece ani, da? zise Tori.

– Am împlinit șaisprezece acum două luni, închis în Sanatoriul Lyle, ceea ce înseamnă că nu am carnet și chiar dacă aș fi avut...

– Dar știi să conduci, da? zise ea. Pari destul de în vârstă ca nici un polițist să nu te oprească, dacă respecți limita de viteză, nu treci pe galben...

– Nu fur o mașină de la un tip despre care nu știu unde e și care poate fi dat dispărut în orice clipă. Singurul lucru pentru care mă interesa mașina este că, dacă se mai află aici, înseamnă că Andrew n-a plecat singur. L-a luat cineva. Dar tot nu știm dacă a fost cu sau fără voia lui.

– Deci ce-o să facem?

– O să presupunem că a fost răpit și o să ne îndepărtăm cât mai mult cu putință de locul ăsta, în caz că răpitorii se întorc.

Tori se întoarse către Simon:

– Vezi? Putem dormi puțin, apoi urmăm sfatul *meu*...

– Vreau să spun imediat, zise Derek.

Avea dreptate, cu cât plecam mai curând, cu atât mai bine, dar n-am putut să nu-mi simt umerii pleoștindu-se la gândul de a porni iarăși la drum. De a merge iarăși pe jos. De a mânca batoane energizante și de a dormi iarăși prin ganguri. Am încercat să-mi scot din minte casa, călduroasă și confortabilă, cu paturi, mâncare, dușuri...

Simțind asupra mea privirea lui Derek, mi-am îndreptat umerii:

– Sunt bine.

– Bineînțeles că este, zise Tori. Încrezuta noastră mică... De data asta se opri singură. Bine, scuze, dar știți ce vreau să spun. Câtă vreme Chloe poate merge, n-o să recunoască niciodată că are nevoie de odihnă.

– Am dormit în autobuz.

– Vreo oră, zise Derek. Și nici un pic noaptea trecută.

– Ce s-a întâmplat noap...? Simon se opri. Mai târziu, știu. Dar Tori are dreptate. Chloe are nevoie de odihnă și nu e singura. Suntem frânți. E deja târziu. Dacă ne-am putea odihni aici în siguranță, ne-am încărca toți patru bateriile. Altminteri, or să ne lase când o să avem mai multă nevoie de ele.

Îmi dădeam seama că Derek ar fi vrut să plecăm imediat, dar după o clipă de gândire, ne făcu semn către ușă.

– Ne trezim în zori și, o jumătate de oră mai târziu, am plecat. Dacă n-o să fiți gata, veți fi lăsați în urmă. Orice lumină care nu e aprinsă, rămâne așa. Nu vă apropiați de nici o fereastră...

treizeci şi opt

AM FĂCUT TOŢI PATRU DUŞ. Pentru că erau două băi, a mers repede. În timp ce-mi aşteptam rândul, am încercat să fac un nod la lănţişorul meu – nu-mi plăcea să ţin medalionul în buzunar. Când nu mi-a ieşit, am căutat nişte aţă şi-am găsit în schimb o bucată de panglică, de care am legat pandantivul.

După duş, am mâncat. Andrew avea o grămadă de mâncare cumpărată de-a gata – abilităţile sale gospodăreşti păreau să nu se extindă şi la bucătăreală. Am descoperit mâncăruri congelate acceptabile, pe care le-am gătit în cuptorul cu microunde – şi au fost atât de gustoase, mai gustoase decât oricare altă cină sofisticată.

Simon ne-a organizat turele de pază, în timp ce mâncam. Derek a stăruit să fie el primul, iar noi ceilalţi să ne ducem la culcare, cu Tori şi cu mine în camera de oaspeţi, iar Simon pe canapeaua din birou. Nici unuia nu i s-a părut corect să doarmă în patul lui Andrew.

Eu am făcut întâi o escală la baie. Când am ieşit, am văzut fotografiile de pe hol şi m-am oprit la una cu Simon şi Derek. Să fi avut vreo doisprezece ani, perpeleau bezele la un foc de tabără. Simon arăta ca Simon, cu ciuful lui de păr blond-închis ca nişte ţepi şi cu rânjetul larg, în timp ce se dădea mare cu bezeaua lui în flăcări în faţa aparatului.

Derek arăta altfel. Fotografia fusese făcută înainte de a i se fi declanşat schimbările pubertăţii. Obrazul îi era curat şi avea un smoc de păr negru care-i cădea în ochi. Era mai înalt decât Simon, dar nu prea mult, şi era mai slab – nu începuse încă să se împăneze cu

mușchi. Încă nu era pretendent la copertele de reviste, dar era tipul acela de băiat spre care, la aceeași vârstă cu el, eu aș fi aruncat o privire peste șirurile de bănci din clasă și aș fi gândit că era drăguț, cu ochi într-adevăr frumoși.

– Aia a fost făcută aici, în spatele casei.

Am tresărit. Simon râse și clătină din cap.

– Da, am zis. Tot mai sunt cu nervii întinși. Deci asta a fost făcută aici?

I-am arătat către fotografie.

Încuviință din cap.

– În vara de dinainte ca tata și Andrew să se certe, cred. Exista un luminiș în care Derek și cu mine am stat la cort. Făcu o pauză, gândindu-se. Mă întreb dacă Andrew mai păstrează tot echipamentul ăla. Sunt sigur că Tori nu e genul de fată care să umble cu rucsacul în spinare, dar...

– Dacă asta ar însemna să nu mai doarmă în clădiri colcăind de șobolani, cred că o să voteze pentru.

– O să vorbesc cu Derek să ne dea timp să căutăm echipamentul de campare mâine. Știu că ești epuizată, așa că n-o să te țin de vorbă, dar o să-mi povestești aventurile de la care am lipsit, de data asta?

Am schițat un zâmbet obosit.

– Sigur. Am dat să plec, dar m-am oprit. Ai pus ceasul să sune, da? O să mă trezești după tura ta?

– Mă îndoiesc că vreunul dintre noi o să-și facă tura. Derek m-a lăsat să organizez schimburile numai pentru că n-avea chef să se certe. Eu o să ies la trei, dar el n-o să renunțe la postul lui.

– Și el are nevoie de somn.

– De acord, și am să-l bat la cap. Dar nu-i place că suntem aici și n-o să vrea cu nici un chip să lase pe cineva fără puteri și simțuri de supererou să stea de pază.

Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să găsim, dimineață, corturile și sacii ăia de dormit, să-l ducem în primul camping și să-l lăsăm să doarmă atunci.

M-am îndepărtat câțiva pași, înainte ca el să spună:

– Chloe?

M-am întors. Holul era întunecos, luminat doar de lustra din living din spatele lui, iar fața lui Simon era ascunsă în umbră.

– Derek... s-a purtat OK cu tine astăzi? Știam că îi cășunașe pe tine înainte să plecăm din Buffalo și am fost îngrijorat. Păreți să fiți în relații bune acum...

– Suntem. Cum n-a zis nimic, am spus: Pe bune. Ne-am înțeles minunat, de fapt. O schimbare plăcută.

Nu i-am putut vedea expresia, dar i-am simțit privirea ațintită asupra mea. Apoi a spus, încet:

– Bine.

O pauză și apoi se auzi un mai apăsat:

– Asta-i bine. Ne vedem mâine, atunci. O să vorbim.

Ne-am îndreptat spre dormitoare.

Încă o dată, somnul și cu mine n-am căzut la pace. Creierul meu era mult prea preocupat să se joace pe tărâmul coșmarurilor.

Mă tot gândeam la pădurea care înconjura casa. Am auzit o creangă zgâriind geamul și am sărit speriată, convinsă că era un liliac, și apoi, bineînțeles, am început să mă gândesc la liliecii zombi, captivi în leșurile lor zdrobite...

După un vis denaturat ca de Disneyland, despre zburdat prin pădure, conducând un alai cântător de lighioane zombi, m-am trezit brusc, nădușită, și m-am hotărât că era timpul să renunț la fantome... ca să zic așa. M-am dat jos din pat și m-am uitat la ceas. Era

aproape cinci, adică Simon avusese dreptate că Derek n-avea să ne lase să facem noi de pază. M-am ridicat, am luat o haină din debaraua de lângă intrare și m-am îndreptat către bucătărie.

– Chloe, a vibrat din pădure mârâitul lui Derek mai înainte să-l pot vedea. I-am spus lui Simon că vreau ca voi să dormiți...

Se opri când mirosul de cârnați ajunse la el. Mi l-am imaginat adulmecând aerul, cu stomacul ghiorțăind, și am încercat să nu râd.

L-am găsit stând pe iarbă, în luminiș. I-am întins un scaun de grădină și o farfurie cu cârnați în chifle.

– Știu că n-o să vii înăuntru, așa că ai putea măcar să stai și să te simți bine. Adică, dacă nu ți-e foame...

Luă cârnații. Am scos o sticlă de cola din buzunar, apoi mi-am dat jos haina și i le-am întins pe amândouă.

– Ar trebui să dormi, zise el.

– Nu pot.

– Ba poți. Doar închide ochii și... Mă studie și-apoi mormăi: Care-i problema?

M-am uitat înspre pădure. Aerul mirosea, foarte vag, a fum de lemne, amintindu-mi de fotografie.

– Am văzut o poză cu tine și cu Simon. El a zis că voi, băieții, aveați un loc de campare pe aici. Ăsta e?

– Deci schimbăm subiectul? Clătină din cap, își desfăcu scaunul, se așeză și se uită la mine, așteptând câteva clipe. Apoi spuse: Da. Ăsta e locul.

– Miroase ca și cum a mai făcut și altcineva un foc de tabără, ceva mai devreme, în noaptea asta. Arde cineva frunze? Sau copiii au grăbit un pic vara?

– Deci în mod hotărât schimbăm subiectul?

Am făcut o pauză, apoi m-am așezat în iarbă.

– E doar... din cauza ei, am arătat eu spre pădure. Sunt îngrijorată că o să... știi tu, în timp ce dorm...

– O să învii un alt cadavru?

Am dat din cap.

– De aceea n-ai putut dormi nici noaptea trecută, este? M-am gândit la asta, mai târziu, în autobuz. Te-ai temut că ea era îngropată acolo – fata pe care ai văzut-o ucisă.

Am încuviințat.

– M-am temut că, dacă mă fura somnul, aveam să mă gândesc în continuare la ea, la invocarea ei, cum am pățit cu omul străzii. Nu-mi pot controla visele. Și am socotit că aveam mari șanse ca ea să fi fost îngropată acolo, ca să nu mai fie găsită niciodată.

– Deci dacă o sculai din morți și apoi îi lăsam cadavrul acolo, ca să fie găsit, asta n-ar fi fost chiar atât de rău, nu?

– Poate... dacă aș fi știut că o pot învia din morți în siguranță și că am s-o eliberez repede. Dar dacă... Dacă ea nu și-ar fi săpat atunci drum să iasă afară și eu nu mi-aș fi dat seama niciodată că am înviat-o și...

Mi-am întors din nou ochii spre pădure.

– Îți aduc și ție un scaun, zise el.

Am protestat că nu voiam să stau, dar el și-a continuat drumul. Când s-a întors, a venit din partea cealaltă.

– Am dat ocol casei, zise el. Dacă a existat un cadavru pe proprietate, l-aș fi mirosit. E vânt bun în noaptea asta. Ești în siguranță.

– Dar nu... nu doar pentru oameni îmi fac eu griji.

În sfârșit, i-am povestit despre învierea liliecilor, în depozit.

– Pe ei nu i-am invocat, am zis. Nici măcar n-am știut că pot face asta și cu animalele, că au și ele un suflet, spirit, duh – mă rog. Dacă mă duc la culcare și

visez orice fel de invocare, trebuie să fie vreun animal mort pe undeva prin apropiere. L-aș putea învia din moarte și habar să n-am. Să plec și să-l las captiv în leșul lui pentru... Am tras adânc aer în piept. OK, o iau razna, știu.

– Ai un motiv pentru asta.

– Nu că aș face-o intenționat, și poate că asta ar trebui să conteze...

– Totuși nu e ceva pe care ai vrea să-l faci.

Am dat din cap.

Luă o înghițitură de cola, apoi puse dopul la loc, vârî sticla în buzunar și se ridică:

– Hai să mergem.

– Unde?

– O să-l aud pe oricine s-ar apropia de proprietate. Deci nu e nevoie să stau aici fără să fac nimic. Am putea foarte bine să luăm pentru tine urma vreunor animale moarte.

M-am încruntat.

– Nu-i amuzant.

– Nici nu vreau să fiu amuzant, Chloe. Tu ești îngrijorată pentru că nu înțelegi de ce se întâmplă așa ceva, cum se întâmplă și cum s-o oprești. Putem face un experiment și să găsim niște răspunsuri. Se pare că nici unul dintre noi n-are altceva mai bun de făcut în următoarele două ore.

treizeci și nouă

DEREK SE LĂSĂ PE VINE lângă o creatură turtită ca un covor, care odinioară fugise prin pădure și acum arăta de parcă fusese călcată de un compresor.

Am împins-o ușor cu vârful piciorului:

– Eu mă gândeam la ceva mai...

– Cu mai multe părți rămase din corp? întrebă el.

– Cu trăsături mai ușor de recunoscut, ca să știu ce invoc. Deși, da, cu mai multe părți rămase din corp m-ar ajuta mai mult.

– Asta a fost o cârtiță. Cred că e și un iepure pe aici, pe undeva.

– Poți să adulmeci totul, nu-i așa? Asta-i mișto.

Se uită la mine, cu o sprânceană ridicată.

– E mișto să fii în stare să descoperi hoiturile de animale?

– Păi, e... un talent unic.

– Unul care o să mă ducă departe în viață.

– Hei, cineva trebuie să găsească și să debaraseze și animalele ucise pe șosele. Pariez că se plătește bine.

– Nu destul de bine.

Se opri și trase aer în piept, apoi mai făcu vreo câțiva pași, se aplecă și împunse cu degetul o bucată de blană de iepure.

– În mod hotărât aș vrea ceva cu mai multe părți ale corpului, am spus eu. Cum ar fi un cap.

Pufni în râs:

– Este și ăla probabil pe aici, pe undeva, dar presupun că vrei și ca părțile corpului să fie *atașate*. Făcu o pauză. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă...

– Întreabă-te cât vrei, pentru că ăla e un experiment pe care n-o să-l efectuez.

– O să găsim noi ceva.

Mai făcu vreo câțiva pași, apoi se opri iarăși, umerii încordându-i-se în timp ce studia pădurea.

M-am apropiat de el și am șoptit:

– Derek?

Trecu încet cu privirea peste copacii din jur, apoi clătină din cap și o porni din nou.

– Ce-a fost? am întrebat.

– Voci, dar erau departe. Probabil de la cei cu focul ăla de tabără.

În pofida desconsiderării faptului, încetinea la fiecare doi pași ca să ciulească urechea.

– Ești sigur că e în regulă? am întrebat.

– Da.

– Ar trebui să tac?

– Suntem în siguranță.

După alți câțiva pași, mi-am dres glasul.

– Despre noaptea trecută, când am spus că n-am știut că era o problemă dacă aveam un cadavru prin preajmă... ei, bine, în mod evident s-a întâmplat după episodul cu liliecii, așa că...

Am așteptat să termine el fraza, însă el a continuat să meargă.

– Știam că era o problemă, am reluat eu. Știam că ar fi trebuit să spun. Numai că n-am vrut să... exagerez, cred. Când l-am înviat pe omul ăla, am vrut să mărturisesc despre lilieci, dar...

– Nu aveai nevoie să-ți spun eu că ai făcut ceva stupid când deja o știai. Dădu la o parte din cale o creangă joasă. Da, trebuie să fii mai atentă. Toți trebuie să fim. Dar n-ai nevoie ca eu să înrăutățesc lucrurile făcându-ți morală din pricina asta. Știu bine.

Se uită la mine o clipă, apoi nările îi fremătară și își ridică fața în vânt. Îmi făcu semn s-o cotim la stânga.

– Știi, atunci când am spus că nu mi-am dat seama că eram pe cale să mă Preschimb... Am mințit. Cu mâncărimile, febra și spasmele musculare, am știut că asta trebuia să însemne. Numai că... la fel ca și tine, n-am vrut să exagerez și să-l bag în sperieți pe Simon. Mi-am închipuit c-o să mă pot descurca.

– Cu toții trebuie să avem grijă. Mai ales acum, știind ce ne-au făcut...

Am lăsat ideea neterminată, simțind de-acum familiarul clocot al panicii în acea parte din mine care citea încontinuu, fără să se poată opri, acele cuvinte: *Modificare genetică. Puteri incontrolabile.* Cât de rău avea să fie, până unde avea să se ajungă, cum...?

– Chloe?

M-am ciocnit de brațul lui și am văzut atunci că se oprise și se uita în jos, la mine.

– O s-o rezolvăm noi, zise el, cu glas blând. O s-o scoatem la capăt.

Eu mi-am întors capul. Tremuram atât de tare, că-mi clănțăneau dinții. Derek mă luă ușor de bărbie și-mi roti fața din nou spre el.

– E în regulă, zise el. Se uită în jos la mine, ținându-mi în continuare bărbia în mână, cu fața aplecată spre a mea. Apoi își lăsă mâna să cadă și se întoarse cu un răgușit: E ceva acolo.

Peste câteva clipe, îl urmam. L-am găsit ghemuit lângă o pasăre moartă.

– Asta-i mai bine? întrebă.

M-am aplecat către ea. Leșul arăta atât de normal, încât ai fi zis că dormea și atât. Conștiința mea putea suporta gândul întoarcerii temporare a spiritului în corpul păsării. Am dat să îngenunchez, dar apoi am sărit în spate.

– Nu e moartă.

– Ba e, sigur.

O împunse cu vârful piciorului.

– Ba nu, se miș...

Un vierme se târî de sub aripa păsării și m-am tras înapoi împleticit.

– Am putea găsi una fără autostopiști?

Derek clătină din cap.

– Sau o să fie ca asta, cu viermi, sau mult prea descompusă pentru viermi. Se aplecă să se uite mai de aproape la ea. Sunt primul stadiu de larve de muscă, ceea ce înseamnă că pasărea n-a murit de mai mult de...

Obrajii i se roșiră, iar vocea îi coborî încă o octavă:

– Iar asta-i mai mult decât voiai să știi, nu-i așa?

– Așa-i, ai făcut un proiect pentru un târg de științe cu subiectul ăsta, nu? Când își ridică ochii brusc, am spus: Mi-a povestit Simon, când m-am dus să văd ce-i cu cadavrul ăla din clădirea abandonată. A spus să nu-ți pomenesc de asta, totuși, pentru că n-ai reușit să obții decât locul al doilea.

Mormăi:

– Da. Nu spun că proiectul meu era cel mai bun, dar era mai bun decât al celui care a câștigat concursul, o tâmpenie despre ecocombustibil. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar nu asta am vrut să spun. Nu-i nimic rău cu subiecte dintr-astea, dar băiatul ăla folosise doar știință de propagandă. A câștigat votul protecției mediului. Eu am câștigat premiul preferinței publicului, totuși.

– Pentru că, aparent, oamenii sunt mai interesați să afle despre chestiile moarte și viermănoase decât de salvarea mediului.

Râse scurt.

– Cred că da.

– Întorcându-ne la chestia viermănoasă de față... cred că ar trebui să trec la treabă, încercând s-o fac moartă-vie.

Am îngenuncheat lângă ea.

– O să începem cu..., se porni Derek, dar se opri când mi-am deschis ochii. Cu închisul gurii, nu? zise el. Voiam să fac niște sugestii pentru un, hm, regim de testare, dar bănuiesc că poți face tu asta.

– Cum n-am decât o vagă idee ce e ăla un regim de testare, o să mă scutesc de jena pentru slabele mele cunoștințe și o să-ți las, cu grație, partea aceasta ție. Partea cu invocarea, totuși...

– Taci și treci la treabă. Se așează turcește. Ai spus că, atunci, cu liliecii, invocaseși un spirit pe care nu-l puteai vedea. Prin urmare, a fost un fel de invocare generală. Ar trebui să începi prin a face una specifică. Asta ne va spune dacă învii și un animal din apropiere atunci când încerci să scoli din morți o persoană anume.

– Știu. O să încerc cu Liz.

Mi-am zis că, dacă am fi fost foarte științifică în experimentul ăsta, ar fi trebuit să folosim un soi de măsuri de control. Aveam să încep cu cel mai scăzut „nivel de putere" – spunând în minte doar: „Hei, Liz, ești aici?" Am făcut așa, apoi am verificat pasărea. Nici un răspuns.

Mi-am imaginat-o pe Liz și am chemat-o din nou. Nimic. Mi-am imaginat că o trag pe Liz prin bariera morții. Nimic. M-am concentrat mai tare, încă focalizându-mă asupra imaginii ei. Am tot controlat pasărea și m-am tot uitat – am tot sperat – după un semn de la Liz.

– Cât de tare ar trebui să încerc? am întrebat.

– Cât de tare poți.

M-am gândit la ceea ce spusese semidemonul despre învierea zombilor dintr-un cimitir aflat la trei kilometri depărtare. Eram sigură că exagerase. Și totuși...

– Concentrează-te atât cât îți e ție bine, zise Derek, când m-a văzut șovăind. Putem oricând să încercăm mai mult altă dată.

Am crescut puțin intensitatea. Apoi ceva mai mult. Închideam ochii, după ce controlasem din nou pasărea, când Derek spuse:

– Stop.

Am deschis repede ochii. Aripa păsării zvâcnea. M-am ridicat și m-am apropiat de ea.

– S-ar putea să miște doar de la viermi, zise el. Stai puțin.

Se ridică, luă o creangă și o întindea către pasăre, când își înălță brusc bărbia în vânt. Ochii i se îngustară, nările îi fremătară.

– Der...?

O pocnitură îndepărtată îmi tăie vorba. El plonjă, placându-mă ca la rugby. Am căzut. Ceva mi-a înțepat brațul sub umăr, chiar sub bandaj, apoi a șuierat pe lângă noi, în timp ce ne prăbușeam. A mușcat pământul în spatele nostru cu o bufnitură, stârnind un gheizer de țărână. Derek s-a ridicat iute de pe mine, dar a rămas deasupra mea ca scut... sau mai curând ca să se asigure că n-am să sar drept în picioare. Aruncă o privire peste umăr.

– Ești bine? întrebă.

Când se întoarse către mine, nările îi fremătară din nou:

– Ești rănită.

Trase de mâneca mea. Era o gaură clară printr-o cută de-a ei.

– Cred că au tras cu o săgeată, am zis eu. M-a șters în trecere. A aterizat dincolo...

Deja descoperise locul. Ceea ce scoase din pământ, totuși, nu era o săgeată tranchilizantă.

patruzeci

CÂND DEREK RIDICĂ GLONȚUL, inima începu să-mi bată gata să-mi spargă pieptul. Am tras adânc o gură de aer și nu m-am mai gândit la Grupul Edison.

– Mai suntem pe proprietatea lui Andrew? am întrebat.

Încuviinţă din cap.

– Totuşi s-ar putea să fie vânători.

O altă înclinare a capului. Se îndepărtă de lângă mine şi cercetă pădurea. Totul era cufundat în linişte.

– Ia-o târâş în partea aia, şopti el, spre tufele mai dese. Eu o să mă duc mai aproape, s-arunc o privire...

Iarba înaltă de la picioarele noastre explodă. Derek se aruncă iar peste mine, şoptind:

– Stai jos!

De parcă aveam de ales, cu un tip de nouăzeci de kilograme deasupra.

Un oribil cârâit răsună prin pădure şi, când ne-am uitat în jos, am văzut pasărea moartă, acum pe picioarele ei, bătând cu aripile pământul. Voi sublinia, cu o oarecare satisfacţie, că n-am fost singura care a tresărit speriată.

Derek s-a dat la o parte de pe mine.

– Eliberează...

– Ştiu.

M-am dus de-a buşilea în partea cealaltă a luminişului, destul de departe ca să nu-mi mai fac griji că pasărea ar putea încerca să sară pe mine.

– Auzi asta? strigă o voce printre ţipetele păsării.

În timp ce pasărea ţipa, m-am concentrat să-i eliberez spiritul, dar tot ce puteam gândi era *Fă-o să tacă! Fă-o să tacă!* O altă detunătură. Amândoi am lovit pământul. Un glonţ a trecut pe deasupra capetelor noastre, înfigându-se într-un trunchi de copac şi stârnind o ploaie de bucăţele de scoarţă.

Stăteam încă întinsă pe burtă, dar am închis ochii. Derek m-a apucat de braţ.

– Încerc, am zis. Dă-mi voie numai...

– Lasă asta. Hai!

Mă împinse înainte, se aplecă deasupra mea, mișcându-se rapid. În urma noastră, pasărea continua să țipe, acoperind zgomotul retragerii noastre. Când s-a oprit, ne-am oprit și noi. Puteam auzi ceva fojgăind prin desișul pădurii – pasărea sau urmăritorii noștri, n-aș fi putut spune. După un moment, pasărea se auzi din nou, țipetele ei atingând un nivel al panicii care-mi făcu pielea ca de găină.

Am închis ochii, ca s-o eliberez.

– Nu încă, zise Derek.

Mă conduse mai departe, până am găsit un grup de tufe. Am izbutit să intrăm în mijlocul lor și să ne adăpostim. Strigătele păsării s-au stins, dar o puteam auzi mișcându-se.

– Ce mama...?

Fusese vocea unui bărbat, întreruptă scurt de un *pfft*, pe care oricine urmărește filme cu crime îl recunoaște drept zgomotul unei arme cu amortizor. Eram foarte sigură că nu se făceau amortizoare pentru arme de vânătoare... și că vânătorii nu purtau pistoale.

Țipetele păsării se auziră mai tare, iar înjurăturile omului la fel. Încă vreo două focuri trase cu amortizorul, apoi o detunătură, ca și când și-ar fi încercat și pușca. Țipetele păsării se transformară într-un oribil gâlgâit.

– Doamne, ce-i chestia aia? Practic i-am zburat capul și e încă vie.

Un alt bărbat îi răspunse cu un râs gros:

– Păi, bănuiesc că e răspunsul la întrebarea noastră, nu-i așa? Micuța Saunders i-a găsit pe băieții ăia.

M-am întors spre Derek, dar privirea lui era ațintită drept înainte, în direcția vocii. Mi-am închis ochii și

m-am concentrat asupra păsării. După o clipă, sunetele acelea jalnice s-au oprit, în sfârșit.

Când se auzi un alt cârâit, mi-am închis repede ochii, sigură că asta însemna că nu-i eliberasem totuși spiritul păsării. Dar era numai o stație radio. Derek și-a ciulit urechea să asculte. N-am putut prinde tot ce-a zis, numai atât cât să-mi confirme că oamenii aceștia erau într-adevăr o echipă de securitate de-a Grupului Edison.

Ne găsiseră. Și nici măcar nu se mai osteneau cu săgeți tranchilizante. De ce-ar fi făcut-o? Eram periculoșii subiecți ai experimentului care evadaseră de două ori. Acum nu mai aveau nevoie de-o scuză pentru a face ceea ce ar fi fost bucuroși să facă de la bun început: să abandoneze reabilitarea și să ne „elimine" din experiment. Singura care poate se luptase ca să mă țină în viață fusese mătușa Lauren, o trădătoare. Era mai simplu să ne ucidă aici și să ne îngroape cadavrele, departe de Buffalo.

– Simon! am șuierat eu. Trebuie să-l prevenim și...

– Știu. Casa e în direcția aia. O să facem un ocol.

– Dar nu putem să ne întoarcem la casă. Ăla e primul loc la care or să se ducă, dacă nu sunt deja acolo.

Ochii i se ațintiră departe și-și încleștă maxilarul.

– Cre-cred că trebuie să încercăm, nu? am zis eu. Bine, dacă avem grijă...

– Nu, ai dreptate, zise el. Mă duc eu. Tu aștepți aici.

L-am apucat de spatele hainei pe când se furișa printre tufe.

– Nu poți...

– Trebuie să-l previn pe Simon.

– Vin și eu...

– Nu, tu stai aici. Dădu să se întoarcă, apoi se opri. Și mai bine, îndepărtează-te cât poți. E un drum la mai puțin de un kilometru înspre nord, îmi arătă el. N-ai

cum să-l ratezi. Se merge ușor până acolo. Simon și cu mine obișnuiam să facem plimbarea asta tot timpul. Când dau eu semnalul, pornește. Ajungi la drum și ascunde-te. O să te găsesc eu acolo.

Și a plecat. Aș fi vrut să protestez, dar știam că ar fi fost zadarnic – nimic nu l-ar fi putut împiedica să se întoarcă la casa lui Andrew pentru Simon. Și avea dreptate să nu mă vrea pe lângă el. N-aș fi fost decât încă o persoană de apărat. Era mai bine să-i aștept semnalul și...

Fluieratul asurzitor al lui Derek spintecă noaptea. Apoi fluieră încă o dată, și a treia oară, și am înțeles că asta voise să spună prin „a da semnalul", nu numai pentru mine, ci și pentru Simon, încercând să-l trezească.

Era destul de tare cât să trezească *pe toată lumea* – și să-i spună întregii echipe de securitate exact unde...

Gândul mi se împletici în minte. Atunci am început să-l înjur, făcându-l în toate chipurile cu putință, inclusiv în vreo câteva pe care nu-mi dădusem seama că le știu.

Știuse foarte bine că fluierăturile lui aveau să atragă atenția întregii echipe a Grupului Edison. Tocmai de aceea le și slobozise, în loc să facă altceva mai discret, cum ar fi să arunce cu pietricele în fereastra lui Simon. Le atrăsese atenția asupra lui, dându-ne o șansă, lui Simon și mie, s-o ștergem.

Aș fi vrut să țip la el. Oamenii ăia aveau arme. Arme *adevărate*. Și nu se temeau să le folosească. Dacă mușcau într-adevăr momeala lui...

O s-o scoată el la capăt. Ți-a dat ție o șansă să scapi. Acum, folosește-o. Mișcă-te!

Mi-am impus să ies din tufișuri și să pornesc într-o alergare anevoioasă, ghemuită, alegându-mi calea prin zonele descoperite și evitând desișurile zgomotoase.

Când am auzit pași, m-am uitat în jur, să mă adăpostesc după ceva, dar, nezărind nimic, m-am aruncat la pământ.

Două siluete au trecut pe la nici cinci metri de mine. Amândouă erau îmbrăcate din cap până-n picioare în costume de camuflaj, ca țintașii de elită din armată. Până și șepcile lor aveau plase mari care le acopereau fața.

O stație radio pârâi și un glas se auzi din ea:

– Echipa Bravo?

Unul dintre cei doi – o femeie, după voce – răspunse.

Omul continuă:

– E aici. Veniți dinspre est și-o să înconjurăm...

O împușcătură făcu să-mi sară inima în gât. Trosnetele desișului răsunară prin stația radio.

– L-ai nimerit? întrebă femeia.

– Nu sunt sigur. Echipa Charlie a tras. Încheiați transmisia. Veniți încoace.

Încă o împușcătură. Alte trosnete îndepărtate. Sunt sigură că inima îmi bătea destul de tare ca s-o audă cei doi, însă ei și-au văzut de drum, îndreptându-se spre zarva din depărtare. Îndreptându-se spre Derek.

Bravo, Charlie... Văzusem destule filme de război ca să știu că asta însemna că erau cel puțin trei perechi în acțiunea aceea. Șase agenți de securitate înarmați. Destui cât să-l înconjoare pe Derek și apoi...

Mergi mai departe. O să găsească el o cale de a ieși din încercuire. Are superputeri, ai uitat?

Însă nici una care să-l ajute împotriva a șase profesioniști antrenați. Nici una care să oprească un glonț.

Am așteptat până când cei doi au dispărut, apoi am cercetat vârfurile copacilor. În ultimele câteva veri, la tabăra de dramaturgie, avuseserăm zile de concurs Supraviețuitorul. În majoritatea întrecerilor atletice, eu

fusesem codaşă, dar existase una în care să fii mic păruse a fi un avantaj... la care se adăugase şi faptul că aveam câteva trofee vechi de la gimnastică pe raftul din camera mea.

Am dat fuga la cel mai apropiat copac cu ramuri joase, m-am apucat de una şi am încercat-o. Dacă Derek s-ar fi legănat pe ea, s-ar fi rupt şi l-ar fi trântit cu spinarea de pământ, dar eu am putut să mă urc şi pe următoarea, una mai solidă şi cu ramificaţii care nu-ţi lăsau decât foarte puţine motive de-a te plânge.

Am continuat să mă caţăr, până am fost convinsă că frunzişul proaspăt al coroanei mă ascundea vederii. Apoi mi-am căutat o poziţie mai sigură şi am fluierat – un ţiuit slab, ca de trestie, care l-ar fi făcut pe Derek să-şi dea ochii peste cap.

Ce te face să crezi că or să audă asta?

Am fluierat din nou.

Şi chiar dacă aud, de ce şi-ar bate capul cu tine? Ştiu unde se află Derek. Or să rămână pe urmele lui.

Tropotul îndepărtat al bocancilor perechii ce trecuse pe lângă mine s-a oprit. Un murmur de voci. Apoi paşii s-au întors către copacul meu.

Acum ce-o să faci? Ar fi mai bine să ai un plan, altminteri...

Mi-am şuşuit vocea lăuntrică şi am scos un al treilea fluierat, mai slab, doar ca să fiu sigură că ei m-au auzit.

Staţia radio pârâi.

– Alfa? Aici Bravo. Credem că am auzit-o pe Saunders. Încearcă să-l contacteze pe Souza. L-aţi prins?

M-am încordat să aud răspunsul, dar n-am desluşit nimic.

– O să ne întoarcem acolo şi-o să ajutăm de îndată ce punem mâna pe ea.

Ceea ce însemna că nu-l prinseseră pe Derek.

Sau îl prinseseră, dar aveau nevoie de ajutor doar să-l țină.

Radioul răsună din nou, o altă transmisie pe care n-am înțeles-o. Femeia încheie transmisia și îi spuse partenerului ei:

– Vor să te întorci tu și să-i ajuți cu băiatul. Pot să mă descurc singură cu Saunders.

Ei, asta nu-mi ieșise prea bine, nu-i așa?

Bărbatul plecă. Am stat nemișcată până când femeia a început să mă caute. A trecut pe lângă copacul meu pe la cel puțin cinci metri distanță și a continuat să meargă. Am așteptat până când am fost sigură că n-avea de gând să se întoarcă din proprie inițiativă, apoi am lovit cu piciorul în trunchiul copacului.

Ea se întoarse. Pentru o clipă, a stat pe loc, măturând desișurile cu fasciculul lanternei în cerc, în jurul ei. Mă pregăteam să lovesc din nou cu piciorul, în caz că se îndepărta, însă ea s-a îndreptat spre mine, mișcându-se încet, plimbându-și raza lanternei pe pământ, oprindu-se la fiecare tufă sau snop de iarbă înaltă.

Când a trecut pe sub copacul meu, m-am ținut mai strâns, lipindu-mă de creangă. Când am mișcat piciorul cu care lovisem, a șters trunchiul copacului și o bucată mare de scoarță a căzut la picioarele femeii.

A îndreptat imediat lumina asupra ei.

Te rog, nu. Te rog, te rog...

Raza lanternei s-a înălțat iute spre crengi.

Mi-am dat drumul în jos. Nu mă gândisem la prostia de a mă lăsa să cad peste o femeie înarmată, de două ori cât mine. Doar îmi dădusem drumul și mă rostogolisem de pe creangă, în timp ce vocea mea lăuntrică țipa *Ce faci? Ce faci?...* într-un limbaj mult mai puțin cuviincios.

Am nimerit femeia. Amândouă ne-am prăbuşit, ea amortizându-mi căderea. Eu am sărit în picioare, ignorând chiţăiturile de protest din partea corpului meu zdruncinat. Mi-am scos imediat cuţitul şi...

Femeia zăcea la picioarele copacului, cu capul la câţiva centimetri de el. Avea un văl des atârnat de şapcă, dar prin el am putut vedea că ochii ei erau închişi, iar gura îi atârna moale, deschisă. Probabil se izbise de trunchiul copacului şi îşi pierduse cunoştinţa. Am rezistat dorinţei de-a verifica, i-am înşfăcat staţia radio şi m-am răsucit în loc, căutându-i arma. Nu era acolo. Nici puşcă, nici pistol... sau nu unul pe care să-l pot vedea eu. M-am uitat cu atenţie împrejur, să văd dacă-i scăpase din mână. Nimic.

Fie o luase partenerul ei, fie avea una ascunsă sub jachetă. Am stat un pic, voind să verific, dar m-am temut că am s-o trezesc. M-am mai uitat o dată, apoi am luat lanterna căzută şi-am fugit.

patruzeci şi unu

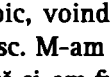

ERAM SIGURĂ CĂ MĂ ÎNDREPT în direcţia pe care mi-o indicase Derek, astfel încât întreaga echipă de securitate ar fi trebuit să se afle în spatele meu. Dar după mai puţin de un minut, am auzit din nou tropot de bocanci. M-am lăsat în jos şi am acoperit staţia radio. Am dat volumul la minimum, chiar dacă fusese tăcută de când o luasem.

M-am târât la cel mai apropiat grup de tufe şi m-am întins cu burta la pământ. Paşii păreau să meargă paralel cu mine, nici apropiindu-se, nici depărtându-se.

– Explică-mi cum noi, un pluton întreg, am putut pierde patru adolescenţi în mai puţin de opt hectare de

pădure, zise o voce de bărbat. Davidoff n-o să fie deloc încântat.

Un alt bărbat îi răspunse:

– Cu puțin noroc, n-o să afle niciodată. Mai avem încă o oră până la ziuă. E timp destul. Cât de departe pot ajunge?

Au continuat să meargă și să vorbească, vocile lor și zgomotul pașilor stingându-se încetul cu încetul. Când nu s-au mai auzit, am început să mă strecor dintre tufe, apoi m-am oprit. Dacă toți patru eram afară, ar fi trebuit să-mi văd de drum și să mă pun în siguranță, sau să încerc să-i găsesc pe ceilalți?

Hm, dacă te duci în locul acela sigur, unde Derek se așteaptă să fii, nu va mai trebui să-ți faci griji pentru ei. Or să vină ei la tine.

Și dacă aveau nevoie de ajutorul meu?

S-a nimerit să dobori o femeie la pământ și acuma brusc ești Rambo?

Mă simțeam lașă să-mi scap pielea și să mă pun la adăpost, dar vocea mea lăuntrică avea dreptate – dacă acolo se aștepta Derek să fiu, atunci ar fi mai bine să mă duc într-acolo și să mă întâlnesc cu el.

Însă chiar mă simțeam puțin ca Rambo – cu cuțitul într-o mână, cu stația radio în cealaltă, cu lanterna înfiptă în betelia jeanșilor – în timp ce mă furișam prin desișul pădurii.

Da, câtă vreme nu te împiedici și te înjunghii singură cu propriul cuțit.

Am închis lama.

– Chloe? șopti o voce feminină.

M-am răsucit atât de repede, că mi-a alunecat piciorul pe pământul moale.

– Tori?

M-am uitat atent în noapte. Pădurea era aici atât de întunecată, încât nu puteam zări decât forme, care puteau fi la fel de bine copaci și tufe sau oameni. Am dus mâna la lanternă, dar am renunțat și am continuat să mă uit.

– Tori?

– Șșșt. Pe aici, scumpo.

Apelativul a făcut să mi se ridice părul de pe ceafă.

– Mătușă Lauren?

– Șșșt. Vino după mine.

Am prins cu coada ochiului o siluetă. Era la fel de nedeslușită ca și vocea și tot ce puteam vedea era o bluză puțin mai luminoasă înaintea mea. Nu m-am mișcat. Suna ca mătușa Lauren și silueta era cam de mărimea ei, dar nu puteam fi sigură și n-aveam de gând să alerg după ea ca un copil mic, prea disperată ca să cred că alergam drept într-o cursă.

Mi-am scos lanterna și-am aprins-o, dar ea se repezise printre copaci și era imposibil să mai văd altceva decât conturul ei și bluza. Apoi s-a uitat înapoi și am zărit doar o clipă un profil, o fluturare de păr blond – o imagine neclară, dar îndeajuns pentru ca inima mea să poată spune *ea e.*

Îmi făcu semn să mă grăbesc, apoi coti la stânga, în adâncul pădurii. Am urmat-o, încă precaută, indiferent ce spusese inima mea. Alergam pe lângă un grup de tufe, când o siluetă a țâșnit spre mine. Mai înainte să mă pot răsuci, m-a prins și o mână mi-a astupat gura, înăbușindu-mi scurt țipătul.

– Eu sunt, șopti Derek.

A încercat să mă tragă spre tufe, dar m-am opus.

– Mătușa Lauren, am zis. Am văzut-o pe mătușa Lauren.

Îmi aruncă o privire de parcă sigur ar fi înțeles greșit.

– Mătușa mea. E aici. E... I-am arătat direcția în care se dusese. Mă țineam după ea.

– Eu n-am văzut pe nimeni.

– Purta o bluză deschisă la culoare. A trecut în fugă pe lângă...

– Chloe, am fost chiar aici. Te-am văzut venind. N-a mai alergat nimeni...

Se opri scurt, dându-și seama ce spusese. Dacă eu o văzusem și el nu...

Inima mi s-a strâns dureros:

– Nu...

– A fost o iluzie optică, zise el repede. O vrajă ca să te prindă în capcană. Mai făcea și tata dintr-astea și... Își șterse gura cu mâna, apoi spuse, mai ferm: Asta a fost.

Și eu mă întrebasem același lucru, dar acum, auzindu-l din gura lui, când tocmai asta ar fi trebuit să-mi adâncească îndoielile, tot ce-am putut gândi a fost: o stafie. Văzusem stafia mătușii Lauren. Pădurea s-a închețoșat și mâna lui pe brațul meu părea singurul lucru care mă mai ținea în picioare.

– Chloe? A fost o vrajă. E întuneric. N-ai văzut bine.

Foarte adevărat. Absolut adevărat. Și totuși... Am gonit gândul și m-am adunat, trăgându-mi brațul din strânsoarea lui. Când el șovăi să-mi dea drumul, cu mâna întinsă, gata să mă prindă dac-aș fi leșinat, am făcut un pas în lături.

– Sunt bine. Deci, care-i planul?

– O să așteptăm aici...

Se auziră pași. Am intrat între tufe și ne-am ghemuit. Raza unei lanterne trecu peste copaci ca un reflector.

– Știu că sunteți aici, copii, zise un bărbat. Am auzit voci.

Derek și cu mine am încremenit. Respirația lui reținută șuieră la urechea mea. Cu spatele lipit de el, îi puteam simți bătăile inimii. Raza lanternei continua să vină, sfâșiind întunericul. Trecu peste tufele noastre. Apoi se opri, veni înapoi și ne lumină în plin fețele.

– OK, voi doi, ieșiți de-acolo.

N-am putut vedea decât un chip acoperit de o plasă și o siluetă în spatele strălucirii lanternei.

– Ieșiți, zise el din nou.

Răsuflarea lui Derek îmi încălzi urechea:

– Când spun fugi, fugi. Apoi, cu glas tare: Lasă arma jos și o să ieșim.

– Este jos.

Cu lumina bătându-ne în ochi și cu omul ascuns în spatele ei, n-aveam cum să ne dăm seama dacă spunea adevărul.

El își ridică mâna liberă și o flutură.

– Vedeți, nici o armă. Acum, ieșiți...

Omul pică în față, de parcă fusese lovit din spate. Lanterna se rostogoli pe pământ, raza ei descriind un arc prin aer. Derek țâșni pe lângă mine și îl încleștă pe om, când acesta dădea să se ridice. Simon ieși din întuneric în spatele omului, cu mâinile ridicate pentru încă o vrajă de lovit în spinare.

– Fugiți, zise Derek, ținându-l pe omul care se zbătea.

Cum Simon și cu mine șovăiam, Derek mârâi:

– Fugiți!

Am șters-o, dar ne tot uitam în urmă. Am putut auzi zgomotele unei lupte, dar a fost una scurtă; nu ajunseserăm prea departe când Derek ne-a prins din urmă. Când am încetinit, el ne-a îmbrâncit pe amândoi în spate, spunându-ne să ne mișcăm. Razele lunii răzbătând printre copaci ne dădeau destulă lumină să vedem pe unde călcam.

– Tori? am şoptit către Simon.

– Ne-am despărţit. Ea...

Derek gesticulă să închidem gura. Am fugit până când am văzut licărul luminilor caselor printre copaci şi ne-am dat seama că ne apropiaserăm de drum. Am mai făcut vreo câţiva paşi. Apoi Derek ne înghionti din nou, de data asta cu o lovitură puternică între omoplaţi care ne puse la pământ. El ateriză între noi. Când am încercat să ne ridicăm, ne împinse la loc.

Simon îşi ridică faţa mânjită de noroi şi-şi frecă falca:

– Îmi cam plac dinţii mei. Toţi.

Derek îl şuşui şi se răsuci cu burta la pământ, cu faţa în partea cealaltă. Am făcut şi noi la fel. I-am urmărit privirea, care cerceta pădurea, până când s-a oprit şi dintr-acolo am auzit paşi.

Derek se încordă, gata să ţâşnească în picioare, dar paşii erau încă la o bună distanţă de noi când se opriră. Un murmur le luă locul. Staţia radio din buzunarul meu ciripi. Am scos-o şi i-am dat mai încet volumul.

Simon se uită peste Derek şi mimă o întrebare: „Radio?", apoi arătă către voci – mă întreba, aşadar, dacă era o staţie de-a lor.

Am încuviinţat din cap.

„Drăguţ", mimă el şi mă felicită, ridicându-şi degetele mari, ceea ce mă făcu să roşesc. Derek se uită spre mine, dând din cap şi grohăi scurt, ceea ce am interpretat drept: *Bună treabă... câtă vreme n-ai făcut vreo prostie ca să-l obţii.*

– L-am găsit pe Alfa unu, zise o voce de bărbat, atât de încet că a trebuit să fac mari eforturi ca să-l aud.

Simon îi făcu semn lui Derek să dea volumul mai tare la staţie, dar Derek clătină din cap. Putea auzi foarte bine, nu era nevoie să riscăm.

– Unde e? răspunse o voce de femeie prin radio.

– E knock-out. Se pare că a făcut câteva runde cu tânărul vârcolac.

– Duceți-l la loc sigur. Echipa Delta încă o mai are pe fata Enright, da?

Am aruncat o privire spre Derek, însă expresia lui nu se schimbă, rămânând concentrat să asculte.

– Delta doi o are. Nu eram sigur cât de bine o să funcționeze ca momeală, așa că l-am trimis pe Delta unu să-l aducă pe Carson din mașină.

Asta-i atrase atenția lui Derek. Simon îmi mimă „Andrew". Vocile se retraseră, dar o clipă mai târziu, femeia se auzi din nou prin radio, chemându-l pe Delta doi. Un bărbat răspunse.

– L-ai luat pe Carson? întrebă ea.

– Aproape am ajuns.

– Bine. Misiunea ta e să-l convingi să-i strige pe copiii ăia. O să-i atragă la el.

– N-o să vrea.

– Nu mă aștept să se ofere voluntar, se răsti femeia, dar ținând cont că e în custodia noastră, o să facă ce-i spunem. Dacă refuză, împușcă-l.

Capul lui Simon săltă brusc, cu ochii întunecați de îngrijorare. Derek îi făcu semn să stea liniștit, continuând să asculte.

Delta doi chemă din nou prin radio.

– Ăăă, a mutat cineva mașina?

– Ce?

– Mașina. Cu Carson... Nu e aici.

Discuția aprinsă care urmă a fost destul de tare ca Derek să-și lipească palmele peste radioreceptor, să-l înăbușe mai mult. Au petrecut următoarele câteva minute asigurându-se că Delta doi ajunsese în locul care trebuia și că nici unul dintre ei nu mutase mașina cu

Andrew. Dar nu exista o explicație atât de simplă – ostaticul lor o ștersese... cu mașina lor cu tot.

– Deci Andrew e în siguranță. Și Tori? am întrebat eu, când radioul amuți.

Pentru o clipă, Derek nu spuse nimic, ceea ce era mai bine decât mă așteptasem – să se răstească: *Și Tori ce?* Oricât de ușor îi fusese deunăzi să spună că nu-i păsa dacă Tori se arunca în fața unei mașini în viteză, nu era chiar atât de simplu să stea cu mâinile în sân, știind că ea se afla în pericol de moarte.

– O să dau o raită, zise el. Dacă o găsesc, bine.

N-a spus și restul, dar am înțeles. *Dacă n-o găsesc, va trebui s-o abandonăm.* Oricât de rău suna asta, era ceea ce trebuia să facem. Nu voiam ca Derek să se arunce în calea glonțului pentru Tori. Ăsta a fost un lucru oribil de recunoscut. N-o uram pe Tori – nici măcar nu-mi mai era nesuferită. Dar când s-a pus problema unei alegeri grele, la rece, de a risca o viață pentru a o salva pe a ei, n-am putut s-o fac. N-aș fi putut s-o risc nici pe a lui Derek, nici pe a lui Simon, nici pe a mea. Iar alegerea asta avea să-mi mustre cugetul foarte multă vreme.

– Ai grijă și...

Celălalt sfat care mi-a urcat pe buze a fost „grăbește-te-te", dar nu puteam fi atât de nemiloasă – chiar și să-l gândesc a fost un șoc pentru mine. Prin urmare, l-am înghițit și am repetat:

– Ai grijă.

Totuși nu Derek plecă, ci noi. Ne-a făcut să ne urnim noi primii, ca el să rămână să ne păzească spatele. Când aveam să fim în siguranță pe drumul spre șoseaua din spatele proprietății, avea să plece și el după Tori.

Făcurăm vreo douăzeci de pași, când o siluetă apăru în calea noastră. Degetele lui Simon țâșniră în sus.

– Simon, sunt..., apucă omul să zică înainte de a sfârși cu un *uuh!*, când îl lovi vraja și-l răsturnă pe spate, la pământ.

– Andrew! strigă Simon și alergă la el.

Omul se ridică, schițând un zâmbet strâmb pe când se scutura.

– Observ că vraja ta de dat pe spate s-a îmbunătățit.

Andrew nu era mai înalt ca Simon, dar era bine clădit, vânjos, cu o față lată și nas coroiat. Părul său tuns scurt era cărunt, deși nu părea să fie mai în vârstă ca tatăl meu, și arăta ca un boxer profesionist retras. Nu cum m-aș fi așteptat, judecând după căsuța lui cochetă și ordonată.

Când se uită la mine, zâmbetul îi pieri, cuta dintre sprâncene adâncindu-i-se, de parcă îi păream cunoscută, dar nu-și putea da seama de unde să mă ia. Dădu să spună ceva, apoi își ridică iute capul.

– Vine cineva, zise el.

Simon aruncă o privire spre umbra care se apropia, mare, dar mișcându-se fără zgomot:

– E Derek.

– Nu, ăsta nu-i..., începu Andrew.

Derek păși în lumina dintre copaci. Andrew se uită în sus la el și clipi des. Se holba la Derek de parcă încerca – și nu reușea – să-l regăsească pe băiatul pe care-l știa.

Dincolo de surpriză, în ochii lui mai era ceva, mai aspru, o undă de îngrijorare, poate chiar frică, de parcă în clipa aceea nu-l vedea pe fiul prietenului său, ci pe un vârcolac mare și puternic. Își mască teama, dar nu mai înainte de a i-o zări Derek, care-și feri privirea într-o parte, împietrindu-și umerii și falca, de parcă ar fi spus că era în regulă, nu-i păsa. Dar eu știam că îi păsa.

– Ai... crescut.

Andrew se căzni să zâmbească, dar nu izbuti, iar asta, pentru Derek, păru mai rău decât frica. Își întoarse complet privirea într-o parte, murmurând:

– Da.

Simon făcu semn către mine:

– Ea e...

– Dă-mi voie să ghicesc: fiica lui Diane Enright.

Am clătinat din cap:

– Chloe Saunders.

– Din pricina părului, zise Simon. Ea e blondă, dar a trebuit s-o vopsim pentru că...

– Mai târziu, zise Derek, apoi se uită la Andrew. Au prins-o pe fiica lui Enright. Pe Victoria.

Andrew se încruntă:

– Sunteți siguri?

Simon luă radioul de la mine și îl flutură:

– Chloe a luat ăsta de la ei. Am auzit că tu ai evadat și că ei au prins-o pe Tori.

– Atunci mă duc s-o aduc. Voi trei, mergeți la mașină!

Ne spuse unde o lăsase, apoi dădu să plece.

– Vin cu tine, zise Derek. O pot găsi pe Tori mai repede decât tine.

Andrew păru gata să protesteze, dar o privire spre Derek îl convinse că ar fi fost inutil, așa că luă stația radio de la mine și ne trimise către locul sigur.

patruzeci și doi

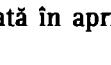

AM GĂSIT MAȘINA – un SUV vechi – ascunsă după un șopron din apropiere. Ușa era deschisă. O piesă de metal fusese îndesată în aprindere, pentru a porni

motorul fără cheie. Simon tocmai verifica asta, încercând să vadă dacă-l putea porni, când trei siluete apărură alergând din pădure: Derek, Andrew și Tori.

Simon și cu mine am deschis repede ușile din față și ne-am suit pe bancheta din spate. Derek s-a așezat pe scaunul mortului. Tori a venit lângă mine, în spate.

– Rapidă acțiune de salvare, zise Simon, când Andrew porni motorul.

– N-a fost nevoie de nici o salvare, zise Tori. Pot să am singură grijă de mine.

Derek mormăi ceva despre aducerea-aminte a acestui amănunt, data viitoare când își risca viața s-o ajute.

Când Andrew puse mașina în mișcare, am întrebat-o pe Tori ce se întâmplase. Fusese luată prizonieră și ținută sub pază, în timp ce restul urmăritorilor continuau căutările. La început, avusese doi paznici, dar când lucrurile începuseră să meargă prost, o lăsaseră doar cu un singur gardian.

– Puțin mai încolo, o vrajă de legare dibace și uite-așa și-au pierdut și singurul prizonier rămas.

– Și crezi că n-au luat în calcul vrăjile tale, zise Derek.

– Ei bine, m-au subestimat, zise ea.

Derek bombăni. Simon începu să întrebe ceva, dar Andrew ne ceru să tăcem, în timp ce o luă cu mașina peste un câmp denivelat. Păstră luminile stinse și conduse încet.

Simon se foi lângă mine, căutând să se așeze mai confortabil pe bancheta pe care ne înghesuiserăm noi trei. Mâna lui trecu ușor peste piciorul meu, apoi îmi găsi mâna și o luă într-a lui. Când se întoarse și-mi zâmbi, i-am zâmbit și eu.

Mă așteptasem să mi-o strângă, liniștitor, cum făcea el de obicei, și-apoi să-mi dea drumul. În loc de asta, păru să-mi ia zâmbetul drept încurajare și își împleti degetele printre ale mele, odihnindu-și mâna pe coapsa mea. Oricât de obosită eram – mintea îmi vuia de întrebări, adrenalina încă îmi era pompată în sânge –, un mic fior trecu prin mine. O prostie, bănuiesc. Să fac mare caz de ținutul de mână? Ca la clasa a cincea.

Eram sigură că pentru Simon *nu* era mare scofală. Deși nu era primul băiat care mă ținea de mână, să spunem doar că experiența mea cu băieții nu mersese mai departe de atât.

Fiorul se stinse repede, totuși, când am ajuns la șosea și Andrew aprinse farurile. Întrebă dacă toată lumea era bine și atunci primul lucru care mi-a ieșit din gură a fost:

– A fost și mătușa mea, Lauren, cu dumneata?

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei în oglinda retrovizoare și se încruntă.

– Lauren Fellows. Lucrează pentru...

– O cunosc pe mătușa ta, Chloe, dar, nu, n-a fost acolo.

– Lui Chloe i s-a părut că a văzut-o, zise Derek.

Simon își întoarse fața către mine:

– Ce?

– A-am văzut pe cineva. Vocea suna ca a ei și arăta tot cam ca ea, din câte mi-am putut eu da seama, pe întuneric...

– Tu ai văzut-o? îl întrebă Simon pe Derek.

– Nu, el nu, am zis eu. Deși ar fi trebuit, pentru că a trecut în fugă chiar pe lângă el.

– Ai văzut o stafie, zise Tori. Și ai crezut că era mătușa ta.

– Mai curând seamănă a vrajă, zise Derek. Au și chestii din astea, nu-i așa, Andrew?

– De bună seamă. Vrăji de încântare și alte iluzii. Dacă n-ai văzut-o cum trebuie, a fost probabil intenționat – oricine a făcut-o, n-a vrut să-i studiezi năluca prea de-aproape.

Asta avea o logică, însă tot nu puteam scăpa de sentimentul lăuntric că o *văzusem* pe ea. Nu pe mătușa Lauren, ci pe stafia ei.

Simon se aplecă la urechea mea și murmură asigurări liniștitoare, spunând că n-ar fi ucis-o ei pe mătușa Lauren – era prea valoroasă.

– Ce-ți face brațul? întrebă Derek, când eu n-am mai zis nimic multă vreme, pierdută în gândurile mele sumbre.

– I-ai scos copcile? întrebă Simon.

– Nu, zise Derek. A atins-o un glonț.

– Un *glonț?*

Andrew vină și apăsă pe frână.

– Ai fost împușcată?

– Nu, nu. E doar o zgârietură.

Andrew șovăi, dar l-am liniștit – și pe Simon – că eram bine, iar Derek confirmă că glonțul doar îmi găurise bluza, zgâriindu-mă.

Andrew se întoarse din nou pe șosea.

– O să curățăm rana când oprim. Nu pot să cred că au...

Clătină din cap.

– Hei, eu m-am julit în palmă, zise Tori. Mi s-a luat un strat de piele destul de serios.

– Trebuie să te uiți și la copcile lui Chloe, zise Derek către Andrew. S-a tăiat într-un geam, acum câteva zile. Au cusut-o ei, dar ar trebui să fie examinată rana.

Tori își flutură palma rănită:

– Interesează pe careva? Hm? Își dădu ochii peste cap: Bănuiesc că nu.

– Pare inflamată, am zis eu. Ar trebui să-i dăm cu niște iod.

Ea îmi aruncă un zâmbet palid.

– Pot întotdeauna să contez pe tine, nu-i așa? Cred că știu cine a trimis cavaleria înapoi să mă salveze.

– Dar ai spus că n-aveai nevoie să fii salvată, mai știi? zise Simon.

– Intenția contează.

– Nu te-am fi lăsat acolo, Victoria, zise Andrew și întoarse capul spre ea. Tori, nu-i așa?

Ea încuviință din cap.

El îi zâmbi.

– Mă bucur să văd că tu și cu Simon sunteți împreună.

– Hei, nu, zise Simon. *Nu* suntem împreună.

Tori îi întări spusele, la fel de vehement.

– Nu, vreau să spun...

Prin oglindă, privirea lui Andrew trecu de la Simon la Tori.

– Voiam, ăăă, voiam să spun toți patru. Mă bucur să vă văd împreună. Ăsta e unul dintre lucrurile cu care eu și Kit am fost de acord: că grupul greșea când vă ținea pe voi, subiecții, separați.

– Deci și dumneata ai lucrat pentru ei? am întrebat eu. Pentru Grupul Edison?

Simon încuviință din cap.

– Și-a dat demisia cu puțin înainte de tata. Se uită la Andrew: De asta au știut unde să te găsească, nu-i așa? Când am evadat noi, și-au închipuit că vom veni aici, așa că te-au luat ca să folosești drept momeală.

– Cam ăsta pare să fi fost planul lor. Și, oricum, a fost o scuză bună să mă ridice, ceea ce voiau să facă de ani buni.

– Cum așa? întrebă Tori.

– O să vorbim despre asta mai târziu. Deocamdată, hai să găsim ceva de mâncare și să-mi povestiți și mie ce s-a întâmplat.

Singurul local pe care l-am găsit deschis era un fast-food drive-thru, în orașul următor. Mie nu-mi era foame, dar Simon a insistat să-mi ia un milkshake, din care am sorbit pe îndelete, în timp ce el îi explica lui Andrew ce se întâmplase cu noi – Sanatoriul Lyle, evadarea noastră, cum ne aliaserăm, experimentul, moartea lui Brady, a lui Liz și a lui Amber...

– Rachelle e încă acolo, zise Simon, la sfârșit. Și mătușa lui Chloe, care evident că acum este ostatica lor, cum ai fost și tu.

– Asta dacă nu..., începu Tori.

Privirea piezișă a lui Simon o făcu să tacă.

– E în regulă, spuse el. Dar va trebui să le scoatem și pe ele de acolo, și pe tata. Mătușa lui Chloe nu crede că a fost răpit de ei, dar trebuie să fi fost.

– Mă văd silit să fiu de acord, zise Andrew. Nimic din cercetările mele personale n-a sugerat altă explicație.

Derek se întoarse iute spre el:

– L-ai căutat?

– V-am căutat pe toți.

A condus cam o oră și am trecut numai printr-un singur oraș mai mare. Ne îndepărtam din ce în ce de New York City. În cele din urmă, Andrew coti pe o alee privată, chiar mai lungă și mai sinuoasă decât a lui.

– Unde suntem? O casă sigură pentru supranaturali? întrebă Simon și-mi dădu un ghiont. Precum una scoasă dintr-un film, hm?

– Ei bine, cu siguranță a jucat rolul ăsta cândva, pentru supranaturalii care fugeau de Cabali.

– Cabali? întrebă Tori.

– O cu totul altă situație. Dar locul ăsta chiar servește mai mult ca hotel pentru membrii grupului nostru în vizită. A aparținut unuia dintre primii noștri membri – o proprietate moștenită din moși strămoși, pe care el ne-a lăsat-o nouă prin testament, pentru cauză.

– Ce cauză? întrebă Tori.

– Monitorizarea și, în final, dezmembrarea Grupului Edison. Începutul când aleea noroioasă devenea plină de hârtoape. Sau, cel puțin, ăsta a fost scopul nostru original. Am început ca o gașcă din foști angajați ai Grupului Edison, dezertori ca mine, îngrijorați pentru acțiunile lor. Nu doar proiectul Genesis II – e doar *una* dintre principalele noastre preocupări, dar Grupul Edison merge mai departe de atât. Treptat, ni s-au alăturat și alții, care au început să fie neliniștiți nu doar de activitățile Grupului Edison, dar și de cele ale Cabalilor și ale altor organizații de supranaturali. Cu toate acestea, Grupul Edison a rămas principalul nostru obiectiv – să îi monitorizăm activitățile, să efectuăm mici acte de sabotaj.

– Sabotaj? făcu Simon. Mișto.

– *Mici* acte. Scopul nostru principal a fost de monitorizare, spre dezgustul din ce în ce mai mare al câtorva dintre membrii noștri, inclusiv subsemnatul.

– A fost și tata implicat? întrebă Simon.

Andrew clătină din cap.

– Presupun că știți că tatăl vostru și cu mine am avut...

– O neînțelegere.

– Da. Și a fost despre grupul ăsta. Tatăl vostru a stat întotdeauna departe de el. Prea partizan, pentru el. El era gata să ajute, dar, altminteri, nu participa. Credea că ar atrage o inoportună atenție asupra voastră, băieți. Dar eu am fost presat de ceilalți să-l cooptez. Ca tată a doi subiecți din proiectul cel mai ambițios – și potențial periculos – al Grupului Edison, el ar fi fost persoana perfectă pentru a ajuta să atragă alți noi și puternici membri din comunitatea supranaturalilor. Kit a fost furios. Toată strădania lui de a vă ține ascunși – iar acum eu îi ceream asta. Recunosc, am sprijinit ideea. Însă am subestimat pericolul pe care îl înfruntați voi din partea Grupului Edison. Acum îmi dau seama de asta. Virăm într-o nouă curbă, încetinind și mai mult, căci hârtoapele din drum deveniseră mai adânci. După ce tatăl vostru și voi doi ați dispărut și am auzit zvonuri că Grupul Edison v-ar fi prins pe voi, băieți, unii dintre ai noștri au început să susțină necesitatea unei luări de poziție. Eram convinși că voi – și ceilalți subiecți – erați în primejdie. Alții, cu mai multă influență, au insistat că grupul nu v-ar face vreun rău.

– Ei bine, s-au înșelat, zise Tori.

– Da, iar cu povestea voastră, o să fim înarmați cu dovada de care aveam nevoie ca să trecem la acțiune.

Am mai cotit o dată și casa a apărut în vedere. Pentru o clipă, tot ce am putut face a fost să ne holbăm. Era ca desprinsă dintr-un roman gotic – un uriaș edificiu victorian, rătăcit în părțile astea, cu trei etaje, înconjurat de pădure. Dacă erau garguie, acolo sus, învăluite de întuneric, nu m-ar fi surprins.

– Mișto, zise Simon. Ei, uite ăsta e locul în care ar trebui să trăiască supranaturalii.

Andrew chicoti:

– Iar pentru următoarele câteva zile, chiar o s-o faceți. Puteți să vă instalați aici și să vă odihniți, în vreme ce noi vom schița un plan. Se uită înapoi spre noi, în timp ce parca. Dar nu vă faceți prea comozi. Vreau să cer grupului să conducă o spargere a porților la cartierul general al Grupului Edison, și au trecut ani mulți de când vreunul dintre noi nu a mai călcat pe-acolo. O să avem nevoie de ajutorul vostru.

patruzeci și trei

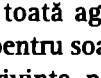

M-AM DUS LA CULCARE și am dormit. Nu eram sigură că voi putea, cu toată agitația rămasă de peste noapte, temerile mele pentru soarta mătușii Lauren, îngrijorările mele în privința pădurii înconjurătoare, plină de leșuri de animale așteptând să fie reînviate. Dar pentru prima oară în atâtea săptămâni, eram în siguranță și aceasta era toată încurajarea de care creierul și trupul meu epuizate aveau nevoie pentru a ieși din priză și a mă binecuvânta cu un somn profund și lipsit de vise.

Știam că nu acesta era sfârșitul. Și că nu era pe termen lung. Nici măcar primul pas – să convingă restul grupului să se întoarcă – nu avea să fie atât de ușor pe cât spera Andrew. Și nici atunci când avea să se sfârșească, nu va fi cu adevărat terminat. Nu pentru mine.

Mă schimbasem. Nu era vorba doar de modificarea genetică, ci *eu* eram altfel. Însuși gândul de a mă întoarce la tata, la apartamentul nostru, la școală și la prieteni îmi dădea ameteli. Viața aceea se încheiase acum. Poate că aveam să mă întorc la ea, într-o bună zi, dar ar fi fost ca a înlocui un actor cu altcineva care

ar fi avut o înfățișare, o voce și chiar și un comportament diferit. N-aș mai fi fost aceeași persoană. Nici măcar nu eram sigură că aș fi putut juca rolul ăsta.

Vechea mea viață mi se părea ca un vis – un vis în cea mai mare parte plăcut, lipsit de evenimente. Acum mă trezisem din el și îmi dădusem seama cine și ce eram, cu bune și cu rele. Nu exista nici o cale de a închide ochii și a aluneca înapoi în acel fericit vis al normalului. Acesta era normalul meu acum.

mulțumiri

Am uitat de acestea la ultima mea carte, așadar am o grămadă de persoane cărora să le mulțumesc. Mai întâi, lui Sarah Heller, agentul meu literar și zâna mea nănașă pentru această serie, care a luat dorința mea de a scrie pentru tineri și a făcut-o să se îndeplinească. Lui Rosemary Brosnan de la HarperCollins, care a lucrat cu mine pentru prima oară la *Invocarea*. Lucrul cu un nou redactor poate lua un timp pentru adaptare, însă ea l-a făcut ușor chiar din prima zi. De asemenea, nenumărate mulțumiri Mariei Gomez de la HarperCollins pentru că a familiarizat-o pe Rosemary cu cărțile mele. Mulțumesc, de asemenea, redactorilor Anne Collins de la Random House Canada și Antonia Hodgson de la Little, Brown UK, care au fost alături de mine de la bun început și care întotdeauna sunt gata să mă lase să încerc ceva nou. Și îi mulțumesc și lui Kristin Cochrane de la Doubleday Canada pentru sprijinul și truda ei din spatele scenei.

Pentru această carte, în particular, am avut primul meu grup de cititori beta ai seriei „Forțele Răului Absolut". Le mulțumesc lui Sharon B., Terri Giesbrecht, Stephanie Scranton-Drum, Matt Sievers și Nicole Tom, care au citit un exemplar de dinainte de definitivare și m-au ajutat, descoperind erori care le scăpaseră tuturor celorlalți (se pare că rechinul din *Rechinii ucigași* era un Mako, nu un Mare Alb – oops!).

KELLEY ARMSTRONG

este autoarea seriei de succes *Women of the Otherworld*, devenit bestseller *New York Times*.

Kelley istorisește povești încă dinainte de a învăța să scrie. Primele ei încercări așternute pe hârtie s-au dovedit însă dezastruoase. Dacă i se cerea să scrie o poveste despre fetițe și păpuși, în istorisirea ei apăreau în mod invariabil fete transformate în stafii și păpuși malefice, spre groaza și disperarea profesorilor ei. Dar toate eforturile de a o convinge să creeze povești „normale" au eșuat. Astăzi, ea continuă să urzească povești cu stafii și demoni și vârcolaci, din locul special în care scrie, aflat în pivnița casei.

REVELAȚIA este al doilea volum din seria *Forțele Răului Absolut*.

Dacă vreți să aflați mai multe
despre această serie, vizitați site-ul
www.chloesaunders.com.

ÎN CURÂND!
vol. 3 din seria
FORŢELE RĂULUI ABSOLUT
de Kelley Armstrong

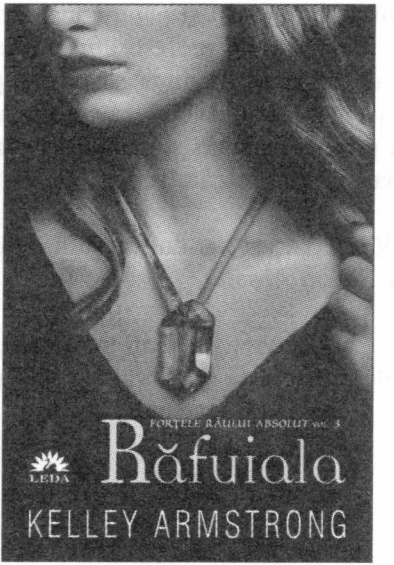

NU RATAȚI!

Jurnalele Vampirilor

Jurnalele lui Stefan

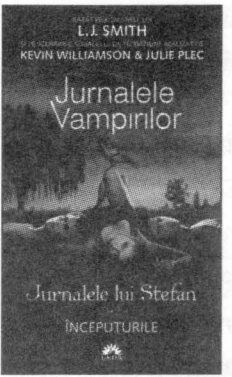

vol. 1

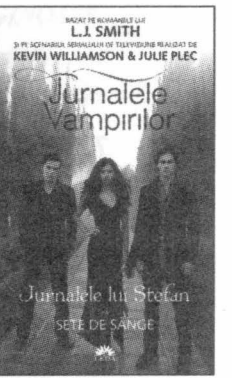

vol. 2

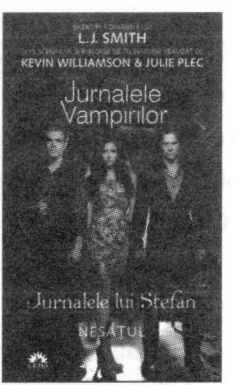

vol. 3

Alte titluri de
urban fantasy şi *romance paranormal*
la Editura LEDA

JURNALELE VAMPIRILOR
de L.J. Smith
vol. 1. Trezirea
vol. 2. Lupta
vol. 3. Furia
vol. 4. Reuniunea

JURNALELE VAMPIRILOR:
ÎNTOARCEREA
de L.J. Smith
vol. 1. Căderea nopţii
vol. 2. Suflete-umbră
vol. 3. Miez de noapte – *în curând!*

INSTRUMENTE MORTALE
de Cassandra Clare
vol. 1. Oraşul Oaselor
vol. 2. Oraşul de Cenuşă
vol. 3. Oraşul de Sticlă – *în curând!*

DISPOZITIVE INFERNALE
de Cassandra Clare
vol. 1. Îngerul mecanic

VAMPIRII DIN MORGANVILLE

de Rachel Caine

vol. 1. Casa de sticlă

vol. 2. Balul fetelor moarte

vol. 3. Aleea Întunericului

vol. 4. Banchetul nebunilor

vol. 5. Domnia haosului

vol. 6. Carpe corpus – *în curând!*

MICUŢELE MINCINOASE

de Sara Shepard

vol. 1. Micuţele mincinoase

vol. 2. Impecabil

vol. 3. Perfect – *în curând!*

CÂNTECELE SERAFIMULUI

de Anne Rice

vol. 1. Vremea îngerului

vol. 2. Dragostea şi răul – *în curând!*